

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 364 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να τελειώνουμε με τη νέα Χούντα και την πολιτική που δολοφονεί

Για μια νέα επαναστατική δύναμη

Στηρίζετε-ψηφίστε Ο.Κ.Δ.Ε.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Όχι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

σελ. 5

ΙΣΠΑΝΙΑ-ΙΤΑΛΙΑ

Στο μάτι του κυκλώνα της κρίσης

σελ. 4

ΓΑΛΛΙΑ

Μπροστά στις προεδρικές εκλογές

σελ. 13

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Που βαδίζουν ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

σελ. 14

«Είμαστε 11 εκατομμύρια οι ζωντανοί και το όνομά μας αντίσταση»

«Η κατοχική κυβέρνηση Τσολάκογλου εκμηδένισε κυριολεκτικά τη δυνατότητα επιβιώσής μου, που στηριζόταν σε μια αξιοπρεπή σύνταξη που επί 35 χρόνια εγώ μόνον (χωρίς ενίσχυση κράτους) πλήρωνα γι' αυτή. Πιστεύω πως οι νέοι χωρίς μέλλον κάποια μέρα θα πάρουν τα όπλα και στην πλατεία Συντάγματος θα κρεμάσουν ανάποδα τους εθνικούς προδότες, όπως έκαναν το 1945 οι Ιταλοί στον Μουσολίνι (πιάτσα Πορέτο του Μιλάνου).» (από το σημείωμα του Δημήτρη Χριστούλα)

Η αυτοκτονία του Δημήτρη Χριστούλα, του 77χρονου συνταξιούχου φαρμακοποιού, ήταν μια συμβολική πολιτική πράξη ενός ανθρώπου με αξιοπρέπεια. Η ζωή του, που συνδέθηκε με κινηματική δράση, ο τόπος που επέλεξε να δώσει τέλος στη ζωή του - το Σύνταγμα- και το σημείωμα που άφησε, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Ήταν μια διαμαρτυρία και ταυτόχρονα το αποτέλεσμα του πλήρους αδιεξόδου όπου μας οδηγεί η λαομίση-

τη Τρόικα και η κατοχική κυβέρνηση Παπαδήμου.

Γιατί είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και η «συμμορία του ευρώ», ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ και «πρόθυμοι», που δολοφονεί καθημερινά ανθρώπους οδηγώντας τους στην φτώχεια, την εξαθλίωση, την ταπείνωση, το χάσιμο κάθε ίχνους δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, στο θάνατο. Αυτή η συμμορία που έχει κάτσει στο σβέρκο μας, με τις πολιτικές της, με Μνημόνια και μέτρα εξοντώνει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία για να σώσει μια χούφτα τραπεζίτες και επιχειρηματίες. Οι ίδιοι που με περίσσιο κυνισμό και υποκρισία φόρεσαν τη μάσκα της συμπόνιας και έσπευσαν να χύσουν κροκοδείλια δάκρυα για τον νεκρό - ενώ κατέστειλαν με ΜΑΤ, χημικά και βία τους χιλιάδες που τον τίμησαν στο Σύνταγμα. Με ανήκουστο θράσος έσπευσαν να υποσχεθούν «γρήγορη έξοδο από την κρίση» (!!) και ελπίδα για να μην ξανασυμβούν «τέτοια συμ-

βάντα»! Οι ίδιοι που κυνικά τον δολοφονούν, με δηλώσεις όπως του δοσίλογου βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Μπεγλίτη: «Το αν είχε χρέη ή δεν είχε χρέη, αν τα έφαγαν τα παιδιά του, αν τα έφαγε ο ίδιος...». Ή του έτερου ΠΑΣΟΚτζή δοσίλογου Κουκουλόπουλου: «Μιλά στο όνομα πολλών, γιατί προφανώς ένας συνταξιούχος φαρμακοποιός, όσα χρόνια κι αν περάσουν από τη σύνταξή του, δεν ψάχνει ποτέ στα σκουπίδια.» και «Εάν ο ίδιος άνθρωπος είχε άλλη προσέγγιση, θα μπορούσε να μας βοηθήσει και πολύ καλά για το πώς τα 4 δισ. του 2004 για δαπάνες φαρμάκου έγιναν 9 δισ. μέσα σε λίγα χρόνια...»!

Ο 77χρονος είναι δικός μας νεκρός. Το μήνυμα που έστειλε με την πράξη του θα παραμείνει ζωντανό. Έχουμε το χρέος να τιμήσουμε τους νεκρούς μας, πυροδοτώντας μια γενικευμένη εξέγερση, για να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, να στείλουμε στον αγύριστο τη νέα χούντα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να 'απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπίνες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ της Ο.Κ.Δ.Ε.

Στα πλαίσια της πολιτικής της καμπάνιας, η Ο.Κ.Δ.Ε. πραγματοποιεί σειρά εκδηλώσεων - συζητήσεων με θέμα «**Η Χρεοκοπία του Ελληνικού Καπιταλισμού και τα Μνημόνια της Καταστροφής. Η πρόταση της ΟΚΔΕ για μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση**», με σκοπό να παρουσιάσει τις θέσεις, την πολιτική, την πρακτική και το πρόγραμμά της. Καλούμε όλους τους συναγωνιστές, συντρόφους και φίλους που βρεθήκαμε στους δρόμους, στις πλατείες και στις σκληρές ταξικές συγκρούσεις της προηγούμενης περιόδου, να συμμετέχουν θέτοντας τους δικούς τους προβληματισμούς και εκτιμήσεις για την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τη Χούντα των Μνημονίων, τις σκληρές ταξικές συγκρούσεις του παρόντος και του μέλλοντος - και για μια άλλη εργατική, σοσιαλιστική διέξοδο από την λαίλαπα της καπιταλιστικής κρίσης. Ήδη έχουν πραγματοποιηθεί εκδηλώσεις σε Ιωάννινα, Βόλο, Σέρρες, Κοζάνη, Κιλκίς, Πάτρα, Λάρισα, Αλεξανδρούπολη και στο Περιστέρι στην Αθήνα, ενώ για το αμέσως επόμενο διάστημα έχουν προγραμματιστεί εκδηλώσεις σε γειτονίες της Θεσσαλονίκης και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας:

ΚΑΛΛΙΘΕΑ (Αττική): Τρίτη 10 Απριλίου, 6:30 μμ, δημαρχείο Καλλιθέας (Μαντζαργιωτάκη 74-76)

ΝΙΚΑΙΑ (Αττική): Πέμπτη 19 Απριλίου, 7:00 μμ, δημαρχείο Νίκαιας (Π. Τσαλδάρη 10)

ΚΑΒΑΛΑ: Τρίτη 10 Απριλίου 7μμ Καφέ «Παλαιά βιβλιοθήκη»

ΒΕΡΟΙΑ: Τετάρτη 11 Απριλίου 6μμ Εργατικό Κέντρο Βέροιας

ΤΡΙΚΑΛΑ: Τετάρτη 11 Απριλίου 7μμ Στέκι "ROSSONERO" - Αμαλίας 18

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Νέα μέτρα φωτιά μας περιμένουν αμέσως μετά τις εκλογές, όπως προβλέπουν το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, η Ε.Ε και το ΔΝΤ, ο διεθνής τύπος και όλοι οι οικονομικοί αναλυτές. Μόνο η δοσίλογη κυβέρνηση και τα κόμματα του κεφαλαίου «χώνουν το κεφάλι στο χάμα» προεκλογικά σε μια προσπάθεια να κρύψουν το πασιφανές: ότι τελικά με το «κούρεμα» του χρέους δεν σωθήκαμε αλλά αμέσως μετά τις εκλογές θα ακολουθήσουν νέοι επαναλαμβανόμενοι γύροι διαρκών σκληρών μέτρων, που θα μας βουλιάζουν κάθε μέρα όλο και πιο βαθιά στην χρεοκοπία και την εξαθλίωση.

Συγκεκριμένα, **μέτρα ύψους 14,5 δισ. ευρώ** μας περιμένουν αμέσως μετά τις εκλογές. Αυτό προβλέπουν η νέα Δαυειακή Σύμβαση και το Μνημόνιο ΙΙ, για τα οποία τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και η ΝΔ έχουν δεσμευτεί προς το ΔΝΤ και την Ε.Ε. ότι θα εφαρμόσουν κατά γράμμα. Η νέα κυβέρνηση θα πρέπει μέχρι τον Ιούνιο να ψηφίσει μέτρα για **μειώσεις των δαπανών κατά 5,5%** του ΑΕΠ (11,5 δισ. ευρώ) και για **αύξηση των εσόδων κατά 1,5%** του ΑΕΠ (3 δισ. ευρώ). Τα μέτρα αφορούν στην διετία 2013-2014, αλλά δεν αποκλείεται να εφαρμοστούν νωρίτερα, δηλαδή εντός του δευτέρου εξαμήνου του τρέχοντος έτους.

Η **μείωση των δαπανών** θα προέλθει από περικοπές 6,3 δισ. ευρώ σε δαπάνες της γενικής κυβέρνησης, μειώσεις 3,2 δισ. ευρώ σε κοινωνικά προγράμματα και επιδόματα, και «ψαλίδι» 2,1 δισ. ευρώ από τις συγχωνεύσεις στο Δημόσιο. Αυτό σημαίνει νέες μειώσεις μισθών, επιδομάτων και συντάξεων, ακόμη περισσότερες απολύσεις, κλείσιμο και υπολειτουργία φορέων του Δημοσίου. Τα συγκεκριμένα μέτρα θα προσδιοριστούν σε συμφωνία με την τρόικα αμέσως μετά τις εκλογές και μέχρι τα τέλη Μάη, και θα συμπεριληφθούν στο Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγι-

Μόνιμη καταγίδα σκληρών μέτρων μετά τις εκλογές

κής 2012 - 2016 το οποίο θα κατατεθεί στην Βουλή το αργότερο μέχρι τα τέλη Ιουνίου.

Ιδιαίτερη βαρύτητα θα δοθεί στις **ιδιωτικοποιήσεις**, το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου. Επιχειρήσεις όπως ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ (αέριο), ΕΛΠΕ (πετρέλαιο), ΟΠΑΠ, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, αλλά και η ακίνητη περιουσία του Δημοσίου (δρόμοι, λιμάνια, κτήματα, κτίρια, παραλίες, λιμνες, δάση κλπ), θα βγουν στο σφυρί και, με δεδομένο το περιορισμένο επενδυτικό ενδιαφέρον, θα ξεπουληθούν για ένα κομμάτι ψωμί.

Βέβαιη πρέπει να θεωρείται και **νέα μείωση μισθών στον ιδιωτικό τομέα**. Η επιστολή Παπαδήμου, Βενιζέλου, Προβόπουλου προς το ΔΝΤ ξεκαθαρίζει ότι αν κριθεί ότι οι μέχρι τώρα μεταρρυθμίσεις δεν επιτυγχάνουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, η επόμενη ελληνική κυβέρνηση θα έχει τη δέσμευση να προχωρήσει σε νέο γύρο μειώσεων μισθών των ιδιωτικών υπαλλήλων με νομοθετική ρύθμιση.

Νέα επώδυνα μέτρα έρχονται αμέσως μετά τις εκλογές και στο **ασφαλιστικό σύστημα**. Οι δραματικές μειώσεις μισθών, η εκτίναξη της πραγματικής ανεργίας στο 26% σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, η αύξηση των συνταξιοδοτήσεων (220.000 επιπλέον συνταξιούχους εκτιμά το υπουργείο Εργασίας), η μείωση των

εργοδοτικών εισφορών και άλλες απαιτήσεις της τρόικας για μείωση των κοινωνικών δαπανών, έχουν οδηγήσει τα ασφαλιστικά ταμεία στην κατάρρευση. Ήδη το 2011 τα ταμεία κύριας ασφάλισης παρουσίασαν απώλειες 4,5 δισ. ευρώ, και σύμφωνα με τις πλέον συντηρητικές εκτιμήσεις για το 2012, οι απώλειες εσόδων θα ξεπεράσουν τα 6,5 δισ. ευρώ.

Συγκεκριμένα για τα εφάπαξ βοηθήματα τον Ιούνιο το υπουργείο Εργασίας ετοιμάζεται να προτείνει στους φορείς των ασφαλισμένων να επιλέξουν είτε μείωση του ποσού είτε αύξηση των εισφορών. Επιπλέον, στο μνημόνιο προβλέπεται συνολική μείωση των ασφαλιστικών εισφορών του ΙΚΑ κατά 5%, με το 2,75% να αφορά σε καθαρή μείωση των εισφορών και το υπόλοιπο 1,75% και 0,5% να προκύπτει από την μείωση της εισφοράς υπέρ της Εργατικής Κατοικίας και της Εργατικής Εστίας αντίστοιχα.

Ακόμη στην επιστολή Παπαδήμου, Βενιζέλου, Προβόπουλου προβλέπεται νέα μείωση συντάξεων και ασφαλιστικών/συνταξιοδοτικών παροχών και αύξηση ασφαλιστικών εισφορών: «Με δεδομένη τη μεγάλη συμμετοχή των συνταξιοδοτικών δαπανών στις δημόσιες δαπάνες, η μεγάλη δημοσιονομική προσαρμογή που απομένει (βλ. μετά τις εκλογές) θα πρέπει να περιλάβει πρόσθετες προσαρμογές στις συντάξεις», ενώ σε άλλο σημείο τονίζεται ότι «μέχρι

το τέλος Σεπτεμβρίου 2012, θα προσαρμόσουμε τις συντάξεις και θα διευρύνουμε τη βάση των εισφορών».

Με την ύφεση να κλείνει το 2011 στο 7,5% και για το 2012 να προβλέπεται πάνω από 5% (σύμφωνα με τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις), μέτρα χρεοκοπίας σαν τα παραπάνω κι ακόμη χειρότερα θα έρχονται διαρκώς το ένα μετά το άλλο. **Σύντομα οι μισθοί και οι συντάξεις θα μειωθούν στο ένα τρίτο ή ακόμη λιγότερο απ' ό,τι ήταν πριν μπούμε στο ΔΝΤ**. Μισθοί πείνας των 400 ευρώ, συντάξεις φιλοδωρήματα των 300 ευρώ θα επεκταθούν παντού, η ανεργία θα ξεπεράσει το 30% (και το 50% για τους νέους), η δημόσια ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η δωρεάν παιδεία και η κοινωνική ασφάλιση θα οδηγηθούν και στην τυπική κατάρρευση.

Στον 21^ο αιώνα το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και τα χρεοκοπημένα πολιτικά επιτελεία του δεν μπορούν να εξασφαλίσουν πια ούτε το αυτονόητο: μια θέση εργασίας, έναν μισθό, μια σύνταξη, ένα νοσοκομείο, ένα σχολείο, ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να οργανώσουν τον αγώνα τους **ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΤΗΣ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΡΩ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΕΠΙΔΡΑΣΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ**, ως τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά με το σύστημα στο σύνολό του.

Ειδικά στις επερχόμενες εκλογές να στηρίζουν και να ψηφίσουν την Ο.Κ.Δ.Ε, ως μια συνέχεια και ανάδειξη των αγώνων, ως μια συμβολή στην οργάνωση της εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης των εργαζόμενων μαζών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σοκ προκαλούν τα στοιχεία του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας, σχετικά με την κατάσταση στην αγορά και τις συμβάσεις που υπογράφουν οι εργαζόμενοι. Σύμφωνα μ' αυτά, το πρώτο δίμηνο του 2012, το ποσοστό όσων εργάζονται με μερική και εκ περιτροπής απασχόληση αγγίζει πλέον το 54%. Την ίδια στιγμή, αυξάνεται και το ποσοστό της ανασφάλιστης εργασίας, καθώς φτάνει το 33,3%, με το μεγαλύτερο πρόβλημα να εντοπίζεται σε εταιρείες εστίασης, σεκιούριτι και καθαρισμού. Από τις περίπου 67.323 προσλήψεις το 2012, οι 32.577 ήταν πλήρους απασχόλησης, οι 26.076 με μερική απασχόληση και οι 8.670 με εκ περιτροπής. Επιπλέον, 8.000 συμβάσεις πλήρους απασχόλησης μετατράπηκαν σε μερική, 5.492 σε εκ περιτροπής και 2816 σε εκ περιτροπής με μονομερή απόφαση του εργοδότη. Αξίζει να σημειωθεί ότι η αύξηση στη μετατροπή των συμβάσεων από πλήρους σε εκ περιτροπής με μονομερή απόφαση του εργοδότη αγγίζει το 149%.

Στο ίδιο ζοφερό κλίμα και τα στοιχεία για τις μειώσεις μισθών σχεδόν δύο μήνες μετά την ψήφιση του Μνημονίου ΙΙ. Από τις 14 Φεβρουαρίου, με την εφαρμογή του νόμου, έχουν υπογραφεί 87 επιχειρησιακές συμβάσεις σε όλη τη χώρα, που αφορούν 3.561 εργαζόμενους, ενώ την περίοδο Οκτωβρίου 2011 - Φεβρουαρίου 2102 είχαν υπογραφεί μόλις 65. Η μέση μείωση μισθών μέσω επιχειρησιακών συμβάσεων είναι 21,14%, ενώ η υψηλότερη άγγιξε σε κάποιες περιπτώσεις και το 35%. Ωστόσο, για πολύ περισσότερους εργαζόμενους (πάνω από 21 χιλιάδες) υπήρξαν μειώσεις με ατομικές συμβάσεις εργασίας, που κατά μέσο όρο είναι της τάξης του 21,82%, ενώ έφτασαν και στο 28% σε 4.701 επιχειρήσεις.

Νέα άνοδο σημείωσε ο αριθμός των ανέργων στην Ισπανία -για όγδοο συνεχή μήνα- το Μάρτιο, καθώς οι επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς συνέχισαν τις απολύσεις. Από τα στοιχεία του ισπανικού υπουργείου Εργασίας προκύπτει ότι ο αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων αυξήθηκε κατά 0,8% (38.769 άτομα) σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα, για να διαμορφωθεί στα 4,75 εκ. Ο αριθμός αυτός αποτελεί ρεκόρ από την αρχή της κρίσης το 2008 και την πρώτη δημοσιοποίηση των μηνιαίων αυτών στατιστικών το 1996. Το επίσημο ποσοστό της ανεργίας ανήλθε στο 22,9% το τέταρτο τρίμηνο του 2011 και είναι το υψηλότερο στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στο μεταξύ, εκτίναξη του δημόσιου χρέους της χώρας σε περίπου 78% του ΑΕΠ (από 68% το 2011) προβλέπεται σύμφωνα με τον ισπανό υπουργό Οικονομικών. Ταυτόχρονα, ανακοινώθηκαν περικοπές 27 δισ. ευρώ (2,5% του ΑΕΠ) από τον κεντρικό προϋπολογισμό του 2012.

Στο μάτι του κυκλώνα της κρίσης Ισπανία και Ιταλία

Η επιβολή των καταστροφικών μνημονίων, το αναμενόμενο κούρεμα των ομολόγων και η νέα δανειακή σύμβαση, έβγαλαν προσωρινά την Ελλάδα από το μάτι του κυκλώνα της βαθιάς ευρωπαϊκής κρίσης. Ωστόσο, η κρίση όχι μόνο δεν λύθηκε αλλά μεταφέρεται πλέον, χωρίς τα φύλλα συκής της Ελλάδας, Ιρλανδίας και Πορτογαλίας, στην καρδιά της Ευρωζώνης και της Ευρώπης, στην καρδιά του ίδιου του ευρώ. Οι καρχαρίες των αγορών έχουν στραφεί πλέον στην Ισπανία και στην Ιταλία. Το πρόβλημα τώρα δεν είναι η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ αλλά αυτό που κρύβονταν από πίσω, και που προσπαθούσαν να αποτρέψουν: η έξοδος της Ισπανίας και της Ιταλίας δηλαδή η διάλυση της ευρωζώνης και ίσως της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από τότε που ανέλαβε διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) ο Μάριος Ντράγκι, έχει πραγματοποιηθεί μία στροφή 180 μοιρών στην πολιτική της αλλά και στην πολιτική της ίδιας της Μέρκελ — μία απότομη και ραγδαία στροφή προς την λεγόμενη νομισματική χαλάρωση δηλαδή στο «τύπωμα χρήματος». Η ΕΚΤ μείωσε το επιτόκιο δανεισμού σε ευρώ, από 1,5% τον Οκτώβριο του 2011 στο 1,25 τον Νοέμβριο του 2011 και στο 1% τον Δεκέμβριο. Ταυτόχρονα, στις 21 Δεκέμβρη του 2011, η ΕΚΤ προσέφερε τριετή δάνεια ύψους 489 δις ευρώ, με επιτόκιο μόλις 1%, σε 520 ευρωπαϊκές τράπεζες και μετά από δύο μήνες, στις 28 Φλεβάρη, άλλο ένα παρόμοιο πακέτο, αυτή την φορά ύψους 530 δις σε 800 ευρωπαϊκές τράπεζες, ενώ ο ίδιος ο Ντράγκι αφήνει ανοικτό το θέμα και ενός ακόμη τρίτου πακέτου. Ο στόχος ήταν να κρατηθεί το κεφάλι των ευρωπαϊκών τραπεζών έξω από το νερό και ταυτόχρονα να ανακουφιστούν οι πιέσεις στα επιτόκια δανεισμού της Ιταλίας και της Ισπα-

νίας. Πράγματι, την μερίδα του λέοντος από αυτά τα δάνεια την πήραν οι ιταλικές και οι ισπανικές τράπεζες που με την σειρά τους δάνεισαν, αγοράζοντας κρατικά ομόλογα, το ιταλικό και ισπανικό κράτος. Έτσι ανακουφίστηκαν οι αγορές και τα επιτόκια δανεισμού της Ιταλίας και Ισπανίας συγκρατήθηκαν ή και έπεσαν ελαφρώς. Αλλά αυτή η ανακούφιση δεν κράτησε ούτε έναν μήνα.

Σε δημοπρασία ισπανικών ομολόγων στις 4 Μάρτη, το ισπανικό δημόσιο ζητούσε να δανειστεί 3,5 δις ευρώ και κατόρθωσε να πάρει μόνο 2,6 ενώ τα επιτόκια δανεισμού τόσο για ισπανικά όσο και για τα ιταλικά ομόλογα άρχισαν και πάλι να ανεβαίνουν εξαπλώνοντας τον πανικό που με τα μέτρα του Ντράγκι είχε προς στιγμήν καταλαγιάσει. Στις 7 Απρίλη, τα επιτόκια δανεισμού για τα 10ετή ισπανικά ομόλογα ήταν στο 5,86% ενώ για τα αντίστοιχα ιταλικά στο 5,49%.

Η κρίση βαθαίνει απειλώντας την ίδια την ΕΕ

Ολόκληρη η ευρωζώνη και η ΕΕ έχουν μπει πλέον σε μια νέα ύφεση. Το πρώτο τρίμηνο του 2012, η οικονομία της Γερμανίας γνωρίζει μια οριακή αύξηση κατά 0,1% ενώ της Γαλλίας συρρικνώνεται. Το ΑΕΠ της Ιταλίας προβλέπεται να μειωθεί στο τέλος της φετινής χρονιάς κατά 2,2% (από κει που προβλέπανε άνοδο κατά 0,7%), ενώ το ΑΕΠ της Ισπανίας προβλέπεται να μειωθεί κατά 1,7% από αύξηση κατά 0,7% το 2012. Στον ίδιο φαύλο κύκλο αντεργατικών μέτρων και όξυνσης της κρίσης μπαίνει και η Πορτογαλία όπου το ΑΕΠ προβλέπεται να μειωθεί φέτος κατά 3,4%. Αυτός είναι ο ένας λόγος που μπαίνουν ξανά στο μάτι του κυκλώνα η Ισπανία και Ιταλία.

Το 2011 και παρά τα αντεργατικά μέτρα των σοσιαλιστών, το έλλειμμα του προϋπολογισμού της Ισπανίας, ξέφυγε στο 8,5% του ΑΕΠ. Η νέα δεξιά κυβέρνηση του Ραχόι «δεσμεύτηκε» στην ΕΕ να το μειώσει σε 4,4% για φέτος και σε 3% για το 2013. Γι' αυτό και πήρε μια σειρά αντεργατικών μέτρων που μόνο για φέτος ανέρχονται σε 27 δις. Παρ' όλα αυτά διαπίστωσε ότι η Ισπανία με αυτά τα μέτρα όχι μόνο δεν θα γλιτώνε από την μοίρα της Ελλάδας αλλά θα την έφτανε και μια ώρα αρχύτερα, και από οικονομική αλλά κυρίως και από πολιτική άποψη. Γι' αυτό ανακήρυξε μονομερώς την παραβίαση της συμφωνίας για μείωση του ελλείμματος στο 4,4% για φέτος και το μετέτρεψε σε 5,8% αλλά με την ταυτόχρονη διατήρηση του στόχου για το 2013. Αυτός ήταν ακόμη ένας επιπρόσθετος λόγος για να... αγριέψουν οι αγορές.

Το δημόσιο χρέος της Ισπανίας θα αυξηθεί φέτος στο

79,8% του ΑΕΠ από 68,5% το 2011 (αλλά σε αυτό δεν υπολογίζεται το μεγάλο χρέος των περιφερειακών κυβερνήσεων καθώς και τα 40 δις που χρωστάνε, μαζί με την κεντρική διοίκηση, στους προμηθευτές τους).

Η κατάσταση είναι παρόμοια και στην Ιταλία. Η κυβέρνηση Μόντι πήρε μια σειρά αντεργατικών μέτρων, αλλά τόσο το έλλειμμα όσο το δημόσιο χρέος δεν χαλιναγωγούνται αλλά τείνουν να ξεφύγουν και ταυτόχρονα η οικονομική κρίση να οξυνθεί. Γι' αυτό και η κυβέρνηση αναγκάστηκε, και κάτω από τις εργατικές κινητοποιήσεις, να πάει προς τα πίσω μέτρα, όπως οι ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων επιχειρήσεων, η αύξηση του ΦΠΑ στο 23%, κ.α.

Από κοντά και η Πορτογαλία που το δημόσιο έλλειμμα της σχεδόν τριπλασιάστηκε το πρώτο δίμηνο του 2012 φθάνοντας τα 799 εκ. ευρώ από 274 το αντίστοιχο δίμηνο του 2011.

Το πραγματικό πρόβλημα πίσω από τον νέο πανικό, είναι το τεράστιο χρέος των χωρών της ευρωζώνης και της ΕΕ, που με την σειρά του οφείλεται στην μακροχρόνια κρίση του καπιταλισμού που τώρα όμως κινδυνεύει με κατάρρευση. Σύμφωνα με μελέτη της Διεθνούς Τράπεζας Διακανονισμών του δημόσιου χρέους, το 2011, ήταν για την Ισπανία 706 δις ή 69,6% του ΑΕΠ της, για την Ιταλία 1.884 δις ή 121,4%, για την Πορτογαλία 190 δις ή 102,6%, για την Γαλλία 1.689 δις ή 85,4%, για την Γερμανία 2.090 δις ή 81,5% του ΑΕΠ της. Ακόμα χειρότερα, σύμφωνα με μελέτη της McKinsey, το συνολικό (δημόσιο και ιδιωτικό) χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ ήταν το 2011, για την Ελλάδα 296%, για την Ισπανία 363%, Ιταλία 314%, Πορτογαλία 479%, Γαλλία 346%, Γερμανία 278% και τέλος για την Βρετανία 507% και την Ιαπωνία 512%.

Γι' αυτόν τον λόγο η Ισπανία και η Ιταλία μπαίνουν στο μάτι του κυκλώνα, έστω και με καθυστέρηση τριών μηνών λόγω της εσπευσμένης αλλαγής πολιτικής της Μέρκελ και της ΕΚΤ. Φαίνεται ότι είναι δύσκολο να ξεφύγουν γιατί μαζί με τα τεράστια χρέη τους έχουν μπει λόγω των πολιτικών λιτότητας (που σε σχέση με την Ελλάδα είναι ακόμη ήπιες) στον φαύλο κύκλο της αλληλοενίσχυσης της κρίσης και της αύξησης του χρέους. Είναι σίγουρο ότι και η ΕΚΤ θα περάσει σε νέο πακέτο στήριξης και η Μέρκελ συζητά πλέον την αύξηση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης στο 1 τρις ευρώ. Αλλά είναι εξίσου σίγουρο ότι αυτά τα ημίμετρα δεν μπορούν να συνεχιστούν επ' άπειρο. Και επειδή ούτε η Γερμανία ούτε η ΕΕ δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος των χρεών της Ισπανίας και της Ιταλίας, ξανατίθεται με όλη την ωμότητα το πρόβλημα της επιβίωσης της ευρωζώνης και της ΕΕ, αλλά και ενός ανεξέλεγκτου μπιγκ-μπαγκ για τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Επίκαιρα...

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΤΩΝ ΜΑΤ

Σε διαδήλωση-συγκέντρωση για να τιμηθεί η μνήμη του 77χρονου συνταξιούχου στις 5 Απρίλη, που χτυπήθηκε βάνουσα από τα ΜΑΤ, ο πρόεδρος της Ένωσης Φωτορεπόρτερ Ελλάδας Μάριος Λώλος χτυπήθηκε από ΜΑΤατζή με ανάποδο γκλομπ στο κεφάλι και οδηγήθηκε στο νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση. Όπως καταγγέλει σε ανακοίνωσή της η ΕΦΕ «δεν είναι η πρώτη φορά που ο πρόεδρος της ΕΦΕ στοχοποιείται και μάλιστα με τον ίδιο τρόπο... στις 15/2/2012 χτυπήθηκε πισώπλατα στο κεφάλι από άνδρα των ΜΑΤ, ενώ ασκούσε το λειτουργήμα του... Διαπιστώνουμε ότι δεν υπάρχει η παραμικρή εξέλιξη σε παρόμοιες βανουσσες επιθέσεις που έγιναν στο παρελθόν, όπως αυτή στον συνάδελφό μας δημοσιογράφο Μανώλη Κυπραίο, ο οποίος υπέστη μόνιμη αναπηρία, και ότι μένουν απάντητες δεκάδες επώνυμες καταγγελίες... για την προκλητική και βίαιη συμπεριφορά της αστυνομίας».

Οι δολοφονικές επιθέσεις σε μάχιμους δημοσιογράφους έχουν γίνει το απαραίτητο συμπλήρωμα της όλο και πιο σκληρής καταστολής ενάντια στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες. Το ίδιο και η διατεταγμένη υπηρεσία των καθεστωτικών ΜΜΕ, που προσπάθησαν για μέρες ν' αποσιωπήσουν το γεγονός και το έβγαλαν στη φόρα μόνο όταν πια ο Μ. Λώλος εξερχόταν από το χειρουργείο, ευτυχώς χωρίς κίνδυνο. Φυσικά, ο υπουργός της χουντικής καταστολής Χρυσόχοιδης υποσχέθηκε «είναι και προεκλογική περίοδος-«έρευνα για διαλεύκανση του συμβάντος» για ακόμα μια φορά...

ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΑΘΩΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΑΓΓ. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΟΥ

Στη βιομηχανία καταδικαστικών αποφάσεων ενάντια στο εργατικό κίνημα και τη νεολαία, που τα δικαστήρια βγάζουν κατά παραγγελία των εργοδοτών, της χούντας κυβέρνησης-τρόικας και του κεφαλαίου, ήρθε να προστεθεί άλλη μια πρωτοφανής και σκανδαλώδης απόφαση. Το Πρωτοδικείο Αθηνών, δια στόματος του εισαγγελέα Απόστολου Ανδρέου, βάπτισε τη δολοφονική επίθεση ενάντια στη συντρόφισσα του ΕΕΚ Αγγελική Κουτσομπού στις 6 Δεκέμβρη 2009 ως «τροχαίο ατύχημα»!

Ο εισαγγελέας απέρριψε ως «αβάσιμη» τη μήνυση της (για βαριά σωματική βλάβη) κατά του αστυνομικού Θεμιστοκλή Ποιμενίδη καθώς και κατά των αξιωματικών (για ηθική αυτουργία) που έδωσαν την εντολή για την επιχείρηση της ΕΛΑΣ με σκοπό τη διάλυση της πορείας στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου 2009. Ο αστυνομικός, όπως μαρτυρεί και το βίντεο-ντοκουμέντο, ουσιαστικά πέρασε με τη μηχανή του πάνω από τη συντρόφισσα (ενώ ήταν σε εξέλιξη επίθεση της αστυνομίας στα μπλοκ της πορείας και πιο συγκεκριμένα στο ΕΕΚ), με αποτέλεσμα αυτή να μεταφερθεί σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο, με βαριά τραύματα.

Σύμφωνα με τον εισαγγελέα «άκουσον άκουσον!» ο αστυνομικός απλά «οδηγούσε απρόσεκτα, αφηρημένα και με αυξημένη ταχύτητα, με συνέπεια της αμελούς αυτής συμπεριφοράς να μην αντιληφθεί εγκαίρως την εγκαλούσα Αγγελική Κουτσομπού, η οποία βρέθηκε στην πορεία του οχήματός του»!

Η αστική «δικαιοσύνη» όχι μόνο ξεπερνάει πλέον κάθε όριο γελοιοτητας αλλά και γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη, ένα τυφλό όργανο της χούντας που το κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις του, οι υπηρέτες των Μνημονίων και της Τρόικας θέλουν να επιβάλλουν ενάντια στο εργατικό κίνημα, στους κοινωνικούς αγώνες, στους αγωνιστές, σε κάθε εργαζόμενο και νέο. Πρέπει να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για ν' απαλλαγούμε απ' αυτή τη χούντα μια ώρα αρχύτερα.

Επίσης, για το Νοέμβριο αναβλήθηκε η δίκη του συντρόφου του ΕΕΚ Κυριάκου Μουτίδη, που συνελήφθηκε από τα ΜΑΤ στην ίδια διαδήλωση στις 6/12/2009, ενώ υπερασπιζόταν τους συντρόφους του από τη δολοφονική επίθεση των ΜΑΤ και Δίας.

Όχι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Το μισάνθρωπο αντιμεταναστευτικό έργο της κατοχικής κυβέρνησης κορυφώνεται με το σχέδιο του Χρυσοχοϊδη για τα «κέντρα κράτησης μεταναστών». Η σχετική τροπολογία που ψηφίστηκε στη Βουλή προβλέπει τη δημιουργία 30 στρατοπέδων συγκέντρωσης πανελλαδικά (τρία ανά ηπειρωτική περιφέρεια), όπου θα κρατούνται οι μετανάστες που δεν συμπληρώνουν τις προϋποθέσεις για άδεια παραμονής μέχρι να απελαθούν. Το σχέδιο, όπως παρουσιάστηκε από τον υφυπουργό Προστασίας του Πολίτη Όθωνα προβλέπει ένα χώρο με τριπλή(!!!) περιφράξη, όπου θα στοιβαχτούν τουλάχιστον χίλια άτομα με χώρους εστίασης και αυλή ανά 50 άτομα, που θα φυλάσσεται εντός και εκτός. Το κόστος κατασκευής υπολογίζεται σε 4 εκατομμύρια ευρώ ανά κέντρο, τα οποία ο Χρυσοχοϊδης δεν άργησε να ζητήσει από την Κομισιόν, μαζί με τα κονδύλια για την απέλαση των μεταναστών. Το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης σχεδιάστηκε να γίνει στην Αθήνα, στην Αμυδαλέζα (εκεί βρίσκεται το κολαστήριο μεταναστών του Αλλοδαπών) και αναμένεται να λειτουργήσει μέχρι τέλος Απρίλη.

Το έργο αυτό, που έβαλαν άρον-άρον στην ατζέντα τους οι γκεμπελισκοί της Βουλής, αφιφώντας τις διαμαρτυρίες των τοπικών κοινωνιών αλλά ακόμα και δικών τους δημάρχων και βουλευτών, είναι μόνο ένα μέρος του νέου «Εθνικού Σχεδίου Δράσης» για τους μετανάστες ή του

σχεδίου «Αθηνά». Τα αστυνομικά πογκρόμ, οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια κατά των μεταναστών πολλαπλασιάστηκαν τους τελευταίους μήνες, ενώ τώρα τους κυνηγούν και μέσα στα σπίτια τους: μόνο την τελευταία εβδομάδα του Μάρτη έγιναν γύρω στις 2.000 προσαγωγές και 420 συλλήψεις μεταναστών, αλλά και συλλήψεις δεκάδων ιδιοκτητών σπιτιών που είχαν ενοίκους μετανάστες. Το Υπουργείο ΠΡΟ.ΠΟ. και το Υπουργείο Υγείας ανακοίνωσαν την αρχή μαζικών υγειονομικών ελέγχων που θα καταλήγουν στο σφράγισμα των σπιτιών όπου διαμένουν μετανάστες ως «εστιών μόλυνσης», με ποινικές κυρώσεις για τους ιδιοκτήτες, και φυλάκιση των μεταναστών μακριά από τα αστικά κέντρα, ακόμα και αυτών που αιτούνται άσυλο. Οι επιχειρήσεις-σκούπα της αστυνομίας θα επεκταθούν και σε πιο απομακρυσμένες περιοχές, όπου ζουν ή εισέρχονται στη χώρα μετανάστες. Επιπλέον, με τη νέα Υγειονομική Διάταξη δεν θα μπορεί μετανάστης να εργαστεί στην Ελλάδα χωρίς πιστοποιητικό υγείας.

Η λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης, εκτός από γενοκτονία ενός μεγάλου κομματιού της εργατικής τάξης, δηλαδή των μεταναστών, σημαίνει τρομερή υποβάθμιση και γκετοποίηση των περιοχών όπου θα κατασκευαστούν, και γι' αυτό βρίσκει όλη την κοινωνία αντίθετη, με μαχητικές κινητοποιήσεις, και τους δημάρχους να εκφράζουν την αντίθεσή τους. Προωθείται και επιβάλλεται από μια συμμορία φασιστοειδών: το Χρυσοχοϊδη, το Λοβέρδο, το Βε-

νιζέλο, το Σαμαρά, τον περιφερειάρχη Αττικής Γιάννη Σγουρό και τα τσιράκια τους. Χαρακτηριστικό είναι ότι στους κατοίκους της Νεάπολης Κοζάνης, που διαδήλωσαν ενάντια στην κατασκευή στρατοπέδου συγκέντρωσης στην περιοχή τους, ο Χρυσοχοϊδης δήλωσε ότι «δεν έχει ώρα για ανούσιες διαβουλεύσεις».

Οι δοσίλογοι της Τρόικας γνωρίζουν τη ματαιότητα αυτών των μέτρων και το μόνο επιχείρημά τους είναι η καταστολή. Κατασκευάζουν το δολοφονικό φράχτη στον Έβρο, υπόσχονται να καταργήσουν τους νόμους που βελτίωναν έστω και λίγο την κατάσταση των μεταναστών (ο νόμος Ραγκούση για την ιθαγένεια, η ρύθμιση για το άσυλο), πολλαπλασιάζουν τις καθημερινές επιχειρήσεις-σκούπες, κλέβοντας το μεροκάματο και τη ζωή από χιλιάδες μετανάστες. Εκτός από την αστυνομία, επιστρατεύονται οι συμμορίες των νεοαζι, που εμφανίζονται και επίσημα ως συνομιλητές, όπως ο ακροδεξιός πρόεδρος της «Επιτροπής Κατοίκων» του Αγίου Παντελεήμονα, Σπύρος Παννάτος, που συμμετέχει στη διακομματική επιτροπή για τη μετανάστευση.

Διέλυσαν τους καταυλισμούς των μεταναστών στην Ηγουμενίτσα και στην Πάτρα εκβιάζοντάς τους να γυρίσουν στα αστικά κέντρα. Δημιούργησαν πιάτσες εμπορίου ναρκωτικών στα πανεπιστήμια σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και σε άλλους χώρους όπου βρίσκονται οι μετανάστες και η νεολαία, για να τους ρημάξουν και να καταργήσουν

και στην πράξη το πανεπιστημιακό άσυλο. Δεν είναι τυχαίο ότι μόλις άρχισε να υλοποιείται το «Εθνικό Σχέδιο Δράσης», η Νομική Σχολή Αθηνών έκλεισε για τρεις εβδομάδες (!!!) με εντολή του Πρυτανικού Συμβουλίου, για να μην αποτελεί καταφύγιο για τους μετανάστες μικροπωλητές. Δηλαδή, όταν το διατάζουν οι ίδιοι, δεν θεωρείται παρακώλυση εκπαιδευτικής διαδικασίας, σε αντίθεση με τον αγώνα των 300 μεταναστών απεργιών πείνας που διεξαγόταν στο ίδιο κτήριο.

Ο πόλεμος που κήρυξε στους μετανάστες η δοσίλογη κυβέρνηση της Τρόικας είναι ένας πόλεμος ενάντια σε όλους τους εξαθλιωμένους και τους αγωνιζόμενους. Δεν πρόκειται για ένα απλό προεκλογικό αποπροσανατολιστικό τέχνασμα όπως υποστηρίζουν οι ρεφορμιστές. Οι έλληνες και οι ευρωπαίοι εργοδότες και οι υπηρέτες τους στη Βουλή σκοπεύουν να πάρουν τη ρεβάνς από τους ντόπιους και μετανάστες εργαζόμενους και να αποτελειώσουν όσους μπορούν να σταθούν στο δρόμο τους προς την οριστική και ανενόχλη-

τη αφαίμαξη της ελληνικής κοινωνίας. Δεν είναι τυχαίο ότι μαζί με την τροπολογία για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης κατατέθηκε στη Βουλή το σχέδιο νόμου για την απαγόρευση των διαδηλώσεων.

Με όλα τα παραπάνω μέτρα και το δηλητήριο που χύνεται ασταμάτητα από τα ΜΜΕ ενάντια σε μετανάστες, άπορους, εργαζόμενους, συνδικαλιστές και επαναστάτες, προσπαθούν να καλλιεργήσουν τον κοινωνικό κανιβαλισμό και μια αίσθηση κοινής ευθύνης για τη χρεοκοπία. Δεν πρέπει να τους το επιτρέψουμε. Με κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, μέσα από κοινές συνελεύσεις, να ματαιώσουμε τα σχέδιά τους και να επιβάλουμε τις ανάγκες μας.

— **Να μη λειτουργήσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης**
— **Να σταματήσουν τα ρατσιστικά πογκρόμ**
— **Έξω οι συμμορίες από τη Βουλή και από τις γειτονίες**
— **Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών – άσυλο στους πρόσφυγες**

Παρελάσεις 25ης Μαρτίου: το διήμερο του φόβου

Το διήμερο των παρελάσεων 24-25 Μαρτίου αποτέλεσε έναν ακόμη σταθμό για τον αυτοεξευτελισμό της ελληνικής αστικής τάξης. Μπροστά στον φόβο τους ένας κατεξοχήν χουντικός θεσμός, όπως είναι αυτός των παρελάσεων, θεσμοθετημένος από την χούντα του Μεταξά και βασική «γιορτή» της ελληνικής μπουρτζουαζίας, να μετατραπεί σε μαζικές διαδηλώσεις ξεσπάσματος της λαϊκής οργής, επιδόθηκαν σε ένα ρεσιτάλ αστυνομοκρατίας σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Όλη την προηγούμενη βδομάδα (19-24 Μαρτίου) τα αστικά ΜΜΕ ξεσάλωσαν καταγγέλλοντας όσους καλούσαν τον κόσμο να διαδηλώσει ότι θέλουν να προκαλέσουν βίαια επεισόδια που θα «αμαυρώσουν την εθνική εορτή και τους αγώνες των προγόνων μας». Οι δυνάμεις καταστολής προχώρησαν σε πρωτοφανή δρακόντεια μέτρα αστυνομοκρατίας και προληπτικές συλλήψεις, υπό τον φόβο επανάληψης των γεγονότων τις 28^{ης} Οκτωβρίου. Αρωγός σε αυτήν την προσπάθεια τα κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς (ΚΚΕ

και ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ), που μιλούσαν για τον κίνδυνο για προβοκάτσιας και στημένα γεγονότα (λες και στις 28 Οκτωβρίου ο εκθρονισμός των επισήμων από τις παρελάσεις ήταν προβοκατόρικος).

Τελικά στο κέντρο της Αθήνας επικράτησε «ηρεμία». Δεν μπορούσε να γίνει τίποτε διαφορετικό άλλωστε, μιας και η Αθήνα θύμιζε τις ημέρες εισόδου των Γερμανικών κατοχικών δυνάμεων. Δεν υπήρχε τετραγωνικό μέτρο, που να μην είναι υπό κατοχή από τις δυνάμεις της αστυνομίας. Σιδερένιοι φράχτες σε ακτίνα αρκετών εκατοντάδων μέτρων από τους επισήμους, όπου για να πλησιάσει κάποιος έπρεπε να έχει ειδική πρόσκληση. Δυνάμεις των ΜΑΤ σε όλη την πλατεία Συντάγματος και στους γύρω δρόμους, ακόμη και ελεύθεροι σκοπευτές των ειδικών δυνάμεων ακροβολισμένοι στις ταρατσές των παρακείμενων κτηρίων. Στην μαθητική παρέλαση συμμετείχαν μόλις 11 σχολεία, ενώ η στρατιωτική παρέλαση διήρκεσε μόλις 40 λεπτά. Και τις δύο μέρες η συμμετοχή του κόσμου ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, αποτέλεσμα του κρατικού σχεδίου τρομοκρατίας,

αλλά και του γεγονότος ότι ο κόσμος προτίμησε να απαξιώσει τις παρελάσεις που διοργανώθηκαν με τέτοιους όρους. Παρόλα αυτά δεν έλειψαν κάποια μικροεπεισόδια μεταξύ των ματ και καθηγητών, με αποτέλεσμα να προσαγάγουν 20 περίπου από αυτούς, γιατί άνοιξαν πανό διαμαρτυρίας και φώναζαν συνθήματα κατά της χουντικής κυβέρνησης.

Ωστόσο, στις άλλες πόλεις δεν κατάφεραν να επιβάλλουν την «τάξη και ασφάλεια». Μαζικές διαμαρτυρίες και συγκρούσεις σημειώθηκαν σε πολλές πόλεις, που απαντήθηκαν με ωμή καταστολή, ρίψη χημικών και τρομοκρατία. Στη Λάρισα έγιναν τρεις συλλήψεις, εκ των οποίων οι δύο μετά από μια στημένη δίκη καταδικάστηκαν σε 8μηνη φυλάκιση με 3ετή αναστολή. Στη Βέροια 26 άτομα συνελήφθησαν με την κατηγορία της αντίστασης, συλλήψεις με τραυματίες και στην Πάτρα, ενώ στα Χανιά έγιναν αρχικά 4 προσαγωγές από τις οποίες οι 3 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Στο Ηράκλειο της Κρήτης ο κόσμος κατάφερε με την παρέμβασή του να ακυρώσει την παρέλαση, αφού προηγουμένως εί-

χαν προηγηθεί μικροσυγκρούσεις και ρίψη χημικών. Συνολικός απολογισμός 299 προσαγωγές και 40 συλλήψεις σε όλη τη χώρα.

Η πρωτοφανής κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού –που σε μεγάλο βαθμό ξεπερνούσε τους αληθινούς ταξικούς συσχετισμούς και τον κίνδυνο που διέτρεχε το αστικό μπλοκ εξουσίας- δείχνει ότι οι δοσίλογοι των αστικών επιτελείων είναι πραγματικά τρομοκρατημένοι. Αποκαλύφθηκε ξεκάθαρα ο φόβος που έχει κυριεύσει τους κυβερνώντες απέναντι στις μαζικές και αυθόρμητες κινητοποιήσεις των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, η σήψη και η παρακμή του πολιτικού συστήματος, η αποσύνθεση της αστικής δημοκρατίας, της δημοκρατίας τους. Προσπάθησαν να κλέψουν τις εντυπώσεις και να δείξουν ότι μπορούν να κυβερνούν και να επιβάλουν ό,τι αποφασίζει η Τρόικα με την Ε.Ε.. Το μόνο όμως που κατάφεραν είναι να αυτοεξευτελιστούν για ακόμη μία φορά στα μάτια όλης της ελληνικής κοινωνίας κλονώντας ουσιαστικά παρελάσεις για τους ίδιους τους εαυτούς.

Για το 3ο συνέδριο της Κ.Ο.Ε.

Με κεντρικό σύνθημα «Θυμήσου το μέλλον» πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, στις 16-18 Μαρτίου, το 3ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Ελλάδας (ΚΟΕ). Το Συνέδριο διεξήχθη υπό το βάρος της πρόσφατης εσωτερικής κρίσης, με τις διαγραφές και αποχωρήσεις δεκάδων στελεχών και μελών, ανάμεσά τους και 11 μελών του απερχόμενου καθοδηγητικού οργάνου και στελεχών με πρωταγωνιστικό ρόλο την προηγούμενη περίοδο, όπως ο Χρ. Κατσούλας, ο Ν. Γαλάνης κ.α.

Στο Συνέδριο συζητήθηκαν και υπερψηφίστηκαν με μεγάλη πλειοψηφία ο Απολογισμός, οι Θέσεις και οι κατευθύνσεις της ΚΟΕ. Σε ψηφοφορία τέθηκε και το ζήτημα των επερχόμενων εκλογών. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της ΚΟΕ «το συνέδριο επιβεβαίωσε τον πλούτο που ανέδειξε η προσυνεδριακή διαδικασία. Μίλησαν περισσότεροι από 130 (από τους 170) συνέδριοι σε μια διαδικασία η οποία απέδειξε ότι η πρόσφατη κρίση στην ΚΟΕ ξεπερνιέται με τον πλέον πολιτικό τρόπο. (...) Το 3ο συνέδριο δεν ήταν μόνο το πιο μαζικό και δημοκρατικό της οργάνωσης αλλά κυρίως μια αναγεννητική για την ΚΟΕ διαδικασία που μόνο τυπική δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Το στοίχημα που είχε τεθεί για ένα «συνέδριο των μελών» κερδήθηκε. Το 3ο Συνέδριο αποτελεί μια ουσιαστική πολιτική παρακαταθήκη για την ΚΟΕ, η οποία καλείται να ανταποκριθεί στο όλο και πιο ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνεται».

Οι συνέδριοι ασχολήθηκαν κυρίως με τη συγκυρία, το είδος της κρίσης, το ρόλο της «γερμανοκρατούμενης Ε.Ε.» και της τρι-

κας, τη «νέα κατοχή-χούντα» της χώρας, και την αναγκαία απάντηση των δυνάμεων που αντιστέκονται σε αυτή την πολιτική, με στόχο τη δημιουργία ενός πλατιού, παλλαϊκού-πανεθνικού, κοινωνικού και πολιτικού μετώπου. Βασική θέση-σύνθημα της ΚΟΕ για το επόμενο διάστημα και με τη βούλα του 3ου Συνεδρίου είναι η νέα «μεταπολίτευση του λαού» (θέση η οποία αποτέλεσε σημείο τριβής κατά την πρόσφατη κρίση), η οποία συνιστά και τον πρωταρχικό στόχο της οργάνωσης, καθώς και η παράλληλη «ανατροπή του ειδικού καθεστώτος που άνοιξαν το Μνημόνιο και η τρόικα, την απαλλαγή από το σάπιο πολιτικό σύστημα στο σύνολό του και το πέρασμα σε μια άλλη πολιτική φάση». Η νέα πολιτική ατζέντα για την ΚΟΕ επηρεάζεται από όσα συνέβησαν από το Δεκέμβριο του 2008 και μετέπειτα και από τις συνθήκες έντονης οικονομικής κρίσης. Οι τελευταίες συνθήκες, σύμφωνα με τα κείμενα των Θέσεων, αναγκάζουν τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις να ξαναδούν ορισμένα ζητήματα και να αναζητήσουν διαφορετικά πολιτικά εργαλεία απ' ό,τι ως τώρα.

Στα κείμενα φαίνεται να υπάρχει μια προσαρμογή στις συνθήκες της έντονης οικονομικής κρίσης, αφού γίνεται μεγάλη αναφορά σε αυτήν, γεγονός το οποίο (σε επίπεδο ανάλυσης) αποτελεί πρόοδο σε σχέση με παλιότερες θέσεις της οργάνωσης (είτε ως ΚΟΕ, είτε ως Α/συνέχεια), στις οποίες υποτιμούνταν τελείως το ζήτημα της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού. Όσον αφορά την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, προχωρά ένα βήμα παραπέρα, αφού στο κείμενο των Θέσεων γίνεται κριτική στην αριστερά όλων των εκδοχών (μάλλον και στον ίδιο της τον εαυτό), καθώς, όπως αναφέρεται, «υποτίμη-

σε [η Αριστερά] το ζήτημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της Ελλάδας. Επηρεάστηκε από την αστική προπαγάνδα για ισχυρή Ελλάδα του ευρώ. «Ανακάλυψε» μια ιμπεριαλιστική ή μικρο-ιμπεριαλιστική Ελλάδα. Σαν συνέπεια, δεν μπόρεσε να δει ούτε το ζήτημα του χρέους ούτε το ζήτημα της κρίσης». Η πρόοδος βέβαια αυτή συναντά τα όριά της στην ίδια την πολιτική της ΚΟΕ, αφού αφήνεται να εννοηθεί ότι η κρίση μπορεί να ξεπεραστεί εντός του καπιταλισμού με μια άλλη «εθνική» πολιτική, ένα άλλο πολιτικό σύστημα κλπ.

Στο κείμενο των Θέσεων, δεν υπάρχει ουσιαστική αναφορά στο Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής (ΜΑΑ), αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ. Στη συζήτηση για το ζήτημα των επερχόμενων εκλογών, που δεν συμπεριλαμβάνονταν στις Θέσεις, η συντριπτική πλειοψηφία υπερασπίστηκε τη δραστηριότητα και συμμετοχή στον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ σε σχέση με το ΜΑΑ αποφασίστηκε να διατηρηθεί μια «χαλαρή σχέση» μαζί του. Παρόλα αυτά, η μη αναφορά τόσο στο ΜΑΑ όσο και στον ΣΥΡΙΖΑ γεννά ερωτηματικά, καθώς η περιγραφή της ανάγκης δημιουργίας ενός «πλατιού μετώπου» φαίνεται να υπερβαίνει τους δύο σχηματισμούς όπως υπήρξαν μέχρι σήμερα. Σύμφωνα με τις Θέσεις, το «μέτωπο» σε πολιτικό επίπεδο «αφορά ένα ευρύτατο τόξο που ξεκινά από δυνάμεις που απεγκλωβίζονται από το δικομματισμό και φτάνει μέχρι τον ελευθεριακό χώρο». Με βάση τη συγκεκριμένη αναφορά, αλλά και τη σημασία του «εθνικού» και της «ανεξαρτησίας της χώρας», το «μέτωπο» είναι τόσο ανοιχτό, που περιλαμβάνει φορείς όπως η «Σπίθα» του Μ. Θεοδωράκη, το ΕΠΙΑΜ του Δ. Καζάκη κ.α. και σίγουρα δεν αποκλείει φο-

ρείς όπως το νέο κόμμα του Π. Καμμένου. Η πρόσφατη αποδοχή από τον ΣΥΡΙΖΑ (και συνεπώς και την ΚΟΕ) της νέας στοχοθεσίας του ΣΥΝ για μια αντιμνημονιακή κυβέρνηση (ούτε καν αριστερή) ήταν ένα πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση. Πάνω σε αυτές τις θέσεις, γίνεται επιπλέον και μια κριτική στη ... σχεταριστική αντιμετώπιση που έχουν δυνάμεις της αριστεράς, οι οποίες πορεύονται ... το μοναχικό τους δρόμο.

Παρά την ευφάνταστη συνθηματολογία και τις φανφάρες — προφάσεις εν αμαρτίαις — για «συνέδριο των μελών» (το οποίο μάλλον είναι μια σιωπηλή παραδοχή ότι η οργάνωση και η πολιτική της δεν είναι και τόσο των μελών της), η ΚΟΕ φαίνεται πως βυθίζεται ακόμα περισσότερο στο βούρκο του οπορτουνισμού και του ρεφορμισμού απ' ό,τι με τις αποφάσεις για στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ το 2004 και την ένταξή της στο συμμαχικό σχήμα το 2007. Πιστή στη σταλινική πολιτική των λαϊκών μετώπων (βλέπε Ε.Π. Φεβρουαρίου-Μαρτίου) και τη θεωρία των σταδίων, επιλέγει πλέον μια πιο καθαρή εκδοχή τους (από τις συγκαλυμμένες του παρελθόντος όπως η «παναριστερά» ή η «αριστερή κυβέρνηση»), σε πλήρη συνεργασία με όλες τις προοδευτικές αντιμνημονιακές δυνάμεις της χώρας (αριστερές, εθνικές, αστικές κλπ.). Πα την ΚΟΕ μια ριζικά διαφορετική διαχείριση της κοινωνίας και της οικονομίας, ο σοσιαλισμός (και η σοσιαλιστική επανάσταση) δεν αποτελεί αναγκαιότητα (και δυνατότητα) —τουλάχιστον στην παρούσα συγκυρία — για την υπέρβαση της κρίσης του καπιταλισμού προς όφελος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, και αντί αυτού προτείνεται μια εγκληματική και παραπλανητική πολιτική που στο παρελθόν έδωσε σημαντικές ανάσες στο καπιταλιστικό σύστημα και τρομακτικές ήττες στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

■ Πιόργος Θ.

Με αφορμή το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ένα «μέτωπο ρήξης και ανατροπής»

Ο διάλογος για την κοινή δράση των δυνάμεων της αριστεράς και κυρίως της άκρας αριστεράς είναι κομμάτι της ενωτικής πολιτικής της ΟΚΔΕ - και σ' αυτά τα πλαίσια, σε ισότιμη βάση και συντροφικό κλίμα, πραγματοποιήθηκε συνάντηση της ΟΚΔΕ με εκπροσώπους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μετά από πρόσκλησή της. Η συζήτηση δεν κατέληξε σε κάποια συγκεκριμένη δέσμευση, πέρα από τη διάθεση και από τις δύο πλευρές να υπάρξει κοινή δράση μέσα στο κίνημα. Για την ουσία, όμως, του ζητήματος πρέπει να επισημάνουμε κάποια πράγματα.

Η κρίση και οι επιπτώσεις της, τα βάρβαρα μέτρα, η καταστολή, η αποσύνθεση του αστικού πολιτικού σκηνικού κ.α. δημιουργούν πιέσεις για ενότητα των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, που από διάφορες δυνάμεις εμφανίζονται ως μέτωπα ή ενότητες της αριστεράς. Η πρόταση αυτή τείνει δυστυχώς να γίνει αυτοσκοπός, ενώ στην πράξη οι ίδιοι που μιλούν για ενότητα ευθύνονται για πολλές διασπαστικές ενέργειες (π.χ. ξεχωριστή συγκέντρωση και διαδήλωση στα εγκαίνια της ΔΕΘ 2011).

Στην ουσία της, η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απλοποιεί το ζήτημα της αντιμετώπισης της κρίσης του καπιταλισμού, της κρίσης του εργατικού κινήματος και της διεξόδου από το σημερινό σύστημα στην ενότητα και τον

συντονισμό δυνάμεων που είναι αριστερές. Μέσα σ' αυτές, σύμφωνα με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, που κατά τα άλλα απλώς έχουν μια θέση διαφορετική (λιγότερο ή περισσότερο) στο στρατηγικό κομμάτι ή μια θέση που «δυσκολεύει» το κίνημα ή είναι κατά κάποιον τρόπο «παραπλανημένη» και παραπλανητική. Δεν είναι όμως, σύμφωνα με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ρεφορμιστές ή τουλάχιστον αυτό δεν λέγεται ανοιχτά. Κι αυτό δεν είναι απλώς ένας χαρακτηρισμός ή ιστορική αναφορά, αλλά σημαίνει πως «εξχνάμε» ότι -σήμερα και συγκεκριμένα- διασπούν τους αγώνες, πολεμάνε τη ριζοσπαστικοποίησή τους, συνεργάζονται με όψιμους αντιμνημονιακούς ΠΑΣΟΚους, σέβονται το αστικό κράτος και τους θεσμούς του - και σε κάθε περίπτωση ότι αυτός ο ρεφορμιστικός τους χαρακτήρας δεν είναι κάτι που αφορά μόνο το πολύ απώτερο μέλλον, κάποιους μνημένους ή πολιτικοποιημένους αριστερούς και αγωνιστές.

Η πρόταση για το «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής» στερείται από ένα σχέδιο αγώνων με βάση ένα πρόγραμμα σωτηρίας, με ορίζοντα την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και εγκαθίδρυση της **σοσιαλιστικής** κοινωνίας. Υπάρχουν μόνο κάποια αιτήματα (π.χ. «αναδιανομή του πλούτου»), χωρίς ν' αναφέρεται πουθενά το ζήτημα της φύσης της εξου-

σίας κάτω από την οποία μπορούν να πραγματοποιηθούν αυτά (με απλά λόγια, που θα βρεθούν τα χρήματα) και η θολή φράση που όλα τα «καλύπτει» μα τίποτα δεν λέει τελικά συγκεκριμένα: «με την προοπτική της ρήξης με τον καπιταλισμό και μιας σύγχρονης επαναστατικής διαδικασίας για την εξουσία των ίδιων των εργαζόμενων». Κυρίως όμως η πολιτική δεν κρίνεται με βάση αυτά που γράφονται σ' ένα χαρτί, ακόμα και αν αυτό λέγεται επίσημα «πρόγραμμα», αλλά από το τι κάνει κάποιος στην πράξη. Και εδώ βαρύνει η αυξανόμενη αμφισβημία και σύγχυση για την πρακτική, τις συμμαχίες, τις πραγματικές διαθέσεις κλπ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή τουλάχιστον ενός σημαντικού μέρους της.

Για την ΟΚΔΕ η ενότητα της αριστεράς -σε όποια μορφή- δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά πρέπει να εξυπηρετεί την απόκρουση της αστικής επίθεσης, την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και τη σοσιαλιστική επανάσταση. Αυτή είναι η πολιτική που έχουμε χαράξει και αποτυπώνεται σε όλα τα κείμενα και στην δράση μας, αυτή την πολιτική θα ακολουθήσουμε και το επόμενο διάστημα κρίνοντας με βάση το παραπάνω και τις όποιες συμμαχίες, παράλληλα με την αναγκαία κοινή δράση μέσα στους αγώνες.

X.Z.

ΘΟΔΩΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (1926-2012)

Στις 13 Μαρτίου πέθανε σε ηλικία 86 ετών ο Θόδωρος Σταυρόπουλος, δικηγόρος, παλιός σύντροφος και τροτσκιστής. Πολλοί φίλοι, σύντροφοι και συγγενείς του τον συνοδέψαμε στην τελευταία κατοικία του, στο νεκροταφείο του Ζωγράφου. Έμεινε γνωστός για τις περίφημες αγορεύσεις του, στη δεκαετία του '60, υπερασπιζόμενος αγωνιστές του κινήματος, διαδηλωτές και απεργούς στα δύσκολα εκείνα χρόνια της καραμανλικής τρομοκρατίας. Πάνω απ' όλα όμως θα μείνει στην ιστορία το ρεσιτάλ υπεράσπισης που έδωσε, υπερασπιζόμενος τους τροτσκιστές-οικοδόμους Κλεάνθη Δελαπή, Μαστρογιάννη, Γ. Κατσαρλίνο και όλη την τροτσκιστική παράταξη των οικοδόμων στο σωματείο Μπετόν Αρμέ, για τα γεγονότα στη μεγάλη απεργία των οικοδόμων το 1960-61, με αιτήματα το δωρόσημο, το 7ωρο και τις συνθήκες ασφάλειας στην εργασία. Ήταν υποστηρικτής των 112 συλληφθέντων στα γεγονότα της 20 Αυγούστου 1965, το αποκορύφωμα των αγώνων των 70 ημερών που έμειναν στην Ιστορία ως «Ιουλιανά». Τέλος, μνημειώδης είναι η υπεράσπιση του για τη δίωξη που ασκήθηκε στο Βαγγέλη Σακκάτο για την έκδοση του περίφημου βιβλίου του παλιού μπολσεβίκου Ανατόλ Λουνατσάρσκι Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ.

Ο σ. Θόδωρος Σταυρόπουλος ήταν άριστος γνώστης του αγροτικού ζητήματος. Το ογκώδες βιβλίο του ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ είναι ένα από τα καλύτερα που έχουν γραφτεί πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Ο Θ. Σταυρόπουλος σ' όλη του τη ζωή υπήρξε λιτός, άκαμπτος στον εξαιρετικά φτωχικό τρόπο με τον οποίο ζούσε, αν και θα μπορούσε να έχει περισσότερα. Δεν δέχτηκε ποτέ να εξαργυρώσει τις γνώσεις του. Ζούσε από την πενιχρή σύνταξη που πήρε σαν συγγραφέας και πέθανε μέσα σ' ένα ταπεινό διαμέρισμα, γεμάτο από βιβλία, την μόνη περιουσία που είχε. Καλό ταξίδι σύντροφε Θόδωρα Σταυρόπουλε.

Ε.Π.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας θα συμμετέχει στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές:

- Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν την οικονομία στη χρεοκοπία και τώρα υποστηρίζουν τα «Μνημόνια», τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας που μας κυβερνά, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

- Για να αναδείξει τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας – και κυρίως για να προβάλει μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της κατοχικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ που κηδεμονεύεται από ΔΝΤ-ΕΕ.

- Για να καταδείξει με επιχειρήματα ότι όσο παραμένουν αυτές οι δυνάμεις στην εξουσία, ο κατήφορος δεν έχει τέλος: Άμεσος στόχος τους, με το Μνημόνιο 2, είναι να κόψουν τους μισθούς και τις συντάξεις στο ένα τρίτο, στο ένα τέταρτο ή και ακόμη λιγότερο: μισθοί τρία, τέσσερα, πέντε κατοστάκια, μέχρι 750 ευρώ στην καλύτερη περίπτωση! – συντάξεις φιλοδωρήματα 200 ή 300 ευρώ! Να μην αφήσουν κανένα εργασιακό δικαίωμα: κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και επομένως κατάργηση του οκταώρου, της όποιας σταθερότητας-σιγουριάς της εργασίας, της εγγυημένης αμοιβής: θα δίνουν όχι μισθούς αλλά «κάτι» και όποτε θέλουν, θα δουλεύουμε όποτε γουστάρουν, θα μας απολύουν χωρίς

αποζημίωση όποτε κρίνουν ότι δεν μας έχουν ανάγκη. Η δημόσια ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η δωρεάν παιδεία, η κοινωνική ασφάλιση, δεν θα είναι «αυτονόητες» ούτε καν συνταγματικά κατοχυρωμένες αξίες και έτσι θα συρρικνωθούν και θα υποβαθμιστούν απελπιστικά, και σιγά σιγά θα καταργηθούν και τυπικά.

- Για να καταγγείλει το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, ΑΥΤΟΥΣ που με τις πολιτικές τους έχουν δημιουργήσει πάνω από 1 εκατομμύριο άνεργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, 3 εκατομμύρια συνανθρώπων μας που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, χιλιάδες που συνωστίζονται καθημερινά για ένα «γεύμα» στα συσσίτια ή ψάχνουν στους κάδους των απορριμμάτων... ΑΥΤΟΥΣ που θέλουν να δημιουργήσουν στρατόπεδα συγκέντρωσης σήμερα για τους μετανάστες και πολύ σύντομα για όσους αντιδρούν στη βαρβαρότητα του συστήματός τους.

- Για να καταγγείλει όλους (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ, Παπαδήμ(ι)ο κλπ.) που κυβέρνησαν χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα και καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Και ακόμη μαζί με τη Μέρκελ, τον Σαρκοζί και την άθλια παρέα τους έχουν επιβάλει καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, όπως κάνουν και στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης.

- Για να δείξει ότι η ρίζα του προβλήματος είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, η ίδια η λογική του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η λογική του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παρα-

γωγής, του ανταγωνισμού. Και όχι όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι αστοί πολιτικοί και παπαγάλοι των ΜΜΕ ότι φταίνε κάποιιοι «σκοτεινοί κερδοσκόποι» ή πολύ περισσότερο οι «συντεχνίες» και η «καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων» στην Ελλάδα!

- Για να αναδείξει το πολιτικό πρόβλημα, ότι δηλαδή αυτή η σαπίλα που μας κυβερνά δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές. Πρέπει να επιβάλλουμε να γίνουν εκλογές για Συντακτική Συνέλευση – δηλαδή για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια ριζικά διαφορετική οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής. Και ακόμη να ανοίξουμε το δρόμο για την πραγματική εναλλακτική λύση, που βρίσκεται έξω από τη λογική της οικονομίας της αγοράς και γενικά το αστικό και καπιταλιστικό σύστημα. Δηλαδή, την εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας. Αυτή η Σοσιαλιστική Δημοκρατία θα είναι θεμελιωμένη πάνω σε κινηματικούς και κοινωνικούς θεσμούς, που θα στηρίζονται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά, ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμα και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών. Θα είναι μια κοινωνία όπου προτεραιότητα έχουν οι ανάγκες των πολλών και όχι της μειοψηφίας του πλούτου και του κέρδους, όπου ο δημοκρατικός έλεγχος των ιδίων των εργαζομένων θα υπάρχει σε όλη την κοινωνία.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές με τη γλώσσα της ειλι-

κρίειας – όπως έκανε πάντοτε. Δεν κάνει συμβόλαιο με τη νίκη, κάνει συμβόλαιο με τον αγώνα. Το πρόγραμμα, η πολιτική, η τακτική και η πρακτική της ΟΚΔΕ είναι ένα τέτοιο συμβόλαιο, που έχει μέσα του όλες τις προϋποθέσεις για τη νίκη. Δεν θέλουμε να ξεγελάσουμε κανέναν, ούτε να σκορπίσουμε αυταπάτες δεξιά και αριστερά. Η κατάλυση όλων των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων ενός αιώνα, που πραγματοποιεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο ελληνικός καπιταλισμός τα τελευταία 2-3 χρόνια, μπορεί να ανατραπεί μόνο με μεγάλους αγώνες, με εξεγέρσεις και βέβαια με κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις. Η ΟΚΔΕ πιστεύει, ότι έχει, σε γενικές γραμμές, μια σαφή αντίληψη αυτής της κατάστασης και προοπτικής. Αυτό θα προσπαθήσουμε να δείξουμε και να διαδώσουμε με την κάθοδό μας στις εκλογές. Και ακόμη, αν είναι και όσο είναι δυνατόν, να προετοιμάσουμε τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα τους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς και φυσικά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία για μια τέτοια εξαιρετικά αποφασιστική για το μέλλον της ανθρωπότητας γιγαντιαία σύγκρουση.

- Έτσι, η κάθοδος της ΟΚΔΕ στις εκλογές θα είναι μια συνέχεια των παρεμβάσεών της στους αγώνες και μια ανάδειξή τους. Και επιπλέον μια συμβολή στην οργάνωση της εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης των εργαζόμενων μαζών, αξιοποιώντας όλες τις πρόσφατες εμπειρίες: την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο του 2010 (5 Μάη, κίνημα αγανακτισμένων, «Ιουνιανά», 12 Φλεβάρη 2012, παρελάσεις κλπ.). Με στόχο να αναδείξει ένα σχέδιο αγώνων και ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

- Τέλος, μέσα απ' αυτή την εκλογική κάθοδο θέλουμε να δείξουμε την αναγκαιότητα να οικοδομηθεί μια νέα επαναστατική δύναμη, τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Απ' όλα τα παραπάνω βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι η ΟΚΔΕ έχει μια πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική – και μ' αυτή την έννοια είναι απόλυτα αντίθετη και εχθρική με αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, το

ακροδεξιό ΛΑΟΣ κλπ.), με τους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς, των μνημονιακών πολιτικών. Είναι επίσης αντίθετη με τους ρεφορμιστές (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κλπ.), που η πολιτική τους είναι αποσπασματική και μερική, που κατά κανόνα υποτιμά ή αδιαφορεί για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ρητορικές καταγγελίες των Μνημονίων ακυρώνονται στην πράξη με τις συμμαχίες τους με γνωστές «προσωπικότητες» του αστικού στρατοπέδου, ή όπως στην περίπτωση του ΚΚΕ με τη διασπαστική πολιτική του.

Στα ψηφοδέλτια της ΟΚΔΕ συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή σε όλες τις απεργίες και τους αγώνες όλης της προηγούμενης περιόδου, άνεργοι εργάτες που δραστηριοποιούνται σε Επιτροπές Ανέργων, αγωνιστές που δραστηριοποιούνται στους μετανάστες, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα.

Με τα ψηφοδέλτιά της, η ΟΚΔΕ, εκτός των μεγάλων αγώνων και κινητοποιήσεων των εργαζομένων, συμβολίζει και αναδεικνύει και εκείνους τους αγώνες και εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει σε 26 εκλογικές περιφέρειες, που ουσιαστικά αντιπροσωπεύουν το 80-85% του πληθυσμού της χώρας. Αυτές οι Περιφέρειες είναι:

Α' Αθηνών, Β' Αθηνών, Αττικής, Α' Πειραιώς, Β' Πειραιώς, Α' Θεσσαλονίκης, Β' Θεσσαλονίκης, Αχαΐας, Ιωαννίνων, Μαγνησίας, Λάρισας, Εύβοιας, Βοιωτίας, Έβρου, Χανίων, Κοζάνης, Αιτωλοακαρνανίας, Αργολίδας, Ηρακλείου, Σερρών, Ημαθίας, Καβάλας, Τρικάλων, Φθιώτιδος, Κορινθίας, Κιλκίς.

Γιάννης Μπανιάς 1939-2012

Στα 73 του χρόνια, ο Γιάννης Μπανιάς πέθανε στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», μετά από άνιση μάχη με τον καρκίνο. Ο σ. Γιάννης υπήρξε ηγετική προσωπικότητα της Αριστεράς, με πάνω από μισό αιώνα συμμετοχή στους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων, με αντιδικτατορική δράση. Υπήρξε γραμματέας του ΚΚΕ Εσωτερικού, ηγετική φυσιογνωμία της ΑΚΟΑ και του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και βουλευτής του τελευταίου. Ο Γιάννης Μπανιάς ήταν σταθερός στις αξίες της παραδοσιακής αριστεράς και σε κάθε περίπτωση σεμνός, ανθρώπινος και ειλικρινής. Ο Γιάννης Μπανιάς γεννήθηκε στους Μελισσοουργούς της Άρτας το 1939. Υπήρξε στέλεχος της προδικτατορικής Αριστεράς, είχε αναπτύξει έντονη αντιδικτατορική δράση στα χρόνια της Χούντας, είχε συλληφθεί και βασανιστεί.

Έντονη ήταν η συνδικαλιστική και πολιτική του δράση ήδη κατά τη διάρκεια των σπουδών του στο Γκρας της Αυστρίας, όπου πήγε μετά τις σπουδές του στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών του Ε.Μ.Π.

Εκεί έγινε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γερμανίας, ενώ κατά την επιστροφή του στην Ελλάδα εντάσσεται στην οργάνωση της σπουδάζουσας της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη, στην οποία εκλέγεται γραμματέας. Το 1968 εντάσσεται πολιτικά στο ΚΚΕ Εσωτερικού και μετά την απόλυσή του από το στρατό, το 1969, αναπτύσσει

αντιδικτατορική δράση στις γραμμές του Ρήγα Φεραίου, νεολαίας του ΚΚΕ Εσωτερικού, και του Πανελληνίου Αντιδικτατορικού Μετώπου. Τον ίδιο χρόνο θα συλληφθεί και θα φυλακισθεί στο στρατόπεδο πολιτικών εξόριστων στο Παρθένι της Λέρου.

Η πολιτική του δράση στο ΚΚΕ Εσωτερικού συνεχίζεται κατά τη Μεταπολίτευση και το 1982 εκλέγεται γραμματέας του κόμματος. Παράλληλα, μέτρησε στο συνδικαλιστικό κίνημα των Πολιτικών Μηχανικών και του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας. Μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ Εσωτερικού, συνεχίζει στο ΚΚΕ Εσωτερικού - Ανανεωτική Αριστερά, ως επικεφαλής του κόμματος, και στη συνέχεια μαζί με άλλους αγωνιστές ιδρύουν την Ανανεωτική Κομμουνιστική Οικολογική Αριστερά (ΑΚΟΑ). Από το 2004 η ΑΚΟΑ αποτελεί συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ. Από αυτή τη θέση, το 2007 εκλέγεται βουλευτής επικρατείας με τον ΣΥΡΙΖΑ. Το Σάββατο 31/3 έγινε η πολιτική του κηδεία στο Α' Νεκροταφείο Αθήνας. Στην τελευταία κατοικία του τον συνόδευσαν τα μέλη της οικογένειάς του και πλήθος συντρόφων του από όλες τις τάξεις της αριστεράς. Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην οικογένειά του καθώς και στην πολιτική του οικογένεια της ΑΚΟΑ. Στη μνήμη του η ΟΚΔΕ κατέθεσε στεφάνι.

Ε.Π

Εκλογική Διακήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Ανυπακοή - Εί Να φύγουν όλοι οι υ

Στις προσεχείς εκλογές, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα καλούνται από το αστικό πολιτικό σύστημα να ξαναστηρίξουν όλους αυτούς που μας οδήγησαν στην χρεοκοπία. Ν' «αναστήσουν» πολιτικές δυνάμεις και πρόσωπα που ψήφισαν απανωτά βάρβαρα Μνημόνια και μέτρα, τη νέα Δανειακή Σύμβαση. Αυτούς που τρία χρόνια τώρα μας σπρώχνουν όλο και πιο βαθιά στην φτώχεια και την εξαθλίωση, στην πολιτική σήψη και παρακμή, στην ταπείνωση και τον εξανδραποδισμό.

Μπροστά στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή

Μειώσεις μισθών και συντάξεων, φόροι και χαράτσια, δραματική αύξηση των λουκέτων, των απολύσεων και της ανεργίας, εξάπλωση των «ελαστικών» / δουλικών σχέσεων εργασίας, λεηλασία κάθε ατομικής, δημόσιας ή συλλογικής περιουσίας (από ακίνητα και δημόσιους οργανισμούς μέχρι καταθέσεις και ασφαλιστικά ταμεία). Το βιοτικό επίπεδο, τα στάνταρτ ζωής καταρρέουν, μαζί με τα συστήματα παιδείας, υγείας, ασφάλισης, και το όποιο δικό μας μέλλον και των οικογένειών μας. Ο εφιάλης της πείνας ζώνει όλο και περισσότερα νοικοκυριά, τα παιδιά, τους άνεργους, τους φτωχούς και τους νεόπτωχους εργαζόμενους. Οι ουρές στα συσσίτια και οι άστεγοι αυξάνονται κάθε μέρα. Και ο κατήφορος της εξαθλίωσης και της καταστροφής δεν έχει τέλος...

Με το Μνημόνιο II, τη νέα Δανειακή Σύμβαση και το PSI, που μας τα σερβίζουν σαν «επιτυχία» και «σωτηρία της χώρας», αυτή η καταστροφή θα είναι ακόμα πιο μεγάλη και ραγδαία. Η ύφεση γίνεται όλο και πιο άγρια.

Σύντομα μισθοί και συντάξεις θα πέσουν στο 30% απ' ό,τι ήταν το 2009, η πραγματική ανεργία θα ξεπεράσει το 30% (στους νέους πολύ πάνω από 50%). Αυτό σημαίνει 1,5-2 εκ. άνεργους και περίπου άλλους τόσους υποαπασχολούμενους. Τα ασφαλιστικά ταμεία και η υγεία, μετά το «κούρεμα», πάνε για οριστική διάλυση. Με τα επόμενα μέτρα (αμέσως μετά τις εκλογές) ετοιμάζουν: κατάργηση του 13ου-14ου μισθού, πλήρη κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων, νέα μείωση των συντάξεων, ακόμα και των πιο στοιχειωδών επιδομάτων (τέκνων κλπ.). Και για τους «τυχερούς», δουλειά με συνθήκες σύγχρονου σκλάβου, κατάργηση κάθε προστασίας της εργασίας, «Ειδικές Οικονομικές Ζώνες» όπου τα μεροκάματα και τα εργασιακά δικαιώματα δεν θ' απέχουν από τις συνθήκες ενός στρατοπέδου καταναγκαστικής εργασίας. Κάθε μέρα που αυ-

τές οι δυνάμεις παραμένουν στην εξουσία, μας ρίχνουν στο Μεσαίωνα, μετατρέπουν την ελληνική κοινωνία σ' έναν σωρό ερείπια. Αν τους αφήσουμε, η κόλαση που ζούμε δεν θα έχει τέλος.

«Κρίση χρέους»; Όχι, χρεοκοπία του καπιταλισμού!

Αστοί πολιτικοί και παπαγάλοι των ΜΜΕ θέλουν να μας πείσουν ότι φταίνε κάποιοι «σκοτεινοί κερδοσκόποι» ή πολύ περισσότερο οι «συντεχνίες» και η «καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων» στην Ελλάδα! Όμως, η κρίση που επεκτείνεται σ' όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση (και στην παγκόσμια οικονομία), το δείχνει καθαρά: η ρίζα του προβλήματος είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί πια να προσφέρει παρά μόνο ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση, πείνα. Για να σωθεί αυτό το σάπιο σύστημα, και ιδιαίτερα οι τοκογλύφοι-τραπεζίτες, απαιτούν: ανθρωποθυσίες εργαζομένων, ηλικιωμένων, νέων, φτωχών, να φορτωθεί η κρίση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, λεηλατώντας ό,τι έχουν κερδίσει και κατακτήσει με ιδρώτα και αίμα.

Το πραγματικό «σχέδιο» των αστικών επιτελείων σε Ελλάδα και Ε.Ε. είναι η συνέχιση της ίδιας καταστροφικής πολιτικής, η «κινεζοποίηση» των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Γι' αυτό η λύσσα τους να μας γυρίσουν δεκαετίες πίσω, τα «μνημονιακά» μέτρα που σαρώνουν τη μια χώρα μετά την άλλη.

ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ ΟΛΟΙ

- οι δοσίλογοι-υπεύθυνοι της χρεοκοπίας

- αστικά κόμματα και πολιτικοί, μαριονέτες των τραπεζών, του μεγάλου κεφαλαίου, της Τρόικας, της Ε.Ε.

Ένας ωμός εκβιασμός, νύχτα και μέρα, εξαπολύεται από την κλίκα Παπαδήμου, τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ (μέχρι πρότινος και ΛΑΟΣ), τη χορωδία «προθύμων» (Μπακογιάννη κ.α.), τραπεζίτες, μεγαλοβιομήχανους, μεγαλοδημοσιογράφους, αργυρώνητους πανεπιστημιακούς και άλλους αλήτες στα ΜΜΕ. Λένε «δεν θα έχουν τα παιδιά μας (!) γάλα» και πλήθος παρόμοιες απειλές, για να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό, για ν' αποδεχτεί τα Μνημόνια και τη νέα Δανειακή Σύμβαση.

Τα λένε αυτά οι κύριοι υπεύθυνοι για τη σημερινή κατάσταση! Που χρεοκόπησαν τη χώρα, έχουν ρίξει 3 εκ. συνανθρώπους μας κάτω από το όριο της φτώχειας, πάνω από 1 εκ. στην ανεργία και άλλους τόσους στην υποαπασχόληση - κατέστρεψαν τις εργασιακές σχέ-

σεις, τα συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης - κατάργησαν το Σύνταγμα, τη λαϊκή και εθνική κυριαρχία και κυβερνούν πραξικοπηματικά μαζί με τους γερμανούς και γάλλους γκαουλάιτερ. Μαζί με την Τρόικα και την Ε.Ε. συναποφασίζουν και εφαρμόζουν τα βάρβαρα μέτρα. Απέναντί τους, αυτοί οι επαγγελματίες «σωτήρες» όχι μόνο τίποτα δεν «διαπραγματεύτηκαν», αλλά επιπλέον έκαναν ασκήσεις οσφυοκαμψίας και νενεκισμού - στο όνομα της «πατριωτικής ευθύνης»!

ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ

ΔΟΥΛΟΠΑΡΟΙΚΟΙ

Κάτω η νέα χούντα σε Ελλάδα και Ε.Ε.

Οι κυβερνήσεις και συγκυβερνήσεις των Μνημονίων αποδείχτηκαν ανίκανες να κάμψουν τις μεγαλειώδεις αντιστάσεις της ελληνικής κοινωνίας, όπως δείχνει η άρον-άρον εκδίωξη του Γ. Παπανδρέου και τα ρήγματα κατά την ψήφιση του Μνημονίου II. Γι' αυτό τα αστικά επιτελεία σε Ε.Ε. και Ελλάδα θέλουν συνέχιση των κυβερνήσεων συνεργασίας, ένα «μαύρο μπλοκ» που θα φιμώσει / τσακίσει το εργατικό-λαϊκό κίνημα.

- **Εξαπολύουν μια υστερία αντικομμουνισμού** και δαιμονοποίησης της αριστεράς, με κραυγές για «άδεια ράφια» κλπ. αν οι αστικές δυνάμεις χάσουν την εξουσία, για να κατατρομοκρατήσουν την ελληνική κοινωνία.

- **Ετοιμάζουν ακόμα πιο άγρια καταστολή:** με την γκεμπελική εκστρατεία ενάντια στους μετανάστες (στρατόπεδα συγκέντρωσης, χουντικού τύπου «σκούπες» της αστυνομίας κλπ.), με αγωνιστές, σωματεία, διαδηλωτές να σέρνονται για ψύλλου πήδημα στην αστυνομία και στα δικαστήρια και να καταδικάζονται με συνοπτικές διαδικασίες και στημένες κατηγορίες.

- **Ανοίγουν τον δρόμο στα ακροδεξιά κατακάθια της Χρυσής Αυγής, στις φασιστικές συμμορίες,** για να πάρουν ρόλο στο πολιτικό σκηνικό και να χρησιμοποιηθούν ανοιχτά ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Εγκαθιστούν μια διακυβέρνηση ουσιαστικά χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία - ένα άκρως αυταρχικό και επικίνδυνο καθεστώς, ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα διάρκειας. Τα κάλπικα λόγια για «δημοκρατία» και «θεσμούς» στην Ε.Ε. έχουν αντικατασταθεί από εκβιασμούς, επόπτες και επιτρόπους. Μέρκελ, Σόιμπλε, Γιούνκερ, Σαρκοζί κλπ. μαζί με τους εκπροσώπους των τραπεζιτών-τοκογλύφων, με τα Μνημόνια επιβάλλουν καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, μετατρέποντας τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης σε δουλοπάροικους - και έχουν μετατρέψει τη χώρα μας σχεδόν σε προτεκτοράτο.

Ξέγερση Παντού

πεύθυνοι της χρεοκοπίας

Ή ΑΥΤΟΙΉ ΕΜΕΙΣ

Να σωθούμε από το σύστημά τους

Μπροστά στην καταστροφή που μας απειλεί, δεν χωράνε μισόλογα και ημίμετρα. Οι μόνες πραγματικές λύσεις είναι αυτές που μπορούμε και πρέπει να επιβάλλουμε, με αποκλειστικό κριτήριο τα συμφέροντα και τις ανάγκες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, όσο κι αν ουρλιάζουν από τα ΜΜΕ για το μονόδρομο του Ευρώ και της Ε.Ε. Για την ικανοποίηση των αναγκών μας, πρέπει να παλέψουμε για:

1. ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ «ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ» ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ.

2. ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ – ΑΜΕΣΗ ΠΑΥΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ-ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥΣ. Κάθε ευρώ που πάει σε τόκους και χρεολύσια, κόβεται από τους μισθούς, τις συντάξεις, την υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση, τα δημόσια αγαθά και υπηρεσίες. Αρκετά άρμεξαν επιτέλους από το χρέος οι ντόπιοι και ξένοι τοκογλύφοι, που το κράτος τους ταΐζει και με πακέτα δεκάδων δις! Να σταματήσουμε την υποθήκευση του μέλλοντός μας. Να σταματήσουμε άμεσα να πληρώνουμε το χρέος, για να βρεθούν πόροι για μια άλλη πορεία της οικονομίας, για την επιβίωση της ελληνικής κοινωνίας.

3. ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε. – ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ «ΕΥΡΩΉ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΗ». Η κατάρρευση της οικονομίας και του βιοτικού μας επιπέδου είναι ήδη τρομακτική. Η μείωση του ΑΕΠ τα τελευταία χρόνια μόνο με πολεμική καταστροφή μπορεί να συγκριθεί. Με τη νέα Δανειακή Σύμβαση και το Μνημόνιο Διάρκειας, θα υπάρξει νέα τεράστια ύφεση, καταστροφή της υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, έκρηξη της ανεργίας. Μας εκβιάζουν με την «στάση πληρωμών» και την «χρεοκοπία», αλλά ήδη τα εφαρμόζουν! – κομμένα και ραμμένα στα μέτρα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών και κερδο-

σκόπων. **Γιατί τι είναι το διαρκές κόψιμο μισθών, συντάξεων κλπ. ή όταν δουλεύουμε μήνες απλήρωτοι; Δεν είναι αυτά η απόλυτη χρεοκοπία μας;** Αλίμονο αν δεχτούμε αυτή την εκτέλεσή μας, μόνο και μόνο για να μείνουμε στο Ευρώ!

Ν' απορρίψουμε τους εκβιασμούς τους. Από τα «δάνεια σωτηρίας» που μας σερβίρουν, ούτε μισό ευρώ δεν πάει για μισθούς και συντάξεις, όπως ασύστολα ψεύδονται. Όλα πάνε (και μάλιστα δεσμεύονται μέσω ειδικών λογαριασμών) στους δανειστές-τοκογλύφους. **Δεν θέλουμε πια τέτοιες «σωτηρίες» εξόντωσης!** Να παλέψουμε για να πάρουμε στα χέρια μας τον πλούτο που εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε, το χρήμα απ' όπου κι αν βρίσκεται, για να εξασφαλίσουμε σ' όλους εργασία, στέγη και ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Γιατί η πραγματική αιτία της κόλασης που ζούμε (και που θα χειροτερεύει συνεχώς) είναι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείρισή της τόσα χρόνια απ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι αυτό το σάπιο και καταστροφικό σύστημα που πρέπει να ξεφορτωθούμε. Π' αυτό πρέπει να συγκρουστούμε με το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος – να παλέψουμε ενάντια στις οικονομικές και πολιτικές αλυσίδες της Ε.Ε. και του Ευρώ – να διαλύσουμε την αντιδραστική Ε.Ε. και να προχωρήσουμε στο χτίσιμο μιας Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης των εργαζομένων.

4. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ & ΤΟΜΕΩΝ-ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΝΤΟΥ. Τίποτα δεν θα μείνει όρθιο αν αφήσουμε την οικονομία κάτω από τη διαχείριση αυτών που καταστρέφουν την παραγωγή, τις υποδομές, την καταναλωτική δύναμη αλλά και το μορφωτικό-τεχνικό επίπεδο των εργαζομένων, των νέων, των λαϊκών στρωμάτων. Δεν μπορούν να υποσχεθούν παρά μόνο περισσότερα λουκέτα και ανεργία, μισθούς πείνας και εργάτες-σύγχρονους σκλάβους.

Ο μόνος δρόμος είναι να εθνικοποιήσουμε τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (ενέργεια, πρώτες ύλες, συγκοινωνίες, τηλεπικοινωνίες και όλες τις βασικές υποδομές, κοινωνικές υπηρεσίες, μεγάλα εργοστάσια, εμπορικές και κατασκευαστικές επιχειρήσεις κλπ.) – και πρώτα και κύρια τις τράπεζες, που τις έχουμε ήδη «διδασύσει» (βλ. χρυσοπληρώσει) με αμέτρητα δις! Όλα αυτά πρέπει να γίνουν δημόσια περιουσία και να λειτουργούν κάτω από τον έλεγχο εκλεγμένων και ανακλητών επιτροπών των εργαζομένων και των καταναλωτών (όχι μεγαλοσυνδικαλιστών γραφειοκρατών).

Είναι αυτό αναγκαίο; ΝΑΙ – γιατί μόνο έτσι μπορούμε να σώσουμε τις θέσεις εργασίας, να επανεκινήσουμε την οικονομία μ' ένα σχέδιο κάλυψης των επείγουσων κοινωνικών αναγκών. Όχι με ανοησίες για «ανάπτυξη» μέσω των «αγορών» και για αεριτζιδική «επιχειρηματικότητα».

Είναι αυτό εφικτό; ΝΑΙ – γιατί εμείς παράγουμε τον πλούτο, εμείς έχουμε συμφέρον από την ορθολογική διαχείρισή του. Κανένας «ειδικός», τεχνοκράτης ή μεγαλοκαπιταλιστής, καμία κυβέρνηση που μένει στα πλαίσια αυτού του καθεστώτος δεν μπορεί και δεν θέλει να το κάνει για εμάς.

5. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ. Δεν μπορούμε πια ν' ανεχόμαστε μια συμμορία βουλευτάδων με παχυλούς μισθούς και τραπεζικούς λογαριασμούς να ψηφίζουν τη θανατική μας καταδίκη, σε μια Βουλή-φρούριο ζωσμένη από δολοφονικές ορδές ΜΑΤ και Δίας. Αυτοί που έχουν ουσιαστικά καταργήσει κάθε νομιμότητα και το ίδιο το Σύνταγμα, που γίνονται δεκτοί με τα γιαούρτια της λαϊκής οργής σε κάθε εμφάνισή τους, δεν έχουν καμία πολιτική και ηθική νομιμοποίηση. Αυτή η σαπίλα δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές. Πρέπει να επιβάλλουμε να γίνουν εκλογές για Συντακτική Συνέλευση – δηλαδή για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια ριζικά διαφορετική οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής.

Για μια Σοσιαλιστική Διέξοδο από την κρίση

Ο δρόμος για να νικήσουμε, για να σωθούμε απ' αυτό το σύστημα και τους κανίβαλους του, δεν περνάει μέσα από τις εκλογές. Αρκετά πια με τα λόγια στη Βουλή, με τη σύγχρονη χούντα που έχει θρονιαστεί εκεί μέσα.

Ένα τεράστιο κύμα αγώνων έχει πλημμυρίσει την ελληνική κοινωνία: απεργίες, καταλήψεις και αγώνες σε χώρους δουλειάς, κίνημα των «αγανακτισμένων» στις πλατείες, ανυπακοή στα χαράτσια, έκρηξη της λαϊκής οργής στις παρελάσεις, γιγάντιες εξεγερσιακές και συγκρουσιακές διαδηλώσεις (με τελευταία αυτή του Συντάγματος στις 12/2)... Είναι το ίδιο κύμα που σιγά-σιγά απλώνεται στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ και σ' όλο τον κόσμο, με αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στην φρίκη της καπιταλιστικής κρίσης. Με εξεγέρσεις και επαναστάσεις των αραβικών λαών, που γκρεμίζουν αιματοβαμμένες δικτατορίες δεκαετιών, δείχνοντας ότι μια άλλη πορεία των πραγμάτων είναι εφικτή!

Με οδηγό τις εμπειρίες μας, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά, με εμπιστοσύνη στις δικές μας δυνάμεις. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από κανέναν «σωτήρα», από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τη ρεφορμιστική αριστερά ή όσους όψιμα ανακάλυψαν ότι το Μνημόνιο ήταν λάθος.

Χρειαζόμαστε πρόγραμμα, οργάνωση, ένα σχέδιο αγώνων. **Κάθε μέρα που χάνουμε, μεγαλώνει και η δική μας ευθύνη για όσα δεν κάνουμε για να σταματήσουμε αυτούς που μας καταστρέφουν.** Πρέπει να παλέψουμε παντού, ενισχύοντας τη δική μας οργάνωση και αλληλεγγύη. Στους χώρους δουλειάς και στις σχολές. Στις γειτονίες και στις πλατείες, με λαϊκές Συνελεύσεις ενάντια στη διάλυση της ζωής μας, με κινητοποιήσεις και κινηματικές δομές (επιτροπές αγώνα, αλληλοβοήθειας κ.α.), να προχωρήσουμε στην αντιμετώπιση των ζωτικών προβλημάτων επιβίωσης, με δυναμικούς, ενωτικούς και συντονισμένους αγώνες. Μπορούμε, όπως ανατρέψαμε τον Τσολόκογλου-Παπανδρέου και οι ρουμάνοι εργαζόμενοι τον δικό τους κουίσλινγκ, να τσακίσουμε τα αστικά κόμματα, των τραπεζών, της Τρόικας, της Ε.Ε., να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό.

Γιατί αν δεν πάμε μέχρι τη ρίζα του κακού, αν σταματήσουμε στο κατώφλι της μόνης πραγματικής λύσης, τότε αυτό το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα θα «αναπαλαιωθεί» πάνω στα κόκαλά μας. **Χρειάζεται καταρχήν να φύγουμε από τις κοινοβουλευτικές πρακτικές, να επιβάλλουμε μια επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων, τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.** Μια οικονομία πλήρως αναδιαρθρωμένη, όπου τα μέσα παραγωγής και ο παραγόμενος πλούτος θα είναι κοινωνική ιδιοκτησία, με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι τα κέρδη μιας χούφτας καπιταλιστών. Ένα καθεστώς βασισμένο στον έλεγχο, τη συμμετοχή, τις αποφάσεις όλων των «από κάτω». Στην επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών (συνδικαλισμού, τύπου, έκφρασης κ.α.). Στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών (επενδύσεις, ενέργεια, διατροφή, περιβάλλον κλπ.). Στην ελεύθερη συνεργασία των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής Ε.Ε.

Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από τη βαρβαρότητα του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, αυτό είναι το αυθεντικό περιεχόμενο του Σοσιαλισμού (και όχι τα εκτρώματα του «υπαρκτού σοσιαλισμού»). Για να τα επιβάλλουμε πρέπει να χτίσουμε **μια νέα επαναστατική δύναμη**, τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά μ' αυτό το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Στηρίξτε – Ψηφίστε την ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Από παντού ξεφυτρώνουν σήμερα κόμματα και «κόμματα», πολιτικοί και «προσωπικότητες» κάθε είδους, που προσπαθούν να πείσουν ότι έχουν κάποια εναλλακτική λύση. Κανέναν εργαζόμενο και νέο δεν πρέπει να ξεγελάσουν. Δεν ήταν όλοι αυτοί όλα αυτά τα χρόνια κομμάτι του συστήματος, που ψηφίσαν πλήθος αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων – πριν «μετανοήσουν» ή αρχίσουν να εμφανίζονται ως «αντιμνημονιακοί», «πατριώτες», «υπεύθυνοι αριστεροί»; Το μόνο που θέλουν είναι να διασφαλίσουν την εκλογική τους «πελατεία», να επιβιώσουν στο καταρρέον πολιτικό σκηνικό. Τίποτα δεν έχουν να πουν και να κάνουν απέναντι στη βαρβαρότητα της Τρόικας, της Ε.Ε., της κρίσης του καπιταλισμού.

Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η πολιτική των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) είναι ανήμπορη και τελικά καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Τα πολιτικά πραξικοπήματα και οι βάρβαρες επιθέσεις που εξαπολύονται από το σύστημα εναντίον μας, δεν αντιμετωπίζονται με σχέδια για κυβερνήσεις «αντιμνημονιακές» ή «λαϊκής εξουσίας». Όλα αυτά είναι σχέδια διαχείρισης του σάπιου και καταρρέοντος καπιταλιστικού συστήματος – και γι' αυτό αδιέξοδα, ακόμα κι αν προσωρινά εμφανιστούν σαν «λύση». Αυτό το σύστημα δεν «διορθώνεται», ανατρέπεται!

– Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει πεμπτούσια της πολιτικής του τις αυταπάτες για «αναστολή πληρωμής του χρέους» και κυρίως για μια κυβέρνηση μαζί με ρετάρια προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ, που θα διαχειριστεί την κρίση χωρίς να πειράξει ουσιαστικά τίποτα από το σημερινό σάπιο καθεστώς.

Και βέβαια δείχνει πάντα έναν ιερό σεβασμό απέναντι στην Ε.Ε., σ' αυτό το αντεργατικό στρατηγείο, σ' αυτή τη φυλακή των λαών.

– Το ΚΚΕ, παρά τις δήθεν «ταξικές» κορώνες του, συνεχίζει όλο και πιο δογματικά την αδιέξοδη, σταλινική τακτική του να περιφρονεί το μαζικό κίνημα, να διασπείνει τους αγώνες, να καταγγέλλει και να σκοφαντεί οτιδήποτε δεν ελέγχει ασφυκτικά (ιδιαίτερα σ' αριστερά του), με μόνο στόχο να ενισχυθεί εκλογικά.

Κανένα απ' τα δυο ρεφορμιστικά κόμματα δεν οργανώνει, δεν αναπτύσσει τους αγώνες, κυρίως την ενότητα και ριζοσπαστικοποίησή τους. Επενδύουν στον πολιτικό καθωσπρεπισμό και την προβοκατορολογία, κάθε φορά που οι μάζες υιοθετούν πιο αποφασιστικές μορφές πάλης. Μοναδικός τελικός ορίζοντάς τους οι εκλογές, το αστικό κοινοβούλιο, το μάζεμα ψήφων.

«Κούρεμα» ΑΕΙ-ΤΕΙ: Ληστεία των αποθεματικών

Πριν ακόμα κοπάσουν τα πανηγύρια για την υποτιθέμενη τεράστια «εθνική επιτυχία» του PSI, η πραγματικότητα έρχεται ν' αποδείξει ότι πρωτίστως είναι ένα «κούρεμα» όλων των δικαιωμάτων και του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας.

Μετά την καταλήστευση των ασφαλιστικών ταμείων (με το «κούρεμα» χάνουν περισσότερα από 10 δις ευρώ), έσκασε η είδηση-βόμβα για το «κούρεμα» των αποθεματικών των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, πολλά από τα οποία βλέπουν πλέον τον κίνδυνο του κλεισίματος να πλησιάζει απειλητικά.

Συγκεκριμένα, πριν το «κούρεμα», τα 24 ελληνικά πανεπιστήμια είχαν συνολικά αποθεματικά στην Τράπεζα της Ελλάδας περίπου 139 εκ. ευρώ για τις λειτουργικές τους ανάγκες, τα οποία η τράπεζα μετέτρεψε - χωρίς να ρωτήσει τα ιδρύματα (!) - σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου. Με την ολοκλήρωση του PSI, αυτά συμπεριλήφθηκαν στο «κούρεμα» του ελληνικού χρέους, υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες και πάλι χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των πανεπιστημίων! Η ονομαστική αξία των ομολόγων είναι τώρα μόλις 75 εκ. ευρώ, ενώ η τρέχουσα αξία τους δεν ξεπερνά τα 40 εκ. ευρώ. Πρόκειται δηλαδή για μια κλοπή 100 εκατομμυρίων ευρώ.

Τα μεγαλύτερα ΑΕΙ της χώρας είναι

αυτά που υπέστησαν το μεγαλύτερο «κούρεμα», σε απόλυτους τουλάχιστον αριθμούς. Το Μετσόβιο Πολυτεχνείο έχασε 24 εκ. ευρώ, το Πάντειο και το Πανεπιστήμιο Πειραιά έμειναν με αποθεματικά 5 εκ. ευρώ από περίπου 16 εκ., ενώ το ΑΠΘ και το Καποδιστριακό με 3,5 (από 11) και 3 (από 10) αντίστοιχα.

Τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα για ιδρύματα που έτσι κι αλλιώς είχαν μικρά αποθεματικά και πλέον βρίσκονται κυριολεκτικά «στο κόκκινο». Χαρακτηριστικό παράδειγμα τα ΤΕΙ, που έχασαν κι αυτά ενώ είναι γνωστό ότι ήδη βρίσκονται σε τραγική κατάσταση και στην ουσία υπολειτουργούν. Για τα περισσότερα απ' αυτά το λουκέτο μοιάζει αναπόφευκτο. Αλλά και για αρκετά ΑΕΙ, το «κούρεμα» σχεδόν εκμηδένισε τα αποθεματικά τους: το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών από 1,2 εκ. ευρώ έμεινε με 370 χιλιάδες, όπως και το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έχει πλέον στα ταμεία του 470 χιλιάδες (από 1,5 εκ. πριν το «κούρεμα»), ενώ το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης καλείται να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις του με το αστρονομικό ποσό των... 207 χιλιάδων ευρώ!

Η απάντηση των πρυτάνεων των ΑΕΙ αλλά και των προέδρων των ΤΕΙ μπορεί να χαρακτηριστεί από χλιαρή έως ανύπαρκτη. Σε έκτακτη Σύνοδό τους, οι πρυτάνεις αποφάσισαν να ζητήσουν από την κυβέρνηση να επι-

στραφούν τα χρήματα που αφορούν τρέχουσες λειτουργικές ανάγκες, καθώς και μια έκτακτη οικονομική ενίσχυση. Παράλληλα αποφάσισαν τη συγκρότηση Επιτροπής Νομικών για τη διασφάλιση της περιουσίας των Ιδρυμάτων και την αναζήτηση τυχόν(!) ποινικών ευθυνών για την αθέλγη μετατροπή και την απώλεια των αποθεματικών. Τέλος, ζήτησαν από τον υπουργό Παιδείας Μπαμπινιώτη να δοθεί κανονικά η χρηματοδότηση για το 2012 και όχι με κριτήριο την εφαρμογή ή όχι του νέου νόμου (και συγκεκριμένα την εκλογή των Συμβουλίων Διοίκησης), όπως είχε επανειλημμένα ξεκαθαρίσει η πρώτη υπουργός Παιδείας Διαμαντοπούλου, ενώ αποφάσισαν και μια συμβολική αναστολή των μη εκπαιδευτικών λειτουργιών των πανεπιστημίων το τελευταίο διήμερο του Μαρτίου.

Ο υπουργός Παιδείας, με δήλωσή του στα τέλη Μαρτίου, έκανε δεκτό το αίτημα των πρυτάνεων, δίνοντας την άδεια στις συγκλήτους να υπογράψουν τους προϋπολογισμούς χωρίς άλλη νομοθετική ρύθμιση, τονίζοντας παράλληλα ότι ο νόμος Διαμαντοπούλου θα εφαρμοστεί. Πρόκειται για ρεσιτάλ υποκρισίας και από τις δύο πλευρές. Οι πρυτάνεις είναι οι ίδιοι αυτοί που φώναζαν για την εφαρμογή του νόμου Διαμαντοπούλου, κατηγορώντας τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ως αντιδημοκρατικές. Είναι οι ίδιοι αυτοί που επί τόσα χρόνια εφάρμοζαν την

πολιτική των περικοπών στα πανεπιστήμια, συμμαχούσαν με την εκάστοτε κυβέρνηση ενάντια στο φοιτητικό κίνημα. Τώρα που η χουντική κυβέρνηση Παπαδήμου, συνεχίζοντας το έργο της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, καταληστεύει τα πανεπιστήμια, αρκούνται σε διαπραγματεύσεις με τον νεοφιλελεύθερο Μπαμπινιώτη ώστε να πάρουν λίγα ψίχουλα για να λειτουργήσει ίσα-ίσα η τριτοβάθμια εκπαίδευση φέτος.

Το κούρεμα των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων και των ΑΕΙ-ΤΕΙ φτάνει συνολικά ή και ξεπερνά το 70%! Η σωτηρία των πανεπιστημίων, όπως και κάθε άλλου δικαιώματος, περνάει απαραίτητα μέσα από την ανατροπή της χουντικής συγκυβέρνησης Παπαδήμου και όποιας άλλης πάει να εφαρμόσει αυτά τα μέτρα, μέσα από τον αγώνα για οριστική διαγραφή του χρέους ώστε να μπορεί ο ελληνικός λαός να θέσει σαν προτεραιότητα την εκπαίδευση και την υγεία και όχι την πληρωμή του χρέους και τη σωτηρία των κερδών μιας χούφτας τραπεζιτών και καπιταλιστών. Το φοιτητικό κίνημα οφείλει αυτή τη φορά να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, απαντώντας στον πόλεμο της κυβέρνησης και της Τρόικας, συμπαρασύροντας μαζί του τους εργαζόμενους, χωρίς ν' αφήνει την τύχη των πανεπιστημίων στα χέρια των πρυτάνεων.

■ Γιάννης Σ.

Κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο των Πρυτάνεων

Στις 9 και 10 Μάρτη συνήλθε στα Ιωάννινα η 69η Σύνοδος Πρυτάνεων. Η ηγεσία της «πνευματικής ελίτ» της χώρας, που δυο χρόνια τώρα είτε σιωπά είτε αγορεύει υπέρ των αναγκαιών μεταρρυθμίσεων, των διορισμένων κυβερνήσεων, της συντριβής των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας, κλείνει τη σύνοδό της με ένα ψήφισμα, όπου προσπαθεί να αποτινάξει την ευθύνη για τη βάρβαρη καταστολή της πορείας καταγγελίας, που είχαν διοργανώσει εργαζόμενοι του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και φοιτητές στις 9/3.

Όμως ακόμα και αν δεχόμασταν ότι καμία εμπλοκή δεν είχαν οι πρυτανικές αρχές, ότι κανένα κάλεσμα για παρέμβαση της αστυνομίας δεν υπήρξε από μέρους τους και ότι δεν έχουν συνεπώς την άμεση υπαιτιότητα, παρά ταύτα τους καταλογίζουμε βαριές ευθύνες δεκαετιών προώθησης των νεοφιλελεύθερων σχεδίων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, για το συχνό-πυκνό σπάσιμο του ασύλου, την υπονόμηση των πτυχίων, το διαρκές παζάρεμα των απωλειών που θα υποστούν οι φοιτητές, τη διαπλοκή τους με τα αστικά κόμματα και παρατάξεις, την οργάνωση των πρώτων βρωμοδουλειών με επιχειρήσεις εντός του πανεπιστημίου (βλέπε τεχνολογικά πάρκα).

Δεδομένης της «αγωνιστικής»

στάσης, που έχουν να παρουσιάσουν από την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου, και η οποία έχει ρίξει αρκετή στάχτη στα μάτια του φοιτητικού κινήματος ως προς τις πραγματικές προθέσεις και επιδιώξεις του σώματος αυτού, αρκεί όχι μόνο να θυμηθούμε τις εκκλήσεις για ανοιχτές σχολές, την περίοδο των καταλήψεων του φθινοπώρου, την αλλεργία τους στη δράση του φοιτητικού κινήματος, αλλά ακόμη και το πρώτο ψήφισμα της Συνόδου, που προτείνει τεχνάσματα χρηματοδότησης των πανεπιστημίων (μεταφορά ταμειακών υπολοίπων κάθε έτους στο επόμενο, μεταφορά των καθυστερούμενων δόσεων στην επόμενη χρήση). Ενώ συντελείται η κατάρρευση - νέκρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, οι πρυτανικές αρχές έχουν μόνο να προτείνουν μέτρα που απλώς θα διατηρήσουν μια κατάσταση με τα πανεπιστήμια να φυτοζωούν ή θα καθυστερήσουν για ελάχιστο χρόνο το επερχόμενο κραχ των πανεπιστημίων.

Τα παραπάνω βέβαια δεν αποτελούν έκπληξη. Αν έχουν κολλήσει σαν παράσιτο πάνω στο φοιτητικό κίνημα δεν είναι βέβαια για τη σωτηρία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, του μορφωτικού επιπέδου της νεολαίας και των εργαζομένων, την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και του ασύλου, την προστασία δηλαδή του δικαιώματος στη μόρφωση από τη

γιγαντιαία καπιταλιστική κρίση, αλλά επειδή προσπαθούν να αποτρέψουν την έξωσή τους ως διοικητικά όργανα των Πανεπιστημίων από την κεντρική εξουσία και συνεπώς την απώλεια των προνομίων τους.

Για το διήμερο λοιπόν της πρυτανικής συνόδου αποφασίστηκαν πορείες καταγγελίας και τις δύο μέρες. Η απογευματινή πορεία στις 9/3, η οποία καλέστηκε από το σωματείο διοικητικών υπαλλήλων του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και συγκέντρωσε έως και 200 άτομα με τη συμμετοχή φοιτητών, κατέληξε έξω από το συνεδριακό χώρο (η σύνοδος πραγματοποιήθηκε σε ξενοδοχείο έξω από το κέντρο της πόλης). Εκεί δέχτηκε άγρια καταστολή από μονάδες των ΜΑΤ, με αποτέλεσμα να καταλήξουν 5 διαδηλωτές στο νοσοκομείο, με χτυπήματα στο κεφάλι, και να γίνει και μία σύλληψη. Το Σάββατο 10/3 καλέστηκε πορεία, αυτή τη φορά από την Πρωτοβουλία Φοιτητών, που είχε συγκροτηθεί λίγες μέρες νωρίτερα ενάντια στις εκλογές για τα Συμβούλια Διοίκησης. Η πορεία είχε ισχνή συμμετοχή και κινήθηκε μέσα στο κέντρο της πόλης, χωρίς να δεχτεί επίθεση από την αστυνομία.

Οι κινητοποιήσεις λοιπόν ενάντια στη Σύνοδο δεν ξέφυγαν από το συνηθισμένο ρυθμό που ακολουθεί το φοιτητικό κίνημα τους τελευταίους μήνες. Εκτός από την ελλιπή προετοιμασία και προπαγάνδισή τους, ήταν

αναιμικές, χωρίς μαζική συμμετοχή φοιτητών, χωρίς διάθεση για όξυνση και ανάπτυξη του αγώνα. Καθώς όμως η νηνεμία στα αμφιθέατρα δεν είναι δυνατόν να κρατήσει για πολύ ακόμη, καθώς μια ηφαιστειακή έκρηξη του φοιτητικού σώματος είναι αντικειμενικά αναπόφευκτη, λόγω του περιβάλλοντος στο οποίο ζουν και κινούνται οι φοιτητές (δύο χρόνια παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου και ανάπτυξης του εργατικού κινήματος) και λόγω της τρομακτικής συμπίεσης, φτωχοποίησης και των απειράριθμων ταπεινώσεων, οφείλουμε γρήγορα και αποτελεσματικά να προετοιμάσουμε το φοιτητικό κίνημα να αντιμετωπίσει όχι απλώς ένα νομοσχέδιο αλλά την κατάρρευση και χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα ερείπια του εκπαιδευτικού συστήματος που αφήνει πίσω της, τη φτωχοποίηση και την κοινωνική έρημο που φέρνουν η δανειακή σύμβαση και τα νέα μνημόνια.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να εξοπλιστεί με ένα πρόγραμμα εκδίωξης των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που ευθύνονται για τη χρεοκοπία, μεταξύ αυτών και τα πρυτανικά σώματα, με ένα σχέδιο πραγματικής αντιμετώπισης της αστυνομίας και του αστικού κράτους, που να μην περιορίζεται στις συμβολικές συγκρούσεις, με ένα πρόγραμμα σωτηρίας από τον καπιταλισμό και την κρίση του.

Τηλεπικοινωνίες: Αντίσταση σε απολύσεις, εκ περιτροπής εργασία, μειώσεις μισθών

Το βάθεμα της κρίσης οδηγεί σε διαρκείς επιθέσεις της εργοδοσίας στις τηλεπικοινωνίες, αλλά και προσπάθειες των εργαζόμενων να οργανώσουν την αντίσταση.

- Στη **Vodafone**, από την αρχή του έτους έχουν χαθεί πάνω από 100 θέσεις εργασίας είτε με απολύσεις είτε με εκβιαστικές εξωθήσεις σε «παραίτηση», με τη διοίκηση να επικαλείται όλες τις γνωστές προφάσεις («χαμηλή αξιολόγηση», «δυσχερής οικονομική κατάσταση» κτλ.). Αν συνυπολογιστεί η μη ανανέωση συμβάσεων «ενοικιαζόμενων» (που προσλαμβάνονται και εργάζονται κάτω από φοβερό καθεστώς τρομοκρατίας και ανασφάλειας), οι απολύσεις αυξάνονται δραματικά. Μια πρώτη απάντηση των εργαζόμενων, σε συντονισμό με το επιχειρησιακό Σωματείο, δόθηκε με ολόημερη αποχή και συγκέντρωση στα κτήρια της εταιρείας στην οδ. Πειραιώς στις 28/3. Επίσης, άρχισαν διαπραγματεύσεις ανάμεσα στο Σωματείο και τη διοίκηση για την ανανέωση της επιχειρησιακής ΣΣΕ (έληξε στις 31/3), με εμφανή τη διάθεση της διοίκησης να εφαρμόσει τα μέτρα του Μνημονίου II. Το Σωματείο είναι σε ετοιμότητα για συνέχεια ή και κλιμάκωση των δράσεων, προκειμένου να υπερασπιστεί την συλλογική σύμβαση και τις θέσεις εργασίας.

- Στη **Wind** (όπου η επιχειρησιακή ΣΣΕ ανανεώθηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο με αύξηση των βασικών μισθών κατά 0,6%), η διοίκηση, σε μια προσπάθεια απαγόρευσης του δικαιώματος στην απεργία προσέφυγε στον ΟΜΕΔ ζητώντας ορισμό «προσωπικού ασφαλείας» 270 ατόμων κατά τη διάρκεια απεργιών και παρουσιάζοντας την εταιρία ως... «κοινής ωφέλειας»! Κάτω και από την κινητοποίηση και πίεση του Σωματείου, δεν πέτυχε τον στόχο της στον ΟΜΕΔ, μπορεί όμως να πάει το αίτημά της στα δικαστήρια. Ταυτόχρονα, εντατικοποιεί την εργασία, ιδιαίτερα στα τηλεφωνικά κέντρα (όπου καταστρατηγεί τη χορήγηση των διαλειμμάτων και ασκεί αφόρητη

πίεση στους εργαζόμενους) και διασπείρει διαρκώς «ειδήσεις» (αληθινές ή ψεύτικες) για εκτεταμένες υπεργολαβίες σε διάφορα τμήματα, καλλιεργώντας κλίμα διαρκούς ανασφάλειας και φόβου. Το επιχειρησιακό Σωματείο έχει ξεκινήσει σειρά περιοδειών στους χώρους δουλειάς, με στόχο την προετοιμασία και οργάνωση των εργαζομένων στη βάση, ενόψει των δύσκολων, σκληρών μαχών που βρίσκονται μπροστά τους.

- Στη **Phonemarketing** (Ν. Ιωνία), η διοίκηση, ενώ τους τελευταίους 17 μήνες καθυστερούσε την πληρωμή των μισθών, καταβάλλοντας μόλις 50-100€ ανά 2-3 εβδομάδες, ανακοίνωσε εκ περιτροπής εργασία με την υπογραφή ατομικών συμβάσεων για μόλις 8 ώρες την εβδομάδα! Οι εργαζόμενοι απάντησαν με καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας και επαναλαμβανόμενες απεργίες, μπαίνοντας ήδη στη δεύτερη εβδομάδα. Το ΠΑΜΕ, μέσω του «δικού του» κλαδικού σωματείου στις τηλεπικοινωνίες (ΣΕΤΗΠ), παρείχε τυπική κάλυψη στην απεργία αλλά πιστό στις σταλινικές μεθόδους του επιχείρησε -και σε κάποιο βαθμό κατάφερε- να ελέγξει τον αγώνα, «πνίγοντας» την δράση των ίδιων των συναδέλφων και σέρνοντάς τους σε ανούσιες κομματικές παρελάσεις με τις λεγόμενες «λαϊκές επιτροπές» της περιοχής (πρόκειται για «μέτωπα» του ΚΚΕ με τον εαυτό του). Η επιτροπή εργαζόμενων που έχει συγκροτηθεί δεν έχει καταφέρει να πάρει τον πρώτο λόγο στην οργάνωση του αγώνα. Ωστόσο, παρά τις αδυναμίες, το ξέσπασμα ουσιαστικά μιας απεργίας διαρκείας σ' έναν χώρο απομονωμένο και με μηδενική προηγούμενη εμπειρία οργάνωσης και αγώνα, δείχνει τις δυνατότητες της εργατικής τάξης ν' αντισταθεί στην επίθεση των εργοδοτών - ιδιαίτερα όταν αυτό συνδυαστεί με την ύπαρξη μιας οργανωμένης δύναμης (έστω και μικρής) με σωστή πολιτική και πρακτική.

■ *Ασλανίδη Άννα, μέλος Δ.Σ. Σωματείου VODAFONE*

Νίκη των απεργών της Coca-Cola 3E

Η εταιρία εμφιαλωμένων ποτών Coca-Cola 3E (πωλήσεις και κέρδη για το 2009 κατά 25% μεγαλύτερα των στόχων!) είχε ξεκινήσει τα δύο τελευταία χρόνια μια έντονη επίθεση στους εργαζόμενους. Έκλεισε την παραγωγή στην Κρήτη, ενώ στα τέλη του 2011 ξεκίνησε «εθελούσιες» απολύσεις, στο ασυνδικάλιστο κομμάτι των εργαζόμενων (λογιστήρια, πωλητές κλπ.) αλλά και σ' ένα κομμάτι της παραγωγής, με δέλεαρ διπλό ποσό αποζημιώσεων και τρομοκρατώντας ότι οι αποζημιώσεις θα καταργούνταν λόγω Μνημονίου. Καταργήθηκαν πόστα ή ολόκληρα τμήματα, ενώ η δουλειά εντατικοποιήθηκε τρομερά. Οι εργαζόμενοι προχώρησαν σ' επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας και κλιμάκωσαν με 24ωρες και 48ωρες απεργίες, για υπογραφή σύμβασης και για να σταματήσει η επίθεση.

Όμως, στις αρχές του 2012 άρχισε ν' ακούγεται ότι η Coca-Cola πάει για κλείσιμο (συγκεκριμένα τα εργοστάσια σε Πά-

τρα και Θεσσαλονίκη). Η εταιρία ήθελε να κρατήσει εργοστάσια μόνο σε Βόλο και Σχηματάρι, μετατρέποντας αυτά της Πάτρας και Θεσ/νίκης σε αποθήκες, όπως της Αθήνας. Το πρότυπο είναι το Σχηματάρι, όπου όλα τα τμήματα είναι σε εργολαβίες! Έτσι, θα μπορούσαν να ριζούν κατά 50% το εργατικό κόστος, να έχουν «ευέλκτους» εργαζόμενους κλπ. Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι ήταν η ενοίκιαση αποθηκών κοντά στα σύνορα με Βουλγαρία και γιουγκοσλαβική Μακεδονία.

Η Απεργία

Στις 2/2 ξεκινάει ένας αγώνας που αιφνιδίασε την εργοδοσία. Οι εργαζόμενοι στη Θεσ/νίκη ξεκινούν απεργία διαρκείας και περιφρουρούν το εργοστάσιο σε 24ωρη βάση, ενώ σε Βόλο και Πάτρα σταματούν τις υπερωρίες και κάνουν επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας και 24ωρες. Στον αγώνα μπαίνουν κι άλλα σωματεία του κλάδου, μέσω της Ομοσπονδίας, ενώ δείχνουν και έμπρακτη αλληλεγγύη, συμμετέχοντας στις περιφρουρήσεις του εργοστασίου και στο μπλοκάρισμα της διανομής. Παντού ομάδες επέμβασης σταματούν τη διανομή από τα εργοστάσια στις αποθήκες μεταπώλησης.

Η εταιρεία προσπαθεί να καλύψει την παραγωγή επαναλειτουργώντας εσπευσμένα μια γραμμή στο εργοστάσιο της Κρήτης, εμφιαλώνοντας στη Βουλγαρία (με πολύ λιγότερο κόστος) και βάζοντας μεταφορείς-υπεργολάβους να κάνουν τη διανομή. Αυτό έχει συνέπεια τη μη καλή ποιότητα των προϊόντων, με αποκορύφωμα η γραμμή στην Κρήτη να ξανακλείσει (βρέθηκαν στα προϊόντα βλαβερές ουσίες). Παράλληλα, η συνεχής ενημέρωση των απεργών προς τον κόσμο ότι η Coca-Cola εμφιαλώνει στη Βουλγαρία και τους αφήνει άνεργους, ρίχνει κατά πολύ τις πωλήσεις και τα κέρδη της εταιρείας.

Η εργοδοσία συνεχίζει την τρομοκρατία με τις «εθελούσιες» απολύσεις. Σταδιακά, 51 εργαζόμενοι στη Θεσ/νίκη υπογράφουν τις απολύσεις με διπλάσιες αποζημιώσεις, το ίδιο περίπου γίνεται και στην Πάτρα. Οδηγοί, πωλητές και φορτοεκφορτωτές συνεχίζουν τον αγώνα, καταγγέλλοντας την στάση των συναδέλφων τους. Στις 15/3, μετά από 43 μέρες απεργίας, η εργοδοσία, βαριά χτυπημένη, παίρνοντας όμως κάτι απ' αυτό που ήθελε, καλεί το Σωματείο σε διαπραγματεύσεις, όπου συμφωνείται απόσυρση των προϊόντων από Βουλγαρία, επαναλειτουργία του εργοστασίου στη Θεσ/νίκη με όλους τους εργαζόμενους (πλην αυτών που υπέγραψαν), υπογραφή σύμβασης χωρίς την χρήση των νόμων του Μνημονίου, ενώ γίνεται διαπραγματεύση για να λειτουργήσει και μια από τις τρεις γραμμές παραγωγής.

Η νίκη στην Coca-Cola είναι νίκη όλων των εργαζόμενων του κλάδου και γενικότερα. Με πίστη, αποφασιστικότητα και ανυποχώρητο αγώνα, οι απεργοί της Coca-Cola έδειξαν πως μπορούν οι αγώνες σήμερα να είναι νικηφόροι.

«Χατζής»: ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ, ενάντια στις μεθοδεύσεις εργοδοσίας και αστικής δικαιοσύνης

Στα ζαχαροπλαστικά «Χατζή» συνεχίζονται για τέταρτο μήνα οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων που βρίσκονται σε επίσχεση εργασίας από τον Δεκέμβριο του 2011 και πραγματοποιούν παραστάσεις διαμαρτυρίας μαζί με αλληλέγγυους έξω από τα δύο καταστήματα στη Θεσσαλονίκη αλλά και στην πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα.

Ο εργοδότης κατέθεσε ασφαλιστικά μέτρα και μάλιστα τα κέρδισε προσωρινά. Τα αστικά δικαστήρια, με μια πρωτοφανή απόφαση, **απαγορεύουν στους εργαζόμενους και στο Συνδικάτο Επισιτισμού Τουρισμού να πλησιάζουν τα καταστήματα του Χατζή σε απόσταση 50 μέτρων!**

Είναι επιτακτική ανάγκη όλοι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και η νεολαία της πόλης να στηρίξουν έμπρακτα τους αγώνες σε «Χατζή» και «Μπαχαράκη». Οι αγώνες αυτοί είναι πραγματικό παράδειγμα για όλη την εργατική τάξη στην εποχή της χουντικής συγκυβέρνησης, της Τρόικας και των Μνημονίων, που προσπαθούν να καταργήσουν πλήρως τα εργατικά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Στην εποχή όπου οι εργατικές κινητοποιήσεις θα βγαίνουν παράνομες από τα δικαστήρια με συνοπτικές διαδικασίες, οι εργαζόμενοι και οι αλληλέγγυοι θα κυνηγιούνται από την αστυνομία και θα δέχονται επιθέσεις θρασύδειλων τραμπούκων. Ο πρόσφατος νικηφόρος αγώνας στα Goody's του Λ. Πύργου, δείχνει τον δρόμο. Η επιμονή, η υπομονή και η αποφασιστικότητα θα φτάσουν κι αυτούς τους αγώνες μέχρι τη νίκη!

Από την δράση μας

«Μπαχαράκης»: Συλλήψεις και χουντικές πρακτικές

Συνεχίζεται για 6ο μήνα ο αγώνας στα φροντιστήρια Μπαχαράκη για την επαναπρόσληψη του καθηγητή Γ. Παπαγιάννη. Η απόλυσή του είναι παράνομη και καταχρηστική, γιατί αποτελεί εκτός των άλλων μια **συνδικαλιστική δίωξη** (ο συνάδελφος υπήρξε ιδρυτικό μέλος και αντιπρόεδρος του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης, ΣΜΕΘ).

Η αταλάντευτη στάση του Σωματείου, του απολυμένου συναδέλφου και των αλληλέγγυων, με τις επανειλημμένες παραστάσεις διαμαρτυρίας κάθε εβδομάδα έξω από όλα τα παραρτήματα των φροντιστηρίων, έχει στριμώξει την εργοδοσία, η οποία έχει μεθοδεύσει ένα όργιο παρενοχλήσεων και διώξεων για να κάμψει τον αγώνα. Από τα τέλη Φλεβάρη, καλούνταν τηλεφωνικά -από 5 αστυνομικά τμήματα της Θεσ/κης- τα μέλη του ΔΣ του ΣΜΕΘ να παρουσιαστούν για να «απολογηθούν» για τις κινητοποιήσεις.

Από τις αρχές Μαρτίου, η παρουσία της αστυνομίας στις κινητοποιήσεις του Σωματείου ήταν πολύ πιο μαζική και πιεστική, για να παραδώσουν οι συγκεντρωμένοι τα στοιχεία τους.

Στις 20/3 το Πρωτοδικείο Θεσ/κης βγάζει μια άδικη απόφαση που ουσιαστικά απαγορεύει στο Σωματείο, στον πρόεδρό του και στον απολυμένο να πραγματοποιούν τις παραστάσεις διαμαρτυρίας, **σε απόσταση 300 μέτρων!** από τα παραρτήματα των φροντιστηρίων. Είναι μια πρωτοφανής αντισυνδικαλιστική απόφαση, στηριγμένη στα ψέματα της εργοδοσίας, που περιορίζει τους τρόπους διεκδίκησης των εργαζόμενων μόνο στα όποια ένδικα μέσα και καταργεί ή περιορίζει στοιχειώδη συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα, τα οποία είναι και συνταγματικά κατοχυρωμένα.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν. Στις 27/3, αστυνομικοί, ασφαλίτες και ΥΜΕΤ, στην υπηρεσία του φροντιστηριάρχη, περικυκλώνουν τους αγωνιστές και τους προσαγάουν μαζικά για εξακρίβωση στοιχείων. Ψευδομηνύσεις και εκβιασμοί πέφτουν βροχή από την εργοδοσία και οδηγούν στη σύλληψη του Αντιπροέδρου του Σωματείου. Στις 28/3 η αστυνομία απειλεί με νέες συλλήψεις.

Στις 3/4 διοργανώθηκε από το Σωματείο και την Επιτροπή Αλληλεγγύης στην πλατεία Χαριλάου (εκεί βρίσκεται το παράρτημα που έγιναν οι προσαγωγές) συγκέντρωση διαμαρτυρίας και πορεία «ενάντια στην προσπάθεια ποινικοποίησης και απαγόρευσης των εργατικών και κοινωνικών αγώνων και κινητοποιήσεων». Για άλλη μια φορά, η παρουσία αστυνομίας και ΥΜΕΤ, με τον ίδιο διοικητή, ήταν ιδιαίτερα έντονη και πιεστική. Προσπάθησαν να εμποδίσουν την πορεία να πλησιάσει στο φροντιστήριο και -όταν δεν το κατάφεραν- στήθηκαν περιμετρικά στην είσοδο του φροντιστηρίου, με πλήρη εξάρτηση και ασπίδες!

Το όργιο εργοδοτικής τρομοκρατίας έχει τη συνδρομή δικαστών και αστυνομίας. Το Σωματείο και η Επιτροπή Αλληλεγγύης στέλνουν ηχηρό μήνυμα ότι ο αγώνας θα συνεχιστεί μέχρι την επαναπρόσληψη του συνάδελφου, την καταβολή των δεδουλευμένων του και την απόσυρση των ψευδομηνύσεων. Απαιτείται μια απάντηση όσο γίνεται πιο ενωτική, συντονισμένη και μαζική, γιατί το θέμα δεν αφορά μόνο το ΣΜΕΘ αλλά όλο το συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα, κάθε κοινωνική, πολιτική ή κινηματική συλλογικότητα, γιατί χτυπάει το στοιχειώδες δικαίωμα οποιασδήποτε αγωνιστικής διεκδίκησης.

Λάχανης Τηλέμαχος, Πρόεδρος Σ.Μ.Ε.Θ.

Λιβύη: Στα πρόθυρα της διχοτόμησης

Επτά μήνες έχουν περάσει από τη λήξη της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στη Λιβύη με την ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι και την πανηγυρική παράδοση της εξουσίας στο φιλοϊμπεριαλιστικό Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο. Ωστόσο, όχι μόνο δεν έχουν επιστρέψει η ειρήνη και η ομαλότητα στη χώρα, όχι μόνο δεν έχουν επικρατήσει η δημοκρατία και η κοινωνική δικαιοσύνη για τα οποία εξεγέρθηκε ο λιβυκός λαός, αλλά η βία και το χάος κυριαρχούν, οι διαίρεσεις και οι συγκρούσεις υποδαυλίζονται από τα αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και η χώρα βρίσκεται στα πρόθυρα της διαίρεσης στα δύο.

Σε ένα συνέδριο-τελετή, που παρακολούθησαν γύρω στα 3.000 άτομα στη Βεγγάζη και στην οποία πρωτοστάτησαν πολιτικοί ηγέτες, φύλαρχοι και αρχηγοί ένοπλων ομάδων από το ανατολικό τμήμα της χώρας, ανακηρύχθηκε η ημιавтоνομία της ανατολικής επαρχίας της Κυρηναϊκής και αποφασίστηκε η σύσταση ενός Προσωρινού Συμβουλίου του Λαού της Κυρηναϊκής με επικεφαλής τον Αχμάντ Ζουμπάιρ αλ Σενούσι. Απώτερος στόχος των συμμετεχόντων είναι, όπως ανακοινώθηκε, η δημιουργία ανεξάρτητου κοινοβουλίου, αστυνομικής δύναμης, νομοθετικής και δικαστικής εξουσίας, καθώς και η αυτόνομη διαχείριση των οικονομικών υποθέσεων της Κυρηναϊκής, που αν και κατοικείται μόλις από το 20% του πληθυσμού, έχει στο υπέδαφός της το 80% των πετρελαϊκών κοιτασμάτων της Λιβύης και καταλαμβάνει τα μισά περίπου εδάφη της, από τη Σύρτη μέχρι τα αιγυπτιακά σύνορα στην ανατολή και τα σύνορα με το Σουδάν και το Τσαντ στο νότο. Πρόκειται ουσιαστικά για μια επιστροφή στο προ Καντάφι ομοσπονδιακό καθεστώς,

που ίσχυε από την οθωμανική εποχή μέχρι την ανατροπή του βασιλιά Ιντρίς από τον Καντάφι. Σύμφωνα με αυτό, η Λιβύη αποτελούνταν από τρεις ομόσπονδες επαρχίες, ισχυρότερη οικονομικά και πολιτικά από τις οποίες ήταν η Κυρηναϊκή, στην οποία βρισκόταν και η πρωτεύουσα Βεγγάζη, πριν ο Καντάφι τη μεταφέρει στην Τρίπολη. Αφορμή για την αποσχιστική κίνηση αποτέλεσε η ανακοίνωση της δημιουργίας συντακτικής εθνοσυνέλευσης 200 εκπροσώπων, μετά τις εκλογές που έχουν εξαγγελθεί για τον Ιούνιο, στην οποία οι ανατολικές περιοχές, σύμφωνα με τον πληθυσμό τους, θα συμμετέχουν με 60 εκπροσώπους, ποσοστό ωστόσο που οι κάθε λογής τοπικοί ηγέτες θεώρησαν άδικο δεδομένης της οικονομικής σημασίας της περιοχής. Οι καλυμμένες καταγγελίες, όμως, του επικεφαλής του Συμβουλίου, Μουσταφά Αμπντέλ Τζαλίλ για «αδελφές αραβικές χώρες που χρηματοδοτούν και προωθούν τη διαίρεση» δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τα πραγματικά κίνητρα, τους πραγματικούς υποκινητές και τα ιμπεριαλιστικά παιχνίδια ελέγχου των κοιτασμάτων πετρελαίου που παίζονται στην πλάτη του λιβυκού λαού.

Θέλοντας να αποφύγουν την ευθεία σύγκρουση με το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο και την έναρξη ενός εμφυλίου, οι επικεφαλής και εμπνευστές αυτής της κίνησης έσπευσαν να διαβεβαιώσουν ότι δεν αμφισβητούν την κεντρική ηγεσία του Συμβουλίου, το οποίο θεωρούν σύμβολο ενότητας και νόμιμο εκπρόσωπο της χώρας στο εξωτερικό. Εντούτοις, και παρόλο που έγινε προσπάθεια το γεγονός της απόσχισσης να υποβαθμιστεί, η αντίδραση του Τζαλίλ υπήρξε άμεση και ξεκάθαρη, καθώς κατέστησε σαφές ότι δεν θα γίνει ανεκτή καμιά κίνηση αυτονομίας και θα συντριβεί ακόμα και με τη βία αν

χρημαστεί, ανοίγοντας διάπλατα το ενδεχόμενο ενός νέου εμφυλίου. Μια τέτοια εξέλιξη γίνεται ακόμα πιο πιθανή αν λάβει κανείς υπόψη ότι το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο δεν έχει, ουσιαστικά, στα χέρια του τον έλεγχο της χώρας, που εξακολουθεί να εξουσιάζεται από κάθε λογής ένοπλες ομάδες (200.000 ένοπλοι εκτιμάται ότι εξακολουθούν να δρουν σε όλη τη χώρα, ακόμα και στην πρωτεύουσα). Οι αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ τους αποτελούν καθημερινότητα και η ισχύς τους είναι τέτοια που εκδιώκουν ολόκληρους πληθυσμούς πόλεων (βλ. Ταουάργκα) και σφετερίζονται τις περιουσίες τους, συλλαμβάνουν, βασανίζουν, εκτελούν και δρουν ανεξέλεγκτα. Οι υποδομές δεν έχουν αποκατασταθεί, η παραγωγή πετρελαίου δεν έχει επιστρέψει στα προ της εξέγερσης επίπεδα, η χώρα εξακολουθεί να παρουσιάζει εικόνα διάλυσης και χάους. Και πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όταν το Μεταβατικό Συμβούλιο που κατασκεύασαν οι ιμπεριαλιστές και ανακήρυξαν εκπρόσωπο του λιβυκού λαού, όχι μόνο δεν τον εκφράζει και δεν έχει καμιά πρόθεση να ικανοποιήσει τα αιτήματά του, αλλά δεν έχει και καμιά εσωτερική πολιτική συνοχή, πέρα από την υποτέλεια στους ιμπεριαλιστές και την προώθηση προσωπικών συμφερόντων και όταν οι ίδιες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις υποδαυλίζουν και εξοπλίζουν τις συγκρούσεις προσπαθώντας να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα η καθεμιά; Είναι χαρακτηριστικό ότι ο νεοανακηρυχθείς επικεφαλής του Προσωρινού Συμβουλίου της Κυρηναϊκής, Ζουμπάιρ αλ Σενούσι, είναι ανιψιός του πρώην βασιλιά, αλλά και μέλος του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου.

Με δεδομένους, λοιπόν, τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς για την εκμετάλλευση – οικονομική/ενεργειακή, πολιτική, γεωστρατηγική – της πολύπαθης αυτής χώρας, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις – όπως έκαναν εκατοντάδες φορές μέχρι τώρα – θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα για να επιβάλουν τα συμφέροντά τους: θα υποθάψουν φυλετικούς, θρησκευτικούς, κοινωνικούς και άλλους διαχωρισμούς, θα χρηματοδοτήσουν και θα εξοπλίσουν ένοπλες μαφίες, θα σπείρουν το χάος και τη διάλυση. Χαμένος θα είναι σε κάθε περίπτωση ο λιβυκός λαός, αν δε βρει τον τρόπο να συνεχίσει την εξέγερση που ξεκίνησε, ενωμένος, ενάντια στους εκμεταλλευτές του και τα πιάνα τους.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Έξι μήνες μετά την εμφάνιση του κινήματος «Κατάλαβε τη Γουόλ Στρίτ», οι αγωνιστές του επιχειρήσαν να ανακαταλάβουν το πάρκο Ζουκόττι. Στις 24/3 500 διαδηλωτές έκαναν πορεία στο Μανχάταν και μετά συγκεντρώθηκαν στο πάρκο για να πραγματοποιήσουν λαϊκή συνέλευση. Η αστυνομία επιτέθηκε συλλαμβάνοντας πάνω από 20 αγωνιστές και έζωσε το πάρκο με μεταλλικό φράχτη. Στις 27/3 έγινε κατάληψη της διπλής πλατείας, της Γιούνιον, που συγκέντρωσε πάνω από 300 εργαζόμενους και κατοίκους της περιοχής. Η αστυνομία επιτέθηκε και έκλεισε και αυτή την πλατεία. Με ανακοίνωσή της απαγορεύτηκαν οι συναθροίσεις άνω των 25 ατόμων (!) στις πλατείες, οι οποίες θα καταστέλλονται άμεσα. Όμως ούτε αυτά τα χουντικά μέτρα δεν πρόκειται να σταματήσουν το κίνημα, που επανέρχεται με μεγαλύτερη ορμή και εμπειρία.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η κυβέρνηση Ραχόι προχωρά στην κατεδάφιση των δικαιομάτων και του βιοτικού επιπέδου των ισπανών εργαζομένων. Αλλά οι εργαζόμενοι ήδη έδειξαν ότι δεν θα περάσουν εύκολα τα μέτρα... Για τις 29 Μάρτη, όταν η κυβέρνηση κατέβαζε τη μεταρρύθμιση-ταφόπλακα των εργασιακών σχέσεων, διευκολύνοντας τις απολύσεις και επιβάλλοντας μειώσεις μισθών, τα συνδικάτα και οι συνελεύσεις γειτονιών κάλεσαν σε Γενική Απεργία, με απεργιακές φρουρές από το προηγούμενο βράδυ σε διάφορες γειτονιές και χώρους δουλειάς στη Βαρκελώνη και άλλες μεγάλες πόλεις. Στο πρωινό απεργιακό κάλεσμα ανταποκρίθηκαν περίπου 10.000 στη Μαδρίτη και άλλοι τόσοι στη Βαρκελώνη, ενώ εκατοντάδες διαδήλωσαν και στη Βαλένθια, το Μπιλμπάο και το Αλικάντε. Οι διαδηλώσεις γρήγορα απέκτησαν εκρηκτικά χαρακτηριστικά, με σπασίματα τραπεζών, εμπορικών κέντρων και δημοσίων κτηρίων και συγκρούσεις με την αστυνομία, που έδειξε πρωτοφανή ζήλο στην καταστολή πραγματοποιώντας συνολικά 175 συλλήψεις. Ιδιαίτερα σφοδρές και επίμονες συγκρούσεις έγιναν στη Βαρκελώνη, όταν η απογευματινή πορεία που καλέστηκε από τις αναρχοσυνδικαλιστικές ενώσεις CNT και CGT και είχε την ίδια μαζικότητα με την πρωινή, κατέληξε στην κεντρική πλατεία της Βαρκελώνης. Η αστυνομία προσπαθούσε επί 2 ώρες να διαλύσει τη συγκέντρωση με σφαίρες από καουτσούκ και αφού δεν τα κατάφερε χρησιμοποίησε δακρυγόνα κυνηγώντας τους διαδηλωτές στα στενά, με 44 τραυματίες. Το βράδυ 200 περίπου αγωνιστές πραγματοποίησαν πορεία στο αστυνομικό τμήμα της Βαρκελώνης για την απελευθέρωση των συλληφθέντων.

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Η αστυνομία της Ινδονησίας με εντολή της ΚΡΚ, της μεγαλύτερης εταιρίας λιθάνθρακα στην Ινδονησία, και της αυστραλέζικης εργολαβικής εταιρίας της, Thiess, προσπαθεί να διαλύσει τη μεγάλη απεργία των ανθρακωρύχων, που συνεχίζεται εδώ και 6 μήνες. Ο αγώνας ξεκίνησε στις 5 Οκτωβρίου, όταν η εργοδοσία αρνήθηκε να ανανεώσει τη συλλογική σύμβαση, ανοίγοντας τη διαπραγματεύση για ατομικές συμβάσεις. Από τους 2.200 εργαζόμενους στα δύο μεγαλύτερα ορυχεία της ΚΡΚ στην επαρχία Σανγκάτα, στο νησί Βόρνεο, οι μισοί προχώρησαν σε απεργία από τις 10 Νοεμβρίου ως τις 27 Δεκεμβρίου. Η εργοδοσία απέλυσε 6 συνδικαλιστές που πρωτοστάτησαν στην οργάνωση της απεργίας. Όταν οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν στάσεις εργασίας απαιτώντας να παρθούν πίσω οι απολύσεις, απέλυσε 264 από αυτούς. Εκτοτε οι ανθρακωρύχοι βρίσκονται σε απεργία. Στις 24 Μάρτη 400 απεργιοί διαδήλωσαν στα γραφεία της εταιρίας στο Ανατολικό Κουτάι, όπου τους επιτέθηκε η αστυνομία και οι ειδικοί φρουροί της εταιρίας ξυλοκοπώντας τους άγρια, με αποτέλεσμα 20 εργαζόμενοι να νοσηλεύονται, και συλλαμβάνοντας 12 από αυτούς. Ακόμα 4 συνελήφθησαν το επόμενο βράδυ. Μέσα στην εβδομάδα αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι, εκτός από τον αντιπρόεδρο και το γραμματέα του σωματείου. Το σωματείο ανθρακωρύχων FSP-KEP ανήκει στη διεθνή συνμοσπονδία ICEM των εργαζομένων στη χημική, πετρελαϊκή και ενεργειακή βιομηχανία και αριθμεί 1.400 μέλη. Οι ανθρακωρύχοι συνεχίζουν τον αγώνα για την απελευθέρωση των συναδέλφων τους και την επιστροφή τους στην εργασία.

Προεδρικές Εκλογές στη Γαλλία

Στις 22 Απριλίου και 6 Μαΐου θα διεξαχθούν στη Γαλλία οι εκλογές για την ανάδειξη του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας. Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν μια άνοδο του νυν προέδρου Σαρκοζί, όμως στο δεύτερο γύρο των εκλογών αναμένεται να επικρατήσει ο υποψήφιος του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Φρανσουά Ολλάντ. Στο χώρο της αριστεράς δείχνει να κυριαρχεί απόλυτα ο ηγέτης του Μετώπου της Αριστεράς, Μελανσόν, ενώ οι δύο μεγάλες ακροαριστερές οργανώσεις της Γαλλίας, η Εργατική Πάλη (Lutte Ouvriere) και το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA, που δημιουργήθηκε από την πρώην LCR, τμήμα της 4ης Διεθνούς) με ισχυρή παράδοση στους αγώνες του εργατικού κινήματος, εκλογική εμπειρία και επιρροή, δείχνουν να περιθωριοποιούνται επικίνδυνα.

Τα πιο πρόσφατα αποτελέσματα δημοσκοπήσεων για τον πρώτο γύρο δίνουν 29% στον Ολλάντ, 30% στον Σαρκοζί, 15% στον Μελανσόν, 13% στην ακροδεξιά Μαρί Λεπέν, 10% στον Μπαϊρού, ενώ NPA και Lutte Ouvriere αναμένεται να συγκεντρώσουν από 0,5% των ψήφων. Στο δεύτερο γύρο, ο Ολλάντ αναμένεται να επικρατήσει του Σαρκοζί με 54%.

Σε σύγκριση με τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών του 2007, παρατηρείται μια μεγάλη περιθωριοποίηση των δύο ακροαριστερών οργανώσεων, οι οποίες τότε είχαν λάβει συνολικά σχεδόν 5,5%, δηλαδή σχεδόν δύο εκατομμύρια ψήφους. Το Κ.Κ. Γαλλίας είχε τότε λάβει λιγότερο από 2%.

Κεντρικό ζήτημα στις γαλλικές προεδρικές εκλογές δεν είναι άλλο από την οικονομική κρίση και τα μέτρα τα οποία πρόκειται να παρθούν στο

αμέσως επόμενο διάστημα. Είναι κοινό μυστικό ότι η γαλλική οικονομία προς το παρόν διασώζεται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), η οποία χρηματοδοτεί με τυπωμένο χρήμα τις γαλλικές τράπεζες, οι οποίες με τη σειρά τους δανείζουν το γαλλικό κράτος. Αυτό όμως δεν μπορεί να διαρκέσει για πολύ. Σύντομα οι γάλλοι εργαζόμενοι θα δουν να εφαρμόζονται πάνω τους τα ίδια λίγο πολύ μέτρα που εφαρμόζονται στην Ελλάδα και που τώρα επεκτείνονται στην Ισπανία, την Πορτογαλία και σε άλλες χώρες. Εξάλλου η Γαλλία, μαζί με τη Γερμανία, προώθησαν το νέο «Σύμφωνο για το ευρώ» (βλ. προηγούμενα φύλλα Ε.Π.), το οποίο δίνει στα νεοφιλελεύθερα μέτρα κατά των εργαζομένων συνταγματική ισχύ.

Ο Ολλάντ δίνει εδώ και μήνες ένα ρεσιτάλ λαϊκισμού και ψεύτικων υποσχέσεων, προκειμένου να διασφαλίσει την Προεδρία, με κεντρικό άξονα τη φορολόγηση των πλουσίων και των υψηλών εισοδημάτων. Υπόσχεται να αναθεωρήσει το νέο «Σύμφωνο για το ευρώ», το οποίο μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δουλοπάροικους, με την εισαγωγή... μιας παραγράφου που θα αναφέρεται στην ανάπτυξη! Γι' αυτή του την πρόταση ο Ολλάντ ήδη περιφρονείται και κατακρίνεται όχι μόνο από την ΕΚΤ ή από τους δεξιούς ηγέτες ευρωπαϊκών χωρών, αλλά ακόμη και από «αδελφά» σοσιαλδημοκρατικά κόμματα άλλων χωρών.

Στις 4 Απρίλη δημοσίευσε έναν «οδικό χάρτη» των πρώτων 40 ημερών του στην Προεδρία, ο οποίος περιλαμβάνει ήπια μέτρα όπως τρίμηνο πάγωμα των τιμών των καυσίμων, μειώσεις στις αποδοχές των πολιτικών κλπ. Όμως η πραγματικότητα είναι ότι τόσο ο Σαρκοζί όσο και ο Ολλάντ υπήρξαν πάντοτε θερμοί υποστηρικτές των ευ-

ρωπαϊκών αντεργατικών συνθηκών, από το Μάαστριχτ ως τη Λισαβόνα, και υποστηρικτές του παλιού συμφώνου σταθερότητας της ΕΕ. Σε περίπτωση που ο Ολλάντ εκλεγεί, είναι βέβαιο ότι θα εγκαταλείψει αμέσως τις θέσεις του για αναθεώρηση του Συμφώνου και θα εφαρμόσει την ίδια πολιτική την οποία υποστηρίζει αυτός και το κόμμα του εδώ και δεκαετίες.

Το ρεφορμιστικό πρόγραμμα του Μελανσόν περιλαμβάνει το 35ωρο με αύξηση μισθών, την προστασία της ανεργίας, της υγείας κ.α. Ωστόσο, το Μέτωπο της Αριστεράς ευελπιστεί ότι τα χρήματα γι' αυτό το σκοπό θα προέλθουν απλώς από μια αναδιανομή των εισοδημάτων. Δεν απαιτεί την εθνικοποίηση των μεγάλων μέσων παραγωγής, συγκοινωνίας, τηλεπικοινωνιών κλπ., ούτε καν των τραπεζών, παρά μόνο αυτών που δεν θα «συμμορφώνονται» με την κρατική πολιτική δανεισμού. Φαντασιώνεται τη «μεταρρύθμιση» της ΕΚΤ και της ΕΕ, με την απόρριψη του «Συμφώνου για το ευρώ» και την υιοθέτηση ενός νέου Συμφώνου. Εν ολίγοις πρόκειται για ένα πρόγραμμα που δεν μπορεί να εφαρμοστεί, γιατί δεν συγκρούεται με την καπιταλιστική εξουσία, που βρίσκεται στην ατομική ιδιοκτησία των τραπεζών και των μέσων παραγωγής και στο αστικό κράτος (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια). Δεν μπορεί να εφαρμοστεί γιατί δεν περιλαμβάνει την απαλλοτρίωση από το εργατικό κίνημα εκείνων των κοινωνικών δυνάμεων που στηρίζουν τα

νεοφιλελεύθερα μέτρα, δηλαδή των τραπεζιτών, των βιομηχάνων, των μεγαλεμπόρων, των εφοπλιστών κ.α.

Το γαλλικό εργατικό κίνημα, οι γάλλοι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν έχουν τίποτε να περιμένουν από το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ολλάντ, του οποίου την πολιτική γνωρίζουν καλά, ούτε και από το ρεφορμιστικό πρόγραμμα του Μελανσόν, που οραματίζεται έναν «καλό» καπιταλισμό και είναι σχεδιασμένο για να τους παγιδεύσει σε αυτό το σύστημα που φέρνει ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση και θάνατο. Πρέπει να αναπτύξουν αγώνες αυτο-οργανωμένους, ενωτικούς και μαχητικούς σε κάθε χώρο δουλειάς, σπουδών και στις γειτονιές, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα βάρβαρα μέτρα που θα φέρει η επόμενη προεδρία και κυβέρνηση. Πρέπει να δημιουργήσουν μια επαναστατική δύναμη ικανή να φτάσει αυτούς τους αγώνες, που αναπόφευκτα θα ξεσπάσουν στην καρδιά της Ευρώπης, ως το τέλος, ως την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας στη Γαλλία, με την απαλλοτρίωση των μέσων παραγωγής και εργατική δημοκρατία, με τελικό στόχο μια Ενωμένη Σοσιαλιστική Ευρώπη στη θέση της ΕΕ των πολυεθνικών και των τραπεζιτών.

Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα: Ένα βήμα πριν τη διάλυση;

Το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA) στη Γαλλία, που δημιουργήθηκε το Φλεβάρη του 2009, βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, που δεν αποκλείεται να αποβεί μοιραία για το άλλοτε «καμάρι» της λεγόμενης αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην Ευρώπη. Η Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα (LCR), η οργάνωση που αποτέλεσε τη ραχοκοκαλιά του NPA, έχει ουσιαστικά διαλυθεί. Τα μέλη του κόμματος έχουν μειωθεί στο ένα τρίτο, ενώ η εσωκομματική πάλη και οι αποχωρήσεις τάσεων και οργανώσεων έχουν παραλύσει και εξευτελίσει σε διάφορες περιπτώσεις το NPA. Παράλληλα, η πιο προβεβλημένη προσωπικότητά του (Ολιβιέ Μπεζανσενό) και υποψήφιος πρόεδρος της Γαλλίας, είχε δηλώσει από τον Απρίλιο του 2011 ότι δεν επιθυμεί να είναι εκ νέου υποψήφιος.

Το NPA είχε δημιουργηθεί ως αποτέλεσμα μιας καταστροφικής πολιτικής που υιοθετήθηκε από την Ενιαία Γραμματεία της 4ης Διεθνούς, στην οποία κυριαρχούσε η LCR. Σύμφωνα με αυτή

την πολιτική, τα εθνικά τμήματα της Διεθνούς δεν θα έπρεπε να επιδιώκουν την αυτοδύναμη ανάπτυξή τους, αλλά την αυτοδιάλυσή τους μέσα σε «πλατιά αντικαπιταλιστικά κόμματα», δηλαδή ενώσεις με άλλες οργανώσεις της άκρας αλλά και της ρεφορμιστικής αριστεράς, καθώς και με κομμάτια ή «προσωπικότητες» που αποσπώνταν από τα διάφορα ρεφορμιστικά ή και αστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Αυτή η πολιτική, που συνοδεύτηκε από την εγκατάλειψη του επαναστατικού μαρξισμού, του επαναστατικού (μεταβατικού) προγράμματος και του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, οδήγησε δεκάδες τμήματα της 4ης Διεθνούς πρώτα στον πολιτικό ακρωτηριασμό και έπειτα στον εξευτελισμό και τη συρρίκνωση ή τη διάλυση σε μια σειρά από χώρες (RESPECT στην Αγγλία, WASG στη Γερμανία, Αριστερό Μπλοκ στην Πορτογαλία κ.α.). Στη Γαλλία, η LCR επέλεξε όχι την ένωση με άλλες οργανώσεις (που ούτως ή άλλως δεν υπήρχαν, πέρα από τη Lutte Ouvriere, η οποία δεν θέλησε να μπει στο NPA), αλλά την αυτοδιάλυσή της

στο νέο κόμμα, το οποίο οργανώθηκε με βάση έναν σοσιαλδημοκρατικό τύπο κόμματος (τοπικές οργανώσεις και αυτονομημένη ηγεσία) και, κυρίως, χωρίς ένα επαναστατικό πρόγραμμα.

Τρία χρόνια μετά, το NPA είναι ένα βήμα πριν από τη διάλυση, ενώ ήδη έχει εξευτελιστεί σε μεγάλο βαθμό και περιθωριοποιηθεί επικίνδυνα. Η κρίση στο NAK αποτυπώνεται: α) Στην αποχώρηση τάσεων προς το Μέτωπο της Αριστεράς του Μελανσόν, β) στη μεγάλη μείωση του αριθμού των μελών του (3.000 από 9.000, αν και τα νούμερα αυτά είναι, το λιγότερο, αμφισβητήσιμα), γ) στην προσωπικού χαρακτήρα απόφαση του Μπεζανσενό να μην είναι υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές, δ) στην «εγκατάλειψη» από την πλειοψηφία του κόμματος του νέου υποψηφίου για την προεδρία, Πουτού και ε) στην αυτονόμηση της σημαντικής αριθμητικά «δεξιάς» τάσης, η οποία ονομάζεται Αντικαπιταλιστική Αριστερά, και η οποία έχει οργανωθεί ξεχωριστά, εγείρει δημόσια οικονομικές αξιώσεις από το NPA, σαμποτάρει ανοιχτά την υποψηφιότη-

τα του Πουτού και έχει προαναγγείλει την κοινή της κάθοδο στις βουλευτικές εκλογές με τον Μελανσόν. Είναι βέβαιο ότι η κρίση θα γιγαντωθεί όσο πλησιάζουμε στις βουλευτικές εκλογές.

Η σημερινή κρίση στο NPA δεν φαίνεται να μπορεί να λήξει παρά με την περιθωριοποίηση ή τη διάλυσή του. Αυτή η εξέλιξη θα στερήσει το γαλλικό και συνολικά το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα από μια σημαντική πολιτική δύναμη, που είχε τη δυνατότητα να οργανώνει αγώνες, σε μια κρίσιμη περίοδο για το κίνημα στην Ευρώπη και τον κόσμο. Οι εξελίξεις αυτές επιβεβαιώνουν όσους υποστήριζαν την ανάγκη για την αυτοδύναμη οικοδόμηση των επαναστατικών κομμάτων, ως μοναδική εγγύηση για την εφαρμογή ενός επαναστατικού προγράμματος μέσα στο εργατικό κίνημα. Η γαλλική εργατική τάξη έχει τώρα το καθήκον να ενισχύσει και να δημιουργήσει ένα τέτοιο επαναστατικό κόμμα, σε μια περίοδο που το «Σύμφωνο για το ευρώ» της ΕΕ θα αρχίσει να εφαρμόζεται πάνω της.

Που βαδίζουν ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Σειρά άρθρων για τις συμμαχίες στην Αριστερά και το εργατικό κίνημα (3^ο μέρος)

■ Σταύρος Σκεύος

Εξετάζοντας σήμερα τα προγράμματα της Αριστεράς για τις συμμαχίες και το ζήτημα της εξουσίας, αλλά κυρίως την πρακτική της, θα δούμε ότι για τα μεν ρεφορμιστικά κόμματα (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) πρόκειται για επανάληψη των λαϊκομετωπικών πολιτικών (ή ακόμα χειρότερα), για δε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι επικρατεί μια αμφισβημία, με επικίνδυνα ολισθημάτα προς τον ρεφορμισμό.

«Λαϊκή Εξουσία» (ΚΚΕ)

Η «Λαϊκή Εξουσία» παρουσιάζεται από το ΚΚΕ σκοπιμώς διαφορούμενα, άλλοτε σαν τον σοσιαλισμό, άλλοτε σαν ένα στάδιο προς αυτόν. Παράλληλα, το ΚΚΕ: (α) Χρησιμοποιεί τον όρο «ενιαίο μέτωπο». (β) Κριτικάρει παλιότερες περιόδους των ΚΚ, κατηγορώντας τα ότι δεν είχαν πολιτική κατάληψη της εξουσίας, είχαν αυταπάτες για τη δυνατότητα μιας εξουσίας ενδιάμεσης ανάμεσα στην αστική και στην προλεταριακή, εγκλωβίστηκαν σε Λαϊκά Μέτωπα ή ακόμα στην υπεράσπιση της εθνικής ενότητας και της αστικής δημοκρατίας. (γ) Εμφανίζεται κάθετα αντίθετο σε κάθε συμμαχία ή κυβέρνηση με αστικά κόμματα.

Πολλοί ισχυρίζονται έτσι ότι το ΚΚΕ έχει ουσιαστικά εγκαταλείψει τον ρεφορμισμό. Πρόκειται για τεράστιο λάθος. Η ηγεσία του ΚΚΕ χρησιμοποιεί σήμερα μια «ταξική» ρητορεία, ώστε να ωφεληθεί από την κατάρρευση των αστικών κομμάτων. Αυτό δεν αλλάζει στο ελάχιστο τη ρεφορμιστική φύση του, όπως δείχνει όχι μόνο η ιστορία αλλά και η καθημερινή πολιτική και πρακτική του: (α) Η κριτική στα διάφορα ΚΚ δεν εμπεριέχει ίχνος αυτοκριτικής ή αναφορά στο ίδιο το ΚΚΕ, που βέβαια εφάρμοσε στο μέγιστο βαθμό όσα καταγγέλει. (β) Το ΚΚΕ συνεχίζει τη διάσπαση συγκεντρώσεων και κινητοποιήσεων, την καταγγελία και συκοφαντία όσων δεν ελέγχει, ιδιαίτερα στ' αριστερά του. (γ) Απέναντι στις πιο αποφασιστικές μορφές πάλης και ιδιαίτερα στη μαζική αυτοάμυνα από τους μηχανισμούς καταστολής, δίνει εξετάσεις καθωσπρεπισμού στο αστικό καθεστώς, επιδιόδομο σε ακατάσχετη προβοκατορολογία και πρακτορολογία (έκρηξη Δεκέμβρη 2008, Ιουλιανά, περιφρόνηση της Βουλής από το ΚΚΕ στις 20/10/2011, συγκρούσεις 12ης Φλεβάρη 2012 κ.α.). Να συμπληρώσουμε επίσης ότι το ΚΚΕ:

- Ταυτίζει συστηματικά τον σοσιαλισμό με τις αποκρουστικές σταλινικές δικτατορίες.

- Επιμελώς αποφεύγει κάθε αναφορά στην επανάσταση και την καταστροφή του αστικού κράτους, δηλ. στα πιο κρίσιμα σημεία που διαχωρίζουν τους επαναστάτες και τους ρεφορμιστές. Η πρα-

κτική δε του ΚΚΕ απέναντι στους αστικούς θεσμούς (ιδιαίτερα στην αστυνομία και τον στρατό) είναι ένας απόλυτος σεβασμός τους.

Έτσι, είναι σίγουρο ότι όσο το ΚΚΕ θα υποχρεώνεται να ξεκαθαρίσει το πραγματικό περιεχόμενο της «Λαϊκής Εξουσίας», αυτή θα είναι μια παραλλαγή από τις γνωστές «αντιμονοπωλιακές» ή «αντιιμπεριαλιστικές» κυβερνήσεις του, ίσως κι ένα βήμα πιο πίσω.

«Αντιμνημονιακή» Κυβέρνηση (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ)

Όλο και πιο έντονα, ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ διεκδικεί την «χρήσιμη ψήφο», για να επιχειρήσει τη συγκρότηση κυβέρνησης, ενός νέου συνασπισμού εξουσίας, μ' ένα πρόγραμμα αντιμνημονιακό. Αφού ο ΣΥΝ εξουδετέρωσε κάθε -πραγματική ή φανταστική- αντίρρηση των άλλων συνιστώσων, ανακοίνωθηκε η εκλογική σύμπραξη του ΣΥΡΙΖΑ με κομμάτια προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ, όπως η Σακοράφα, ο Κουρουπλής, ο Κοτζιάς (πρώην σύμβουλος του Σημίτη και μέχρι πρότινος του Γ. Παπανδρέου) κ.α.

Έτσι, ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ εγκαταλείπει τον στόχο μιας «αριστερής κυβέρνησης» (ό,τι κι αν μπορεί να σήμαινε αυτό, μάλλον όχι και πολλά...) και για να συμμαχήσει με τους πρώην ΠΑΣΟΚους διαρκώς νεράνι όποια μέρη του προγράμματός του είχαν (έστω και γενικά) έναν ριζοσπαστικό ή αριστερό χαρακτήρα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ζήτημα του χρέους. Κατά διαστήματα, ο Τσίπρας εμφανίζεται άλλοτε υπέρ μιας διαγραφής του χρέους, άλλοτε ενός μόνο μέρους του και άλλοτε υπέρ μιας «τριετούς αναστολής πληρωμής του χρέους και επαναδιαπραμάτευσης με τους δανειστές». Αυτή η τελευταία θέση ανήκε στον πρόεδρο της ΝΔ Σαμαρά, πριν γίνει φουλ μνημονιακός! Και φυσικά ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ δεν αμφισβητεί στο παραμικρό την πορεία της χώρας μέσα στην Ε.Ε. και στον Ευρώ.

Η προοπτική μιας τέτοιας κυβέρνησης (όσο συνεχίζονται η κρίση, τα βάρβαρα Μνημόνια/μέτρα, η αποσύνθεση των αστικών κομμάτων, η ανυπομονησία ή και απελπισία για απαλλαγή από τις μνημονιακές δυνάμεις κλπ.) μπορεί να φαντάζει σαν μοναδική ρεαλιστική λύση σε σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας, ιδιαίτερα όσα δεν ενεπλάκησαν στους μεγάλους αγώνες των τελευταίων χρόνων (όχι όμως μόνο σ' αυτά) ή που η συνείδηση τους κινείται ακόμα γύρω από τις

εκλογικές/κοινοβουλευτικές αυταπάτες (που δοκιμάζονται αλλά δεν έχουν ξεπεραστεί).

Για να δούμε ποιες ελπίδες μπορεί κανείς να τρέφει για μια τέτοια κυβέρνηση, πόσο πραγματικά χρήσιμη θα είναι σε τελική ανάλυση αυτή η «χρήσιμη ψήφος», θα θέσουμε τα εξής απλά ερωτήματα: Πιστεύει κανείς ότι αρκεί μια εναλλαγή προσώπων - και μάλιστα αν τα «νέα» πρόσωπα που θ' αναρριχηθούν στην κυβέρνηση μέχρι πρόσφατα είχαν ψηφίσει πλήθος αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων; [1] Ότι η Τρόικα θα μετριάσει τη λύσσα της επειδή η κυβερνητική ταμπέλα θα γίνει «αντιμνημονιακή»; Και τι θα γίνει με τους γκαουλάιτερ που έχουν θρονιαστεί στη χώρα και διατάζουν - θα τους διώξουμε; Και πως; Παρακάτω: Αν συνεχίσουμε να πληρώνου-

θα συνεχίζονται, θα απειλήσει να ρίξει τον κόσμο πίσω στη μέγγενη των αστικών δυνάμεων, στην επαναφορά ενός ακόμα χειρότερου Παπαδήμ(ι)ου-Βοναπάρτη. Δεν πρόκειται για τις κακιασμένες προειδοποιήσεις κάποιων αμετανόητων σχεταριστών τροτκιστών. Είναι η αμειλικτη, πρόσφατη εμπειρία από τις κεντροαριστερές κυβερνήσεις (κυβερνήσεις Λαϊκού Μετώπου) του Πρόντι στην Ιταλία και της Πληθυντικής Αριστεράς στη Γαλλία, όπου η διάψευση των προσδοκιών που είχαν καλλιεργήσει και τα νεοφιλελεύθερα μέτρα τους οδήγησαν σύντομα στην επάνοδο μιας ακόμα πιο σκληρής Δεξιάς (Σαρκοζί και Μπερλουσκόνι αντίστοιχα).

Συνοψίζοντας: η «πρόταση εξουσίας» των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων είναι ανήμπορη και τελικά καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Γιατί δεν αντιμετωπίζει το κακό στη ρίζα του, στην κρίση του ίδιου του καπιταλισμού - γιατί δεν

συγκρούεται με τους θεσμούς του αστικού κράτους - γιατί δεν βασίζεται στην κινητοποίηση, ριζοσπαστικοποίηση και αυτοοργάνωση των ιδίων των μαζών αλλά στις κοινοβουλευτικές πρακτικές.

«Αγωνιστικό Μέτωπο» (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και «Νέο ΕΑΜ»

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η κεντρική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ένα «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής» [2] αφενός αποτυγχάνει σε κρίσιμα σημεία αφετέρου ανοίγει πολλούς επικίνδυνους δρόμους, κρίνοντας με βάση την πρακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή τουλάχιστον μεγάλου μέρους της:

- Συγχέει την ενότητα μέσα στους αγώνες (που είναι μια βασική αρχή των επαναστατών μαρξιστών) με τη δημιουργία ευρύτερων πολιτικών συμμαχιών.

- Δεν προσδιορίζει ποιοι και σε ποια βάση θα συμμαχήσουν (αν αφήσουμε κατά μέρος την παρουσίαση του προγράμματος της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που προφανώς δεν είναι βάση συζήτησης για κόμματα πολύ ισχυρότερα απ' αυτή).

- Δεν ξεκαθαρίζει αν η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προτού αποτανθεί οπουδήποτε αλλού, παλεύει για μια σοσιαλιστική διεξοδό από την κρίση. [3]

Τέλος, συνοπτικά τα ίδια ισχύουν για την επίκληση του «νέου ΕΑΜ» από διάφορες πλευρές (π.χ. ΑΡΑΝ, κομμάτια του ΝΑΡ).

[4] Είναι καιροσκοπισμός να ερεθίζει κανείς την ευαισθησία αγωνιστών, απλών εργαζομένων και νέων για μια από τις ηρωικές σελίδες του ελληνικού κινήματος (με την έννοια της μαζικότητας, αυτοθυσίας κλπ.), αποκρύπτοντας ότι το πρόγραμμα, η πολιτική, η πρακτική του ΕΑΜ (ουσιαστικά του σταλινικού ΚΚΕ) υπήρξε μια από τις μεγαλύτερες ταξικές προδοσίες στην ιστορία και τρανταχτό παράδειγμα που οδηγούν οι πολιτικές των Λαϊκών Μετωπων. Κάθε επανάληψη τέτοιων χρεοκοπημένων πολιτικών δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε ολέθριες ήττες.

Σημειώσεις

[1] Πόσο η «ενότητα» έχει γίνει για πολλούς αυτοσκοπός, σε βάρος των συμφερόντων και αρχών μιας επαναστατικής πολιτικής, φαίνεται π.χ. σε πρόσφατο άρθρο της ΔΕΑ (συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ), όπου αναφέρεται ότι η εκλογική συμμαχία με τον Κουρουπλή είναι αποδεκτή/ανεκτή, επειδή αυτός, καταψηφίζοντας το Μνημόνιο II, διαχωρίστηκε σε μια στιγμή... «έντονα συμβολική»!

[2] Βλ. σχετικό άρθρο στο παρόν φύλλο, και κριτική στην 1^η συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Εργατική Πάλη ν. 360 (Δεκέμβριος 2011).

[3] «Είναι απόλυτα εσφαλμένη μια λογική ότι ο καπιταλισμός καταρρέει και προκειμένου να μην μας πάρει μαζί του πρέπει να οικοδομηθεί ένα μέτωπο που θα επιβάλλει την εξουσία των εργαζομένων και τον σοσιαλισμό.» (θέση της ΑΡΑΣ, συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Αυτή η άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης είναι μια από τις βάσεις κάθε ρεφορμισμού - και η τόσο κατηγορηματική διατύπωσή της προκαλεί κάτι παραπάνω από ανησυχία για το μέλλον. Ανάλογα «παράθυρα» υπάρχουν και από την ΑΡΑΝ, μια άλλη οργάνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

[4] Υπέρ ενός «νέου ΕΑΜ» έχει ταχθεί π.χ. η Ν. Κασσιμάτη, παραιτηθέν μέλος του Εθνικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ και τώρα μία από τις «προσωπικότητες» που συμπράττουν εκλογικά με τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, μιλώντας μάλιστα για προχώρημα προς τον «σοσιαλιστικό μετασχηματισμό»(!) μέσα από έναν δρόμο που δεν θα είναι ούτε σοσιαλδημοκρατικός (2^η Διεθνής) ούτε κομμουνιστικός (3^η Διεθνής), αλλά κάπου ενδιάμεσα [συνέντευξη στο ΠΙΠΙΝ, 22.1.2012]. Είναι ακριβώς αυτή λεκτική υιοθέτηση και των πιο «αριστερών» στόχων χωρίς τα αντίστοιχα πολιτικά συμπεράσματα, αυτός ο εκλεκτικισμός προγραμμάτων και ιστορικών αναφορών που χαρακτηρίζει τους ρεφορμιστές αλλά και πολύ μεγάλο κομμάτι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Να λείει κανείς ότι η ρήξη με το σημερινό σάπιο σύστημα μπορεί να γίνει με τέτοια πολιτικά υλικά, σημαίνει να εξαπατά τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες.

Στο επόμενο και τελευταίο μέρος: Η θέση της ΟΚΔΕ για τις συμμαχίες

Τα διδάγματα της Παρισινής Κομμούνας

Η εξέγερση των εργατών στο Παρίσι είναι η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνα η πρώτη εργατική εξουσία, που, παρά τις μόλις 72 μέρες "ζωής" της, πρόσφερε πολλά στο εργατικό κίνημα. Εξόπλισε θεωρητικά και πολιτικά το εργατικό και επαναστατικό κίνημα και οδήγησε σε πολύτιμα συμπεράσματα, πολλά εκ των οποίων εφαρμόστηκαν επιτυχώς στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Σήμερα, 141 χρόνια μετά, τα διδάγματα της Κομμούνας παραμένουν επίκαιρα και αξίζουν μελέτης, μιας και η είσοδος σε μια προεπαναστατική κατάσταση πλησιάζει.

Τα αίτια της επανάστασης του Μάρτη του 1871 έχουν τις ρίζες τους στην ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο, στον εξοπλισμό της εργατικής τάξης από τη γαλλική κυβέρνηση, έτσι ώστε η πρώτη να συμμετάσχει στον πόλεμο, στην ανεργία στις γραμμές της εργατικής τάξης, την καταστροφή των μικρομεσαίων στρωμάτων, την αγανάκτηση των μαζών ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, καθώς και τον αναβρασμό μέσα στην εργατική τάξη λόγω της εξαθλίωσής της και την επιδίωξη για ένα άλλο κοινωνικό σύστημα.

Με την ήττα της Γαλλίας στο γαλλοπρωσικό πόλεμο και τη μεταφορά της γαλλικής κυβέρνησης από το Παρίσι στις Βερσαλλίες, το Παρίσι μένει ακυβέρνητο και καταλαμβάνεται από το οπλισμένο προλεταριάτο στις 18/3/1871. Οχτώ μέρες αργότερα θα εκλεγεί η Παρισινή Κομμούνα, που απαρτίζεται από ένα συμβούλιο ένοπλων εργατών και μικροαστών, εκλεγμένο από τις μάζες. Στο συμβούλιο αυτό θα αποτυπωθούν και οι αδυναμίες των μαζών, που θα βρεθούν απροετοίμαστες μπροστά στην επανάσταση. Παρά τις αδυναμίες της, η Κομμούνα θα θεσμοθετήσει μέτρα που δεν είχαν παρθεί στο παρελθόν: κοινωνικοποίηση εγκαταλελειμμένων εργοστασίων, δημευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντικατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικό-λαϊκό έλεγχο, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση μισθών των κρατικών λειτουργών με αυτούς των εργατών και άλλα. Τα παραπάνω μέτρα δείχνουν τον εργατικό και λαϊκό χαρακτήρα της Κομμούνας και τη νέα κοινωνία που κυφορούσε.

Λόγω του αυθόρμητου ξεσπάσματος και επειδή κανείς δεν είχε σχεδιάσει συνειδητά την Κομμούνα, το κίνημα βρέθηκε μπερδεμέ-

νο και χωρίς κάποιον αρχικό στόχο. Πρωταγωνιστές ήταν οι εργάτες του Παρισιού, κάποιιοι από τους οποίους ήταν μέλη της Πρώτης Διεθνούς, ενώ και άλλα ευρύτερα στρώματα ήταν επηρεασμένα από τις σοσιαλιστικές ιδέες. Μαζί με τους εργάτες, συμμετείχαν και μικροαστοί, αστοί δημοκράτες που ευελπιστούσαν σε νίκη της Γαλλίας στο γαλλοπρωσικό πόλεμο, παράλληλα με τη νίκη της Κομμούνας. Σύντομα όμως το ηρωικό γαλλικό προλεταριάτο έμεινε μόνο του και αγωνίστηκε ως το τέλος για ένα καλύτερο μέλλον.

Από την άλλη είχε συσπειρωθεί όλη η γαλλική αστική τάξη υποστηριζόμενη από τον μέχρι πρότινος αντίπαλο της Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε και 100.000 αιχμάλωτους γάλλους φαντάρους για να συμμετάσχουν στην καταστολή της Κομμούνας.

Οι ανεπάρκειες της Κομμούνας και τα αίτια της ήττας της θα μπορούσαν να συμπυκνωθούν στην ανεπαρκή τότε όξυνση των αντιφάσεων του γαλλικού καπιταλισμού, από τη μια, και στην ελλιπή προετοιμασία του γαλλικού προλεταριάτου, κάτω από μια επαναστατική ηγεσία, από την άλλη. Δεν υπήρχε μια συνειδητή επαναστατική δύναμη, ριζωμένη στην εργατική τάξη, που να επεξε-

γάζεται τις ιστορικές εμπειρίες και τις πιθανές εξελίξεις των γεγονότων και βάσει αυτών να οργανώνει κατάλληλα τη δράση του προλεταριάτου και να το απεγκλωβίζει από διάφορες αμφιταλαντεύσεις, δισταγμούς, αναποφασιστικότητα, αναποτελεσματική δράση και λάθη. Μόνο μια τέτοια επαναστατική δύναμη, ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα, ικανό να συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά και πρακτικά με την αστική τάξη και το κράτος της μπορεί να ανοίξει το δρόμο για τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Η Κομμούνα παρά τις αδυναμίες της αποτέλεσε θανάσιμη απειλή για την παλιά τάξη πραγμάτων. Χαρακτηριστική είναι η λύσσα των αστών να κατασταλεί η εξέγερση, πριν εξαπλωθεί σε άλλες πόλεις. Στις 21/5 τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και θανάτου που θα μείνει στην ιστορία ως "Ματωμένη Εβδομάδα". Σε αυτές τις 7 μέρες περίπου 100.000 εργάτες δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν.

Όπως παρατηρεί ο Λένιν: «η Κομμούνα αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενά εθνικό σκοπό, μα για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινωμένων, όλων των αδικημένων. Με την έννοια αυτή το έργο της Κομμούνας είναι αθάνατο!».

50 χρόνια από την ανεξαρτησία της Αλγερίας

Το Μάρτη του 1962, με τις συμφωνίες του Εβιάν, η Γαλλία αναγκάστηκε να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της Αλγερίας, την οποία κατείχε από το 1830. Η Αλγερία ήταν κτήση αποφασιστικής σημασίας για το γαλλικό ιμπεριαλισμό και είναι χαρακτηριστικό ότι δεν είχε καθεστώς αποικίας, αλλά «εθνικού εδάφους». Ένα εκατομμύριο γάλλοι έποικοι κατείχαν τη συντριπτική πλειονότητα της γης και του πλούτου της χώρας, ενώ τα οχτώ εκατομμύρια Αλγερινών δεν είχαν καν πολιτικά δικαιώματα και το 90% ήταν αναλφάβητοι.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το κύμα εξεγέρσεων στις αποικιακές χώρες συγκλόνισε την Αλγερία. Η Γαλλία απάντησε με σφαγές δεκάδων χιλιάδων, με άμεση συνενοχή του σταλινικού γαλλικού ΚΚ, που συμμετείχε στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Ντε Γκωλ, κατέχοντας μεταξύ άλλων το υπουργείο αεροπορίας που βομβάρδιζε τους εξεγερμένους αλγερινούς. Η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα δεν τους λύγισε και ξεσηκώθηκαν ξανά το 1954, ενθαρρυνόμενοι από τη συντριπτική ήττα των Γάλλων στην Ινδοκίνα. Το σύνολο του αλγερινού λαού και των διάφορων πολιτικών ομάδων, αστικών και εργατικών, συσπειρώθηκαν στο Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης (FLN). Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, έχοντας ήδη δεχθεί ισχυρά πλήγματα, ήταν αποφασισμένος να κρατήσει την Αλγερία πάση θυσία. Έτσι, παραχώρησε σχετικά αναίμακτα την ανεξαρτησία στο Μαρόκο και την Τυνησία και συγκέντρωσε στην Αλγερία 500.000 στρατιώτες. Στα 8 χρόνια πολέμου, ένα εκατ. Αλγερινοί σκοτώθηκαν, δύο εκατ. κλείστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, 300.000 έγιναν πρόσφυγες σε Μαρόκο και Τυνησία.

Παρόλα αυτά, τρεις καθοριστικοί παράγοντες οδήγησαν τελικά την αλγερινή επανάσταση στη νίκη. Πρώτον, το αντάρτικο στην ύπαιθρο συνοδεύτηκε από την πρώτη στιγμή από σκληρές μάχες στις πόλεις αλλά και μαζικούς εργατικούς αγώνες και απεργίες. Δεύτερον, το FLN μετέφερε τον αγώνα και στην ίδια τη Γαλλία, όπου οι αλγερινοί μετανάστες προχώρησαν σε διαδηλώσεις, απεργίες αλλά και βομβιστικές ενέργειες. Αλλά ο πιο κρίσιμος ίσως παράγοντας ήταν η διεθνής αλληλεγγύη. Ο αγώνας της Αλγερίας έγινε σύμβολο για το σύνολο των αραβικών μαζών, οι οποίες ανάγκασαν τις κυβερνήσεις της Αιγύπτου,

της Τυνησίας και του Μαρόκου να ενισχύσουν με όπλα και πολεμοφόδια το FLN. Αλλά και στη Γαλλία αναπτύχθηκε ισχυρό κίνημα αλληλεγγύης, με πρωταγωνιστικό ρόλο της 4ης Διεθνούς και των αγωνιστών της. Η Διεθνής κατασκεύασε παράνομο εργοστάσιο όπλων για την ενίσχυση του αγώνα, στο οποίο εργάστηκαν εθελοντικά χιλιάδες τροτσκοιστές από όλο τον κόσμο. Ο Μιχάλης Ράπτης (Πάμπλο), από τους βασικούς ηγέτες τότε της Διεθνούς, και ο τροτσκοιστής αγωνιστής Δημήτρης Λιβιεράτος στήριζαν με την πολιτική τους καθοδήγηση τον Αχμέτ Μπεν Μπελά και την υπόλοιπη ηγεσία του FLN. Σε πλήρη αντιδιαστολή, το σταλινικό γαλλικό ΚΚ κράτησε από την αρχή μέχρι το τέλος εχθρική στάση απέναντι στον αγώνα των Αλγερινών, διακηρύσσοντας μάλιστα ότι το ζήτημα των γαλλικών αποικιών θα λυθεί πολύ απλά με την άνοδο του στην εξουσία (μέσα από τις εκλογές φυσικά)! Έτσι, η αλγερινή επανάσταση δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τη ριζική ανασύνθεση του γαλλικού εργατικού κινήματος, καθώς η γενιά των αγωνιστών που πρωταγωνίστησε στο Μάη του '68 αλλά και αργότερα αναδείχθηκε ουσιαστικά μέσα από το κίνημα αλληλεγγύης στην Αλγερία. Στην ίδια την Αλγερία, οι δυνάμεις των σταλινικών, όπως ήταν φυσικό, υποχωρούσαν συνεχώς, ενώ το νεαρό αλγερινό τμήμα της 4ης Διεθνούς ενισχύθηκε και έπαιξε σημαντικό ρόλο στη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και της κατεύθυνσης του αγώνα.

Η κυβέρνηση της ανεξάρτητης Αλγερίας υπό τον Μπεν Μπελά, και με τη συμβολή του Πάμπλο, προχώρησε σε ριζικές μεταρρυθμίσεις που ανέβασαν κατακόρυφα το βιοτικό επίπεδο, εθνικοποίησε τη γη που κατείχαν οι γάλλοι έποικοι και εφαρμόσε την εργατική αυτοδιαχείριση στην παραγωγή. Ωστόσο, η πορεία προς το σοσιαλισμό έμεινε στη μέση, καθώς ο Μπεν Μπελά επέτρεψε τη διείσδυση του ξένου κεφαλαίου και δεν ολοκλήρωσε την αγροτική μεταρρύθμιση. Το 1965 η κυβέρνηση Μπεν Μπελά ανατράπηκε από τον αντιδραστικό συνταγματάρχη Μπουμεντιέν και ξεκίνησε η πορεία που οδήγησε στη μετατροπή του καθεστώτος σε μια δικτατορία ανάλογη με αυτές του Μουμπάρακ και του Μπεν Άλι. Σήμερα όμως, που η φλόγα της επανάστασης ανάβει ξανά σε όλο τον αραβικό κόσμο, οι επαναστατικές παραδόσεις των αλγερινών μαζών μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο.

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: 45 χρόνια από το πραξικόπημα

Εχουν περάσει 45 χρόνια από την 21η Απριλίου 1967, όταν με στρατιωτικό πραξικόπημα οι συνταγματάρχες κατέλυσαν την κοινοβουλευτική νομιμότητα. Η ελληνική αστική τάξη επέλεξε να επιβιώσει μέσω στρατιωτικής δικτατορίας, αφού χρειαζόταν ένα ισχυρό κράτος που να μπορεί να περιορίζει ή και να εξαφανίζει τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, και να μεγιστοποιεί τα κέρδη της, προκειμένου να φορτώσει στους εργαζόμενους μία ακόμη κρίση του συστήματος. Καθώς ο συσχετισμός των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων δεν άφηνε τους έλληνες αστούς να επιβάλουν τα μέτρα που ήθελαν με «ήπιο» τρόπο και μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, βρήκαν διέξοδο στο πραξικόπημα. Ταυτόχρονα εκμεταλλεύτηκαν την προσωρινή κάμψη των εργατικών αγώνων, προσπαθώντας να αποτρέψουν τη νέα άνοδό τους και την ανάδειξη νέων επαναστατικών δυνάμεων. Οι επιδίωξεις τους συναντούσαν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στην περιοχή, τα οποία παρείχαν, στους όποιους τυγχάρπαστους προλάβαιναν να πάρουν την εξουσία, την απαραίτητη στήριξη. Δυστυχώς τα σχέδιά τους δεν μπόρεσαν να απαντηθούν δυναμικά από το εργατικό κίνημα, καθώς ήταν εξαρτημένο ακόμη από μια ηγεσία που δεν είχε στόχο τη σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά να καλοπιάσει τους αστούς «δημοκράτες», ενισχύοντας τις εκλογικές αυταπάτες των μαζών και σαμποτάροντας κάθε αυθόρμητο αγώνα.

Ένα σύνολο παραγόντων οδήγησε στην επικράτηση της δικτατορίας:

α) Έπρεπε να κατασταλεί η άνοδος των αγώνων που σημειώθηκε κατά τη δεκαετία του 1960 και εκφράστηκε με πολλές και δυναμικές απεργίες, με τα Ιουλιανά και με την εκλογική άνοδο της ΕΔΑ.

β) Έπρεπε να καλυφθεί το κενό εξουσίας που δημιουργήθηκε από την παραίτηση του Γ. Παπανδρέου, μετά την επέμβαση των ανακτόρων το 1965. Για 2 χρόνια η μία κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη χωρίς να μπορεί να στεριώσει καμία, αφού δεν είχε την υποστήριξη του κόσμου.

γ) Χρειαζόταν ένα ανδρείκελο που να εξασφαλίζει τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών στη Μεσόγειο, καθώς είχαν ήδη χάσει τον έλεγχο της Αιγύπτου και της Αλγερίας, εξαιτίας των αραβικών επαναστάσεων.

Από την πλευρά του εργατικού κινήματος, η χούντα επικράτησε καθώς οι μάζες δεν κατάφεραν να ξεφύγουν από τον έλεγχο και την επιρροή της ΕΔΑ, η οποία ακολουθούσε μια προδοτική ρεφορμιστική πολιτική. Έχοντας εγκαταλείψει το στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, η ΕΔΑ ήταν προσαρμοσμένη στα εκλογικά παιχνίδια των αστών, στηρίζοντας εκλογικά τον Παπανδρέου και προδίδοντας τους αγώνες.

Έτσι εγκαθιδρύθηκε η δικτατορία στις 21 Απριλίου 1967, με συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος και την ήττα της εργατικής τάξης για τα επόμενα χρόνια. Κατά τη διάρκεια της επταετίας τσακίστηκαν εργατικές οργανώσεις και συνδικάτα. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, λεηλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Το μετεμφυλιακό αντικομμουνιστικό καθεστώς που είχε αρχίσει να υποχωρεί, επανήλθε εξίσου δριμύ, με νέες εξορίες, φυλακίσεις και βασανισμούς αγωνιστών. Αποκορύφωμα των καταστρεπτικών της συνεπειών: η κυπριακή τραγωδία.

Οι συνθήκες που επικρατούσαν επί χούντας δεν είναι διαφορετικές από τις σημερινές: η κυβέρνηση έχει αυτοδιοριστεί, χωρίς εκλογές και χωρίς την ανοχή του λαού, οι εργατικοί αγώνες ποινικοποιούνται, τα ασφαλιστικά ταμεία «κουρεύτηκαν», περνάνε ένα σωρό μέτρα, οικονομικά και πολιτικά, που έχουν φέρει τους εργαζόμενους στην εξαθλίωση.

Είτε με άμεση δικτατορία είτε με το κοινοβούλιο, η αστική τάξη έχει ξεκινήσει ολομέτωπη επίθεση στην κοινωνία. Το δίλημμα και τώρα για το κίνημα είναι: ή με τη δικτατορία των αστών ή με τη δικτατορία των εργατών. Όλα τα ενδιάμεσα είναι αυταπάτες που καλλιεργεί ο ρεφορμισμός και όσο γρηγορότερα το κίνημα καταφέρει να ξεφύγει από αυτές τόσο γρηγορότερα η εργατική τάξη θα απελευθερωθεί.

Συρία

Ένας χρόνος εξέγερσης

■ Κώστας Δικαίος

15 Μαρτίου 2011: Στην αγροτική επαρχία Ντεράα (Νότια Συρία), η λαϊκή κινητοποίηση για τοπικά αιτήματα, μετά την άγρια καταστολή, γενικεύεται σε εξέγερση νέων, ανέργων, φτωχών, αγροτών και ενοποιείται με σύνθημα «κάτω η κυβέρνηση». Μαθητές γράφουν συνθήματα στους τοίχους ζητώντας ανατροπή της δικτατορίας. Συλλαμβάνονται, βασανίζονται και κάποιον εκτελούνται. Η σπίθα όμως της επανάστασης βάζει φωτιά σ' όλη τη Συρία. Η εξέγερση αντιμετωπίζει μέχρι σήμερα τη βίαιη καταστολή του καθεστώτος, που εξακολουθεί να ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος του στρατού. Πόλεις, συνοικίες, χωριά περικυκλώνονται, βομβαρδίζονται, ισοπεδώνονται. Παρόλα αυτά η λαϊκή αντίσταση παραμένει ισχυρή και απειλεί τη δικτατορία του Άσαντ.

15 Μαρτίου 2012: Έναν χρόνο μετά, πάνω από 11.000 νεκροί και 40.000 τραυματίες, πάνω από 40.000 πολίτες στις φυλακές, πάνω από 50.000 αγνοούμενοι. Τουλάχιστον 1 εκ. Σύριοι έχουν ανάγκη βοήθειας, επειδή τραυματίστηκαν στις συγκρούσεις, έχασαν τις οικογένειές τους και δεν έχουν πρόσβαση σε στοιχειώδεις υπηρεσίες. Όμως η λαϊκή επανάσταση συνεχίζεται! Ωστόσο, λόγω της εμπλοκής του ανταγωνισμού πολλών συμφερόντων στην περιοχή, έχει περιέλθει σε σχετικό αδιέξοδο.

Τα αίτια της εξέγερσης

Τα αίτια της εξέγερσης δεν έχουν να κάνουν μόνο με τη δικτατορία του Άσαντ, με τον ερχομό μιας κυβέρνησης που θα εγγυηθεί δημοκρατικές ελευθερίες. Το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο (ΣΕΣ), μια ομπρέλα της πλειοψηφίας των αντιπολιτευτικών δυνάμεων (ιδρύθηκε τον Αύγουστο του 2011 στην Κωνσταντινούπολη και αποτελείται από 230 αντικαθεστωτικούς, 100 εκ των οποίων ζουν στην Συρία, οι οποίοι είναι ισλαμιστές, φιλελεύθεροι, εθνικιστές κλπ.), υποστηρίζει αυτή την άποψη και όχι τυχαία.

Η εξέγερση έχει να κάνει κυρίως με την εξαθλίωση του λαού εξαιτίας των πολιτικών των τελευταίων δεκαετιών. Πολιτικές παρόμοιες μ' αυτές που εφαρμόστηκαν σ' όλες τις αραβικές χώρες και σ' όλο τον πλανήτη. Βιομηχανίες όπως των ακινήτων και του τουρισμού, ο τραπεζικός τομέας, ο τομέας των εισαγωγών απέκτησαν τεράστιο ρόλο σε βάρος της τοπικής παραγωγής, που έπεσε σε μαρasmus. Η Συρία, από εξαγωγέας των καλύ-

πτων ποικιλιών σταριού, σήμερα εισάγει σάρι! Η εξαγωγή βαμβακιού έφτασε σε τέλμα και ολόκληρες αγροτικές περιοχές συντρίφθηκαν. Στη βιομηχανία υφασμάτων, εξαιτίας των τιμών των πρώτων υλών και των καυσίμων (που ελέγχονται από τις πολυεθνικές) αλλά και της εισαγωγής ανταγωνιστικών κινεζικών και τούρκικων προϊόντων, η καταστροφή ήταν ολοκληρωτική! Μεγάλα κομμάτια των λαϊκών μαζών περιθωριοποιήθηκαν, είτε λόγω ανεργίας (30% στην εργατική τάξη), είτε λόγω χαμηλών μισθών, ενώ η ακρίβεια ανέβαινε διαρκώς. Παράλληλα, πάνω από 1 εκ. κατεστραμμένοι αγρότες συνωστίστηκαν στις πόλεις! Οι ιδιωτικοποιήσεις κατέστρεψαν και την κρατική δομή (εκπαίδευση, υγεία), που έτσι κι αλλιώς διοικούνταν με απίστευτη διαφθορά από τη δικτατορία της οικογένειας Άσαντ. Ο πλούτος συγκεντρώθηκε σε λίγους οικείους του καθεστώτος, τους «νέους επιχειρηματίες», που ελέγχουν και την μαύρη αγορά μέσω της μαφίας!

Τοπικές κινητοποιήσεις, άγρια καταστολή και ο αέρας της Αραβικής Άνοιξης, οδήγησαν αναπόφευκτα στην εξέγερση, όπου συμμετέχουν νέοι που ζουν την πλήρη εξαθλίωση, αγροτικές μάζες (φτωχές, μεσαίες και ίσως και μεγαλοϊδιοκτήτες), άνεργοι και περιθωριοποιημένες κοινωνικές ομάδες. Δεν έχουν το ίδιο βάθος κινητοποιήσεις στους εργατές και στους δημόσιους υπαλλήλους, που φαίνεται να φοβούνται μήπως χάσουν την δουλειά τους, παρόλο που συμμετέχουν ατομικά στις διαδηλώσεις. Η εξέγερση ενοποιήθηκε κάτω από το σύνθημα «να πέσει η κυβέρνηση», ωστόσο είναι φανερό ότι απαιτείται και μια πλήρης οικονομική και κοινωνική ανανέωση για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Εμπλοκή ανταγωνιστών

Το καθεστώς των κόμματος Μπάαθ (πατέρας και τώρα γιος Άσαντ) για δεκαετίες είχε μια αντιιμπεριαλιστική-αντιισραηλινή και μια παράλληλη φιλοσοβιετική στάση. Ποτέ όμως δεν αμφισβήτησε ανοιχτά τον ρόλο των ΗΠΑ και του Ισραήλ στην περιοχή. Αυτή την ισορροπία εφάρμοσε και τις τελευταίες δεκαετίες.

Όμως οι ανερχόμενοι καπιταλισμοί της Ρωσίας και της Κίνας θέλουν πλέον να κερδίσουν πόντους στην περιοχή και στην παγκόσμια σκακιέρα. Το Ιράν, ένας ακόμη σύμμαχος του Άσαντ, λόγω γεωγραφικής θέσης και ενεργειακών δυνατο-

τήτων τάσσεται στο πλευρό των αναδυόμενων καπιταλισμών (Ινδία, Κίνα κλπ.). Όλα αυτά γίνονται γνωστά στις συριακές μάζες, που απομυθοποιούν τον «αντιιμπεριαλισμό» του Άσαντ και την «φιλία» της Κίνας, της Ρωσίας και του Ιράν. Η Ρωσία όμως διατηρεί ναυτική βάση στην Ταρσό και δύο βάσεις ηλεκτρονικού πολέμου, που παρακολουθούν ΗΠΑ, ιμπεριαλιστές και Ισραήλ στη Μ. Ανατολή. Το 10% του ρώσικου εμπορίου όπλων απορροφάται από τη Συρία. Το Ιράν αξιοποιεί τη βάση της Ρωσίας για να ειδοποιείται έγκαιρα σε περίπτωση επίθεσης από το Ισραήλ. Τέλος, η Κίνα βλέπει τη Συρία και το Ιράν σαν στρατηγικά αναχώματα, που θα πρέπει να ξεπεράσουν πρώτα οι ιμπεριαλιστές πριν στραφούν εναντίον της. Να γιατί αυτές οι χώρες στηρίζουν το καθεστώς Άσαντ, όχι τόσο στον ΟΗΕ όσο στέλνοντας όπλα, συστήματα παρακολούθησης, καύσιμα, εφόδια και ανταλλακτικά στις μονάδες του στρατού (τελευταία ερείσματα του καθεστώτος).

Για τον ίδιο λόγο όμως βλέπουμε και το όψιμο ενδιαφέρον των ιμπεριαλιστών, της Τουρκίας και των δικτατοριών σε Σ. Αραβίας και Κατάρ για τις «ελευθερίες του συριακού λαού». Η εξέγερση έδωσε μια ευκαιρία σ' όλους αυτούς να επέμβουν, για ν' αντικαταστήσουν το καθεστώς Άσαντ μ' ένα παρόμοιο φιλοδυτικό. Να γιατί το ΣΕΣ και η πλειοψηφία των αντιπολιτευόμενων επιμένουν ότι το πρόβλημα είναι ο Άσαντ. Η υπό συγκρότηση αντιπολίτευση απευθύνεται στην κοινωνική και πολιτική ελίτ, όπου επιδιώκει ν' αποκτήσει ερείσματα, και αποκόβεται από τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό που συντηρεί τη φωτιά της εξέγερσης με το αίμα του. Ο στόχος είναι να διαφυλάξουν την οικονομική διάρθρωση στην περιοχή ως έχει ή με μικρές βελτιώσεις, ίσως και μια πιο «φιλελεύθερη» οικονομία. Γι' αυτό οι ιμπεριαλιστές ενισχύουν το ΣΕΣ, με κομάντος και οπλικά συστήματα, συστηματικά όμως αποφεύγουν να εξοπλίσουν τις μάζες, σχεδιάζουν «αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη» στα σύνορα με την Τουρκία για την προετοιμασία πιθανής επέμβασης, ζητούν μέσω του ΟΗΕ «διεθνείς ανθρωπιστικές βοήθειες» που θα ελέγχουν κυανόκρανοι - και όλα αυτά υπό την αιγίδα των «φίλων της Συρίας» (περίπου 74 χώρες!) που συνεδρίασαν πρόσφατα στην Κωνσταντινούπολη για ν' αναγνωρίσουν σαν «νόμιμο εκπρόσωπο» της Συρίας το ΣΕΣ!

Διάρθρωση των εξεγερμένων

Για χρόνια το καθεστώς Άσαντ χρησιμοποιούσε τις θρησκευτικές διαίρεσεις για να κυριαρχεί. Η Συρία περιλαμβάνει μουσουλμάνους Αλαουίτες (που έχουν την εξουσία μέσω του Μπάαθ), σουνίτες που είναι η πλειοψηφία αλλά με μικρή πρόσβαση στην εξουσία, χριστιανούς, κούρδους κι άλλες μειονότητες. Οι σίτες μουσουλμάνοι του Ιράν, της Χεζμπολάχ του νοτίου Λιβάνου, της Χαμάς των Παλαιστινίων, της κυβέρνησης μαριονέτας του Ιράκ(!) βρίσκονται σε αντιπαράθεση με τους σουνίτες της Σ. Αραβίας, του Κατάρ, της Τουρκίας, του Μπαχρέιν. Οι πρώτοι στηρίζουν τον Άσαντ, οι υπόλοιποι -μαζί με τις επεκτατικές τους βλέ-

ψεις (βλ. Τουρκία)- βοηθούν τους ιμπεριαλιστές με στόχο μεγαλύτερες προσβάσεις και επιρροή στη νέα κατάσταση στη χώρα και μείωση της επιρροής του Ιράν, η οποία έχει γίνει εξαιρετικά επικίνδυνη μετά και την άνοδο στην εξουσία στο Ιράκ φιλοϊρανών σιιτών. Σ. Αραβία, Κατάρ, Μπαχρέιν φοβούνται και μια σιιτική εξέγερση στις χώρες τους, όπως και μια Αραβική Άνοιξη που θα σάρωνε τα καθεστώτα τους. Γι' αυτό αποτελούν τους πιο ένθερμους υποστηρικτές της επέμβασης στη Συρία και μάλιστα τον εξοπλισμό των φανατικών σαλαφιστών μουσουλμάνων, ώστε να χτυπηθεί το καθεστώς μ' έναν εμφύλιο θρησκευτικό πόλεμο, που θα ισχυροποιούσε του σουνίτες στην περιοχή και άρα και τα καθεστώτα τους. Αυτή την εξέλιξη θέλουν να αποφυγούν οι ιμπεριαλιστές, φοβούμενοι μια κατάσταση παρόμοια με το Αφγανιστάν, όταν ενίσχυναν τους Ταλιμπάν ενάντια στο φιλορωσικό καθεστώς τη δεκαετία του '80! Μια ακόμα παράμετρος που ανησυχεί τους ιμπεριαλιστές είναι ότι, σε αντίθεση με το ΣΕΣ, στη Συρία δρουν η Επιτροπή Εθνικού Συντονισμού που συντονίζει δεκάδες τοπικές επιτροπές αγώνα -κυρίως νεολαίων που αρνούνται κάθε εξωτερική επέμβαση!- και ο Ελεύθερος Στρατός της Συρίας, που δεν είναι ξεκάθαρο προς τα που κινείται. Το καθεστώς Άσαντ απομονώνεται όλο και περισσότερο (η Χαμάς πρόσφατα τον αποκήρυξε) αλλά αξιοποιεί τις διαίρεσεις των εξεγερμένων, ενώ ταυτόχρονα στηρίζεται σε αλαουίτες και χριστιανούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Κούρδοι της βορειοανατολικής Συρίας. Αν και έχουν εξεγερθεί πριν πολλά χρόνια ενάντια στο καθεστώς (πολυήμερες συγκρούσεις με δεκάδες νεκρούς στην πόλη Καμίσιλι το 2004), σήμερα -εκτός μικρών διαδηλώσεων στην αρχή της εξέγερσης- δεν συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις. Το καθεστώς Άσαντ τους έχει τάξει αυτονομία στην περιοχή που οι Κούρδοι ονομάζουν «Δυτικό Κουρδιστάν» και που επιθυμούν να ενώσουν με το αυτόνομο πλέον βόρειο Ιράκ. Παράλληλα φοβούνται την Τουρκία, που πρωτοστατεί στην στήριξη των εξεγερμένων και η οποία αναμφισβήτητα θα τερματίσει κάθε ελπίδα για αυτονομία!

Η εξέγερση σε αδιέξοδο

Το βάρος που πέφτει πάνω στον εξεγερμένο συριακό λαό είναι απίστευτο. Παγκόσμιοι ανταγωνισμοί, τοπικές θρησκευτικές και πολιτικές διαίρεσεις, προσπάθεια κυριαρχίας στην περιοχή από καθεστώτα, υποίμπεριαλισμούς, άρχουσες τάξεις - και κυρίως έλλειψη συμπαράστασης από το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη και διεθνώς, που φαίνεται ξεκάθαρα στην αδυναμία του συριακού λαού να αρθρώσει ένα πρόγραμμα διεκδίκησης. Όλα αυτά έχουν βαρύνει πάνω στην εξέγερση, δημιουργώντας αδιέξοδο με την έννοια της μακροχρόνιας αιματοβαμμένης σύγκρουσης. Ας είμαστε βέβαιοι ότι κανένα σχέδιο του ΟΗΕ δεν θα λύσει το πρόβλημα. Ας στηρίξουμε τον συριακό λαό να ξεπεράσει τις διαίρεσεις και να τσακίσει το καθεστώς Άσαντ, τους φίλους του αλλά και τους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους.

Σκίτσο του Σύριου καλλιτέχνη Ali Farzat: «Η πόλη Χόμς κνοφορώντας την επανάσταση»